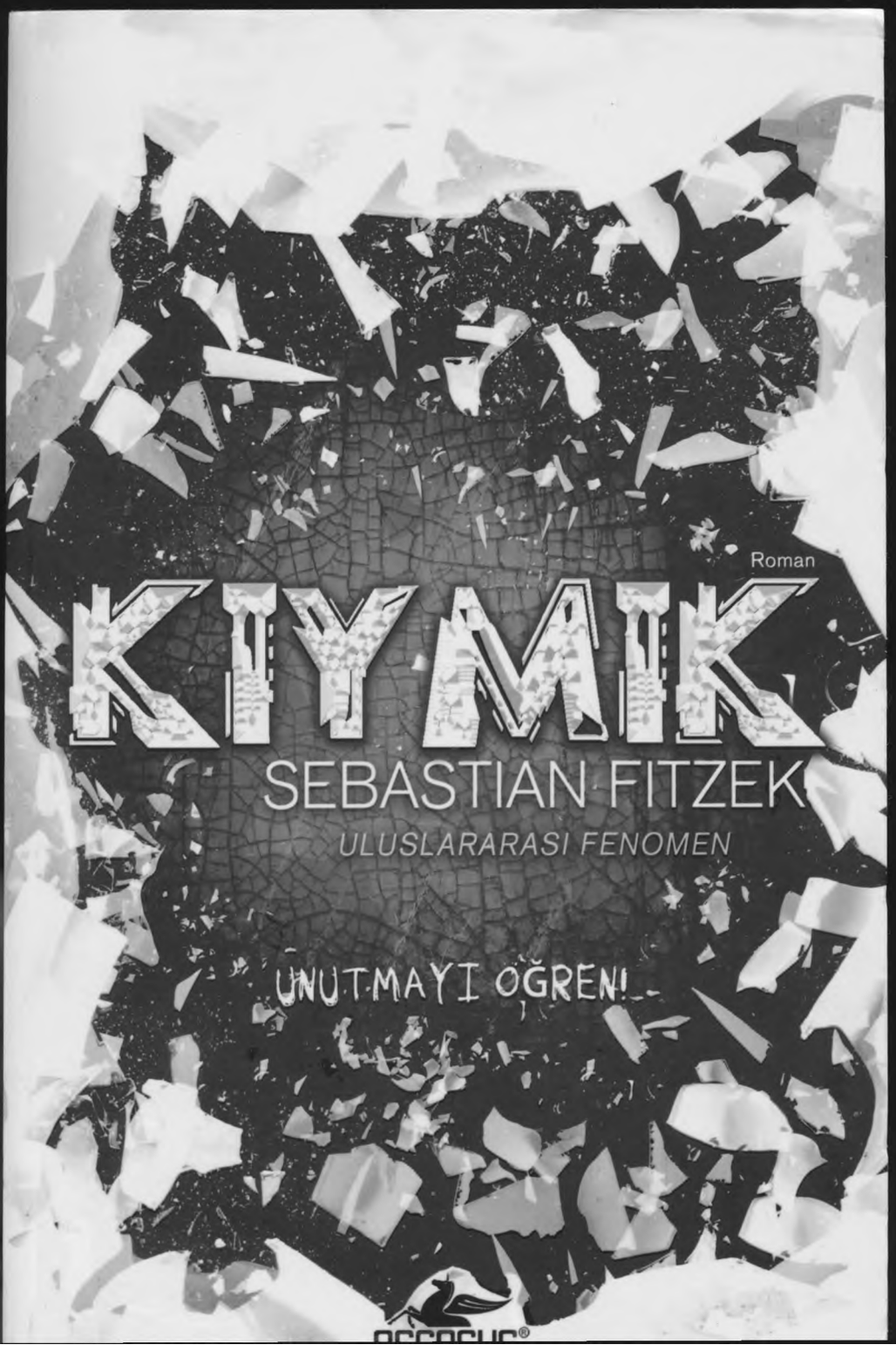

Roman
KIYMIK
SEBASTIAN FITZEK
ULUSLARARASI FENOMEN
UNUTMAYI OĞREN!

KIYMIK

Pegasus Yayınları: 349
Bestseller Roman: 146

KIYMIK
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: SPLITTER

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Son Okuma: Berna Sirman
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta mah. Fatin Rüştü sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2011
ISBN: 978-605-4263-68-0

PEGASUS YAYINLARI © DROMER VERLAG, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans
Telif Hakları'ndan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SEBASTIAN FITZEK

KIYMIK

Almancadan Çeviren:
FİRUZAN GÜRBÜZ

PEGASUS YAYINLARI

Clemens için

“Ne düşünüyorsun?"

"Yani, sanki biraz... kullanışsız gibi mi?”

"İğrenç ötesi demek daha doğru."

"Birisi onu sana hediye mi etti?"

"Hayır. Satın aldım."

"Bir dakika. O şeye para mı verdin?"

"Evet."

“Bebek mavisi, pilli, yunus şeklinde ve iğrenç bulduğun bu lambaya mı?"

"İğrenç ötesi."

“Tamam. O zaman bana bu kadın mantığını açıkla, çünkü ben hiçbir şey anlamadım."

"Gel buraya."

"Zaten neredeyse üstüne çıkmışım."

"Yine de, yaklaş."

"Aşk hayatımıza bu lambayı sokmayı düşündüğünü söyleme."

"Manyak."

“Hey, ne oluyor? Neden durup dururken bana öyle bakıyorsun?"

“Bana söz ver..."

"Ne?"

“Bana her zaman bir ışık yakacağına söz ver."

"Ben... Anlamadım. Birden karanlıktan korkmaya mı başladın?”

"Hayır ama..."

"Ama ne?"

“Hiç. Sadece senin başına bir şey gelseydi nasıl dayanılmaz olacağını düşündüm. Dur, bir dakika. Sana sıkıca sarılmak istiyorum."

"Ne var... yoksa ağlıyor musun?"

"Dinle, biliyorum şimdi kulağa delice geliyor belki, ama aramızda bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Tamam?"

"İkimizden biri ölürse... dur, bırak da bitireyim. Giden, diğerine bir işaret versin."

"Lambayı mı yakacak?"

"Böylece o kadar yalnız olmadığımızı da biliriz. Birbirimizi göremesek de birbirimizi düşündüğümüzü anlarız."

"Tatlım. Bilmiyorum."

"Şşş... Söz veriyor musun?"

"Tamam."

"Teşekkürler."

"Bu yüzden mi lamba bu kadar iğrenç?"

"İğrenç ötesi."

"Evet, iyi bir seçim yapmışsın. O iğrenç şey asla yanlışlıkla yanmaz."

"Bana söz verdin, değil mi?"

"Evet hayatım."

"Teşekkürler."

"Fakat başımıza gelecekleri nasıl bilebiliriz ki?"

It's either real or it's dream

There's nothing that is in between[1]

"*Twilight*" *Electric Light Orchestra*

Amaç, aracı kutsallaştırır

Atasözü

1 Ya gerçektir ya da düş, ikisi arasında bir şey yoktur, (ç. n.)

Bugün

Marc Lucas kararsızdı. Kendini toplayıp eski pirinç zilin düğmesine uzun süre basmadan önce kırık elinin hâlâ sağlam olan tek parmağım gevşetti.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Son saatlerin dehşeti zaman duygusunu da yerle bir etmişti. Ama burada, dışanda, ormanın ortasmda zamanın da bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Soğuk kasım rüzgârı ve son saatlerdeki kar yağışı biraz azalmıştı, hatta kısa bir an için açılan bulutların arasından ay bile göründü. Karanlık olduğu kadar soğuk olan gecenin tek ışık kaynağıydı. Sarmaşıklarla kaplı iki katlı ahşap evde oturulduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Sivri çatının üzerindeki kocaman bacada bile hayat yoktu. Marc, doktorun evinde bugün öğleden sonra onu uyandıran şömine odununun o kendine özgü kokusunu da alamıyordu; profesörün ormandaki evine onu ilk kez bu öğleden önce, on birde getirmişlerdi. O zaman da kendini hasta hissediyordu. Ölümcül derecede hasta. Ve o zamandan bu yana durumu çarpıcı biçimde kötüleşmişti.

Dış görünüşündeki çöküntüsü birkaç saat öncesine dek neredeyse gözle görülmeyecek biçimdeydi. Şimdi kirli spor ayakkabılarının üzerine ağzından ve burnundan kan damlıyor, kırık kaburgaları nefes alırken sıkışıyor, sağ kolu hatalı vidalanmış bir yedek parça gibi bedeninde asılı duruyordu.

Marc Lucas ne zili ne de başka bir sesi duyarak yeniden pirinç düğmeye bastı. Bir adım geri atıp arka taraftaki yatak odasının balkonuna baktı. Gündüz buradan görünen manzara harikaydı. Balkon, evin arkasındaki küçük bir orman gölüne bakıyordu. Rüzgâr esmediği zamanlarda gölün yüzeyi cam gibiydi. Bir taş atıldığında binlerce parçaya ayrılacakmış gibi duran dümdüz, koyu bir cam.

Yatak odası karanlıktı. Adını unutmuş olduğu köpek bile havlamıyordu, normal zamanlarda bir evden gelmesi gereken, sahiplerini gece yansı uykularından uyandıracak olan başka gürültüler de çıkmıyordu. Merdivenleri inen çıplak ayak sesleri, ev sahibinin sinirle öksürüp, dağılmış saçlarım biraz tükürüklediği elleriyle düzleştirmeye çalışırken çatıda sürüdüğü terlik sesleri de yoktu.

Kapı sanki hayalet bir el tarafından birdenbire açıldığında Marc yine de bir saniye olsun şaşırmadı. Son günlerde başına açıklanamayan çok fazla şey gelmişti, bu yüzden psikiyatristin sanki gece yansı hasta randevusu varmış gibi takım elbisesi ve kusursuz bağlanmış kravatıyla önünde duruyor olmasına fazla kafa yormadı. Belki de dolambaçlı evinin arka tarafında çalışmış, eski hasta dosyalarım okumuştu ya da yıllardan beri hâlâ pratisyen hekim olduğu halde her yere dağılmış olan nöropsikoloji, şizofreni, beyin yıkama ya da çok kişilik konusundaki kalın kitaplara bakmıştı.

Marc şöminenin bulunduğu odadaki ışığın neden ancak şimdi ona yansıdığım da sorgulamadı. Komodinin üzerindeki aynadan yansıyan ışık sanki bir an için profesörün başında kutsal bir hale oluşturmuştu. Sonra yaşlı adam bir adım geri çekilince ışık efekti kayboldu.

Marc inledi, sağlam olan omzuyla bitkin bir şekilde kapı pervazına dayanarak kırık elini kaldırdı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bana söylemelisiniz."

Konuşurken dili artık yerinde olmayan kesici dişinin boşluğuna giriyordu. Öksürdü, burnundan ince bir kan damlası süzüldü. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Doktor, hareket ettirmesi zormuş gibi ağırbaşlılıkla başım salladı. Başka birisi olsa, görünüşü karşısında korkudan sıçrar, kapıyı suratına kapatır ya da hemen yardım istemeye koşardı. Ama Profesör Niclas Haberland bunlardan hiçbirini yapmadı. Sadece kenara çekilip alçak, melankolik sesiyle konuştu: "Üzgünüm, ama çok geç geldiniz. Artık size yardım edemem."

Marc başım salladı. Böyle bir yanıtı hesaba katmıştı. Ve buna hazırlıklıydı.

"Korkarım başka seçeneğiniz yok!" diyerek yırtık deri ceketinden tabancasını çıkardı.

2.

Profesör önde olduğu halde koridordan oturma odasma doğru gittiler. Marc ona bitişik yürüyordu, silahı Haberland'ın sırtına doğrultmuştu. Yaşlı adam arkasını dönüp onun tutulduğu halsizlik nöbetinin farkına varmadığı için seviniyordu. Eve girdiği anda Marc'm başı dönmeye başlamıştı. Baş ağnsı, halsizlik ve terleme nöbeti. Son saatlerde artmış olan fiziksel

rahatsızlıkların bütün belirtileri bir anda geri dönmüştü. Şimdi aslında Haberland'ın omuzlarına yaslanmayı ve kendini ona bırakmayı çok daha fazla istiyordu. Yorgundu, dayanılmayacak kadar yorgundu ve koridor gözüne ilk ziyaretindekinden çok daha uzun görünmeye başlamıştı.

Oturma odasına girdiklerinde, "Dinleyin, üzgünüm," diye tekrarladı Haberland. Odadaki tek göze çarpan şey, içinde sönmeye yüz tutmuş bir ateşin yanmakta olduğu şömineydi. Doktorun sesi sakindi, neredeyse şefkatli. "Daha önce gelmiş olmanızı isterdim. Şimdiyse zaman neredeyse yetersiz."

Haberland'ın gözleri tamamen ifadesizdi. Eğer korkmuşsa, bunu pencerenin önündeki küçük bir hasır sepette uyumakta olan yaşlı köpek kadar iyi gizleyebiliyordu. Krem renkli yün yumağı, içeri girdiklerinde bir kez olsun başım kaldırıp bakmamıştı. Marc odanın ortasına yürüyüp kararsızca çevresine bakındı. "Zaman yetersiz mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Baksanıza. Evimden bile kötü durumdasınız."

Marc, Haberland'ın gülümsemesine karşılık verdi, bu bile ona acı veriyordu. Evin iç dekorasyonu, ormanın ortasındaki konumu kadar sıra dışıydı. Hiçbir mobilya birbirine uymuyordu. İçi dolu bir Ikea rafı, şık bir Biedermeier komodininin yanında duruyordu. Neredeyse bütün döşeme, içlerinden birinin banyo yolluğu olarak kolayca ayırt edilebildiği halılarla kaplanmıştı. Yolluk, el dokuması ipekli Çirt halılarının arasında renk olarak bile uyumlu değildi. İnsamn aklına ister istemez bir sandık odasında olduğu geliyordu, ama yine de bu düzenleme bir tesadüf gibi görünmüyordu. Tekerlekli servis masasının üzerinde duran gramofondan deri kanepeye, berjerden keten perdelere dek her eşya sanki geçmiş zamandan bir ara etkisi bırakıyordu. Sanki profesör bir mobilya parçasını elden çıkardığı takdirde yaşamının

önemli bir evresini kaybetmekten korkmuş gibiydi. Raflarda ve çalışma masasımn üzerindekilerin dışında, pencere içlerinde, yerde ve hatta şöminenin yanındaki ahşap sepetin içinde duran tıp kitapları ve dergiler bütün bu keşmekeşle birleştirici bir bağ oluşturuyordu.

Marc'a sanki hâlâ kabul gören bir konukmuş gibi, "Oturun sanıza," diye rica etti Profesör. Tıpkı onu bu öğleden önce, yastıklarının içinde neredeyse boğulduğu rahat kanepeye bilinçsiz bir haldeyken koydukları gibi. Ama şimdi ateşin tam karşısına oturması daha iyiydi. Üşüyordu; hayatında hiç üşümediği kadar üşüyordu. Sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Ateşe odun atayım mı?" diye sordu Haberland.

Bir yamt beklemeden ahşap sepete gitti, yarılmış bir odun alıp şömineye attı. Alevler yukarı yükseldi. Marc ellerini ateşin ortasına tutmak ve soğuğu bedeninden kovmak için dayanılmaz bir dürtü hissetti.

"Size ne oldu?"

"Efendim?" Bakışlarım şömineden tekrar Haberland'a odaklaması zaman aldı. Profesör onu tepeden tırnağa süzdü.

"Yaralanmanız? Nasıl oldu?"

"Kendim yaptım."

Yaşlı psikiyatrisi, Marc'ı şaşırtarak sadece başım salladı. "Böyle olduğunu tahmin etmiştim."

"Nasıl?"

"Çünkü kendinize gerçekten var olup olmadığınızı soruyorsunuz."

Bu gerçek Marc'ı âdeta kanepeden sıçratmıştı. Haberland haklıydı. Sorunu tam da buydu. Profesör daha bu öğleden önce üstü kapalı sözlerin içinde kaybolmuştu, ama şimdi Marc tam

olarak bilmek istiyordu. Bu yüzden şimdi tekrar bu yumuşak kanepede oturuyordu.

"Gerçek olup olmadığınızı bilmek istiyorsunuz. Yine bu yüzden yaralanarak kendinize zarar verdiniz. Hâlâ bir şey hissedip etmediğinizden emin olmak istiyorsunuz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Haberland eliyle bir işaret yaptı. "Deneyim. Sizinkine benzer bir durumu ben de yaşamıştım."

Profesör bileğindeki saate baktı. Marc emin değildi ama kol saatinin çevresinde bıçaktan çok, yanık yarasına benzer izler gördüğünü sandı.

"Artık resmî olarak çalışmıyorum, ama analitik sezgilerim buna rağmen uzun süre beni terk etmedi. Şu anda ne hissettiğinizi sorabilir miyim?"

‘ "Soğuk."

"Acı yok mu?"

"Ona dayanabilirim. Samnm şok hâlâ oldukça derinde yerleşmiş durumda."

"Ama burada olmak yerine bir acil serviste olmanızın daha doğru olacağım düşünmüyor musunuz? Evde bir aspirinim bile yok."

Marc başım iki yana salladı. "Hap istemiyorum. Sadece gerçeği istiyorum."

Tabancayı, namlusu hâlâ Haberland'a doğrultulmuş biçimde, önünde duran sehpanın üzerine koydu.

"Gerçekten var olduğumu bana kanıtlayın."

Profesör elini başımn arkasına attı ve gri saçlarımn ortasındaki bira altlığı büyüklüğündeki parlak yeri kaşıdı. "İnsan ile

hayvan arasındaki fark üzerine genellikle ne söylendiğini bilir misiniz?" Sepetinde kıvrılmış, uykusunda huzursuzca inleyen köpeğini gösterdi. "Bilinç. Bizler neden var olduğumuz, ne zaman öleceğimiz ve ölümden sonra ne olacağı üzerine düşünürken, bir hayvan dünya üzerinde var olup olmadığım bile sorgulamaz."

Haberland konuşurken köpeğine doğru ilerledi. Çömelip onun yumuşacık başım sevgiyle iki elinin arasına aldı.

"Burada yatan Tarzan daha bir kez olsun aynada kendisini tammış değil."

Marc kaşındaki kam silerek bakışlarım pencereye çevirdi. Kısa bir an için dışarıdaki karanlıkta bir ışık gördüğünü sandı, ama sonra bunun şömine alevinin cama vuran aksi olduğunu anladı. Yağmur yeniden yağmaya başlamış olmalıydı, çünkü camın dış tarafı küçük yağmur damlalarıyla kaplanmıştı. Bir süre sonra kendi aksini dışarıdan uzakta, gölün üzerindeki karanlıkta fark etti.

"Tamam, hâlâ kendimi görüyorum ama aynamn yalan söylemediğini nereden bileyim?"

"Sizi böyle bir kuruntuya kapılmaya teşvik eden ne?" diye sordu Haberland.

Marc yeniden camdaki yağmur damlalarına odaklandı. Yansıması yok olmuş gibiydi.

Tamam, örneğin ben terk ettikten hemen sonra havaya karışan gökdelenler nasıl olur? Bodrumumda hapis tutulan ve bana, içinde birkaç saniye sonra başıma ne geleceğini okuyabildiğim kitaplar veren insanlar? Ah evet, bir de yeniden dirilen ölüler var tabii.

"Çünkü bugün başıma gelenlerin hiçbir mantıklı açıklaması yok," dedi alçak sesle.

"Oo, elbette var."

Marc yerinden sıçradı. "Hangisi? Lütfen söyleyin."

"Korkarım buna zamammız yok." Haberland yeniden saatine baktı. "Buradan kesinlikle gitmek zorunda olduğunuz için bize fazla zaman kalmıyor."

"Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Marc, kanepenin önündeki sehpadan tabancasını alıp ayağa kalktı. "Siz de onlardan mısınız? Bu işin içinde misiniz?" Tabancayı psikiyatristin başına dayadı.

Haberland ona engel olmak için iki eliyle karşı koydu.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Ah, öyle mi, nereden biliyorsunuz?"

Profesör merhametle başım salladı.

"Konuşun!" Marc, boğazındaki damarlar fırlarcasına yüksek sesle bağırdı. "Hakkımda ne biliyorsunuz?"

Aldığı yamt karşısında soluğu kesildi.

"Her şeyi."

Ateş harlandı. Marc bakışlarım başka tarafa çevirmek zorunda kaldı, gözleri bir anda parlaklığa dayanamamıştı.

"Her şeyi biliyorum, Marc. Ve bunu siz de biliyorsunuz. Sadece buna teslim olmuyorsunuz."

"O halde, o halde..." Marc'ın gözlerine yaşlar dolmuştu. "O halde bana söyleyin. Bana neler oluyor?"

"Hayır, hayır, hayır." Haberland ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Böyle olmaz. Bana inanın. Eğer içten gelmiyorsa her türlü sonuç değersiz."

"Bu boktan bir şey!" diye haykırdı Marc. Omuzlarındaki ağrıya odaklanmak için gözlerini kapadı. Konuşmaya devam etmeden önce ağzında biriken kam yuttu. "Bana hemen burada

oynanan oyunu açıklayın ya da Tanrı'ya yemin ederim ki, sizi öldürürüm."

Şimdi namluyu Profesör'ün başından çekip karaciğerine doğrultmuştu. Tetiği doğru çekemese bile kurşun hayati organım parçalayacaktı ve burada, dışarıda, gelecek olan her tür yardım gecikirdi.

Haberland kılım bile kıpırdatmadı.

Bir süre konuşmadan birbirlerini süzdükten soma, "Pekâlâ," dedi. "Demek gerçeği bilmek istiyorsunuz?"

"Evet."

Profesör yavaşça berjer koltuğuna oturdu ve başım ateşin gittikçe daha fazla yükseldiği şömineye doğru eğdi. Sesi neredeyse duyulmayacak bir fısıltı halini almıştı. "Hiç sonunu öğrenmeyi istemeyeceğiniz bir hikâye dinlediniz mi?"

Marc'a döndü ve acıyan bakışlarla onu süzdü.

"Sizi uyarmadığımı söylemeyin."

3.

11 Gün Önce

Önsezileri güçlü olan insanlar vardır. Cadde kenarından geçen bir araba görürler ve durup ona bakarlar. Arabanın göze çarpan bir yanı yoktur, ne tertemiz yıkanmıştır ne de sıra dışı biçimde kirlidir. İçindeki sürücünün de her gün gelip geçen bütün isimsiz yüzlerden bir farkı yoktur. Ne çok yaşlıdır ne de genç, ne direksiyona sıkıca sarılmiştır ne de rastgele telefonla konuşuyor ve bir yandan da yemek yiyordur. Ve yapüğı hız ancak geride kalan trafiğe uyacak kadardır. Yaklaşan facia için hiçbir uyarı yoktur. Yine de bazı insanlar -daha sonra polise açıklayamadıkları bir nedenle- dururlar ve o arabanın ardmdan bakarlar. Anaokulu öğretmeninin narin, küçük çocuklarına ışıklardan karşıya geçerken el ele tutuşmalarım tembihlemesinden çok uzun süre önce.

Marc Lucas da, karısı Sandra'nın ona her zaman söylediği gibi "kaderi sezenler" dendi. Her ne kadar bu yetenek erkek kardeşindeki kadar belirgin olmasa da. Yoksa altı hafta önce belki felaketin önüne geçebilirdi. Tıpkı şu saniyede tekrar edeceğe benzeyen kâbusun önüne geçebileceği gibi.

"Dur, bir saniye bekle!" diye bağırdı yukarıdaki kıza.

On üç yaşındaki kız feci şekilde üşüyordu. Beş metre yüksekliktekı tramplen tahtasının en ucunda duruyordu, ince kumaşlı mayosundan belli belirsiz görünen kollarım birbirine dolayarak kaburgalarım kavramıştı. Marc onu titretenin soğuk mu, yoksa

atlamaktan duyduğu korku mu olduğundan emin değildi. Aşağıda, boş havuzun içinde durduğu noktadan bu fark edilemiyordu.

"Siktir git, Luke!" diye bağırdı Julia cep telefonuna.

Marc sıska kızı nasıl olup da yukarıda fark edebilmiş olduklarım kendine sordu. Çünkü Neukölln şehir havuzu aylardan beri kapalıydı. Julia bir yayamn dikkatini çekmiş olmalıydı, o da hemen itfaiyeye haber vermişti.

"Siktir git ve yok ol artık!"

Öne doğru eğilip sanki kirli fayansların üzerinde atlayacak bir yer arıyormuş gibi derinliğe baktı. Büyük su birikintisi ile yaprak yığınlarının arasındaki bir yere.

Marc başım sallayarak cep telefonunu öbür kulağına geçirdi. "Hayır, burada kalıyorum. Bu fırsatı kaçıramam, canım."

Arkasında bir mınlü duydu, dört yardımcısı ve atlama yastığıyla birlikte havuz kıyısında dikilen itfaiye görevlisine kısaca baktı. Adam onu yardıma çağırdığına daha şimdiden pişman olmuş gibiydi.

Onun telefon numarasım Julia'mn diğer giysileriyle birlikte özenle katlayıp tramplen kulesinin merdiveninin yanma bıraküğı kot pantolonunun cebinde bulmuşlardı. Bugün evden kaçarken özellikle mayo giymiş olması tesadüf değildi. Uyuşturucu bağımlısı üvey babasımn ona gölde bir kez daha tuzak kurduğu o yaz günü giymiş olduğu gibi.

Marc başım yine ensesine doğru kıvırdı. Julia'mn aksine, başında artık rüzgârın bozabileceği bir saçı yoktu. Saç dökülmeleri üniversite sınavlarından hemen sonra ortaya çıkmaya başlamış, kuaförü de ona saçım kökten kazımayı önermişti. Bu on üç yıl önceydi. Bugün, iş gününü haftada yüz fincan kahvenin belirlediği bu dönemde, artık metroda bir yabancının onaylayan

gülümsemesiyle karşılaşabilirdi; ama o da sadece göz altı torbalarının, kırışıkların, kötü bir üraşm ve diğer çökme belirtilerinin karakter özellikleri olarak açıklandığı erkek magazinlerinin yalanlarına kanmış biriyse.

Kızın, "Orada ne saçmalayıp duruyorsun?" diye sorduğunu duydu. Nefesi öfkeli bir buhar halindeydi. "Ne fırsatıymış?"

Berlin'in kasımı birden bastıran soğuğuyla bilinirdi ve Marc Julia'mn çarpma sonucu mu, yoksa zatürreeden mi öleceğini kendine sordu. Kendisi de uygunsuz biçimde giyinmişti. Giyiminin uyumsuzluğu sadece havayla ilgili değildi. Tanıdıklarının hiçbiri bugün delik deşik olmuş kot pantolon ve yıpranmış spor ayakkabılarıyla dolaşmıyordu. Ama hiçbirinin de onunki gibi bir işi yoktu.

"Eğer şimdi atlarsan seni tutmaya çalışacağım," diye bağırdı.

"O zaman ikimiz de gideriz."

"Olabilir. Ama vücudumun senin atlayışının hızım kesmesi daha mümkün."

Julia'mn on dakika önce, kirli havuzun içine girmek için ona izin vermesi iyiye işaretti. Havuzun içine bir atlama yatağı koydukları takdirde itfaiyecileri kafa üstü aşağı çakılmakla tehdit etmişti.

"Hâlâ gelişme çağmdasın, eklemlerin kolayca bükülebilir."

Kız uyuşturucu kullandığından bunun gerçekten doğru olup olmadığından emin değildi, ama bir an için inandırıcı gelmişti.

"Bütün bu boktan işler de ne demek oluyor şimdi?" diye haykırdı kız.

Şimdi onu telefon olmadan da duyabiliyordu.

"Berbat bir atlayış yaparsan, gelecek kırk sadece dilini oynatabilirsin. Biri vücudundaki sulan hortumla dışan çıkartmadıkça

tıkanır ve enfeksiyondan, trombozdan ya da felçten gidersin. Bunu mu istiyorsun?"

"Ya sen? Üstüne düştüğümde ölmek mi istiyorsun?"

Julia'mn kısık sesi on üç yaşında bir kızınki gibi çıkmıyordu. Sanki sokakların bütün kiri ses tellerine geçmişti ve sesi şimdi ruhunun gerçek yaşım ortaya koyuyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Marc, gerçeğe uygun bir sesle. Hemen ardından, Julia rüzgâra kapılıp öne doğru sendeleyince nefesini tuttu. Ama kız kollarıyla dengesini buldu.

Şimdilik.

Marc bu kez arkasında birikmiş ve derinden uğuldayan kalabalığa dönüp bakmadı. Polislerin ve itfaiye görevlilerin kalabalığına çok sayıda izleyici de katılmıştı.

"Senin gibi atlamak için ben de birçok neden bulabilirdim," dedi.

"Şimdi de beni vazgeçirmek için boktan şeyler saçmalıyorsun."

"Ah, öyle mi? 'Kıyı'ya ne zamandır geliyorsun, Julia?"

Marc, sokak çocuklarının Hasenheide'deki bürosuna verdiği bu adı seviyordu. *Kıyı.* Kulağa iyimser geliyordu ve kader dalgalarımn her gün yıkadığı bürosuna vuran insan enkazına uyuyordu. Merkezin resmî adı tabii ki başkaydı. Ama meclis dosyalarında bile uzun zamandır "Neukölln Gençlik Bürosu"nun adından söz edilmiyordu.

"Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?" diye bir kez daha sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Tam bir buçuk yıl oldu, Julia. Bu zaman içinde hiç sana boktan bir şey anlattım mı?"

"Bilmiyorum."

"Sana bir kez olsun yalan söyledim mi? Anne babana ya da öğretmenine haber vermeye kalktım mı?"

Kız başım salladı. En azından Marc aşağıdan baktığında böyle olduğunu sandı. Kuzguni saçları omuzlarına düşmüştü.

"Nerelerde gecelediğini ya da nerelerden para kazandığım kimseye söyledim mi?"

"Hayır."

Marc, Julia şimdi aşağı atladığı takdirde tam da bu yüzden kendini savunmak zorunda kalacağım biliyordu. Ama bu uyuşturucu bağımlısı genç kızı intihardan vazgeçirmeyi başarabilirse, bunu sadece ve sadece aylarca öncesinden onun güvenini kazanmış olmasına borçlu olacaktı. Büyük bir avukatlık bürosunda para kazanmak yerine asosyallerle uğraşarak hukuk öğrenimine neden yazık ettiğim anlamayan ırısanlan suçlamıyordu. Örneğin, bunu hâlâ kavrayamayan dostları gibi.

"Orada değildin. Altı haftadır," dedi Julia inatla.

"Dinle, kendimi senin yerine koyamam. Senin dünyanda yaşamıyorum. Ama benim de sorunlarım var ve şu sıralar başkalarının çoktan intihar edecekleri kadar da büyük."

Julia yukarıda yine kollarım kürek çeker gibi hareket ettirdi. Aşağıdan bakıldığında dirsekleri kirlenmiş gibi duruyordu. Ama Marc koyu renk kabukların kendine açtığı yara izlerinden kaynaklandığını biliyordu. Birinin kendine zarar vermesi ilk kez olan bir durum değildi. En azından herhangi bir duygu hissetmek için kendim jiletle kesenler '*Kıyı*' ziyaretçilerinin arasında çoğunluktaydı.

"Ne oldu?" diye sordu kız yavaşça.

Marc en geç öbür gün değiştirmek zorunda olduğu ensesindeki bandajı dikkatle yokladı. "Ne fark eder? Benim pisliğimle ilgilenmek seninkileri düzeltmez."

"Amin."

Marc gülümsedi ve bir aramanın geldiğini gösteren cep telefonuna bir göz attı. Yan tarafına döndüğünde siyah yağmurluklu bir kadının, kocaman açılmış gözleriyle havuz kenarından ona baküğını fark etti. Büyük olasılıkla polisin psikiyatristi gelmiş olmalıydı ve giriştiği taktiği herhâlde tam olarak anlamamıştı. Kadının arkasında, pahalı, çizgili bir takım elbise giymiş, ona dostça el sallayan yaşlıca bir adam duruyordu.

İkisini de görmezden gelmeye karar verdi.

"Ağrılar çok arttığı için ilk tedavini yarıda kesmek istediğinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bazen doğru şeyi yaparken..

"...yanlış yaptığımız hissine kapılırız. Evet, evet, o aptalca söze kıçımla gülüyorum bu arada. Ama biliyor musun? Yanılıyorsun. Yaşamak sadece yanlış *hissettirmiyor.* Bu zaten *yanlış.* Ve senin saçmalıkların şimdi beni bundan alıkoyamayacak..."

Julia iki adım geri attı. Sanki hız almak ister gibiydi.

Ardındaki kalabalık uğuldadı. Marc merdivendeki tangırtıyı duymazdan geldi.

"Tamam, tamam, o zaman hiç olmazsa bir saniye bekle, olur mu? Sana bir şey getirdim..."

Ceketinin cebindeki küçük iPod'a dokunup sesini sonuna dek açtı ve kulaklığı cep telefonunun mikrofonuna dayadı.

"Umarım bir şey duyarsın," diye yukarıya seslendi.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Julia. Sesi, şimdi ne olacağını biliyormuş gibi boğuktu.

"Bilirsin, film ancak müzik çalmaya devam ederken biter."

Bu kez onun sözlerinin birinden alıntı yapmıştı. Gönüllü olarak onunla konuşmaya geldiği az sayıdaki ziyaretlerinde, gitmeden önce belli bir şarkı dinlemek konusunda ısrar ederdi. Bu, aralarında bir tür gelenek haline gelmişti.

"Kid Rock," dedi Marc. Başlangıç çok yavaştı, rüzgârdan ve cep telefonuna yansıyan yan seslerden fazla bir şey anlaşılmıyordu. O zaman Marc, en son gençken yapmış olduğu şeyi yaptı. Şarkı söylemeye başladı.

"*Roll on, roll on, rollercoaster.*"

Yukarı baktı ve Julia'mn gözlerini kapadığını gördü. Ardından kız öne doğru küçük bir adım attı.

"We're one day older and one step closer."[2]

Ardında histerik korku çığlıkları yükseldi. Julia tramplenin ucundan sadece iki santim uzaktaydı. Marc şarkıya devam etti.

"*Roll on, roll on, there's mountains to climb.*"[3] [4]

Julia'nın sağ ayağının parmaklan en uca gelmişti. Gözleri hâlâ kapalıydı ve cep telefonunu kulağında tutmaya devam ediyordu.

"*Roll on, we're...*"

Kız tam sol ayağım atacağı sırada, Marc şarkı söylemeyi kesti. Tam nakaratın ortasında. Julia'nın vücudundan bir titreme geçti. Rüzgârda kaskatı kalarak şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"*...we're on borrowed time,*"* diye fısıldadı, uzun bir aradan sonra. Havuzun kenarında bir ölüm sessizliği başlamıştı.

2 Bir gün daha yaşlı ve bir adım daha yakınız, (yay. n.)
3 Tırmanacak dağlar var. (yay. n.)
4 Günlerimiz sayılı, (yay. n.)

Marc cep telefonunu cebine soktu ve onunla göz teması arayarak bağırdı: "Gideceğin yerin, oramn daha iyi olacağım mı sanıyorsun?"

Rüzgâr kot pantolon çekiştirdi ve yapraklan ayaklanna savurdu.

"Her şey daha iyi," diye haykırdı Julia. "Her şey."

Ağlıyordu.

"Gerçekten mi? Biraz önce orada da şarkım çalıp çalmayacaklarım kendime sordum."

"Sen götün tekisin." Julia'mn sesi boğuklaştı.

"Bu mümkün olabilir mi? Yani, onu bir daha duyamayacak olman demek istiyorum?"

Marc bu sözlerle birlikte arkasım döndü ve korkudan donakalmış memurların olduğu tarafa doğru yürüdü.

Birinin, "Delirdiniz mi?" dediğim duydu. Kalabalığın ortak protestosundan öfkeli yorumlar çıkmaya devam etti.

Marc fayansların üzerine düşen bir şeyin sesini duyduğunda alüminyum merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydi.

Havuzdan dışarı çıkar çıkmaz arkasına dönüp baktı.

Julia'mn cep telefonu, biraz önce bulunduğu yerde parçalanmış halde duruyordu.

"Sen götün tekisin," diye aşağı bağırdı kız. "Şimdi artık sadece yaşamaktan değil, ölümden de korkuyorum!"

Marc, ona orta parmağım göstermekte olan Julia'ya işaret etti. Kız, tramplenin üzerine otururken ince vücudu derin bir hıçkırıkla sarsıldı. İki kurtarma görevlisi onun yamna çıkmaya başlamıştı bile.

"Ve bok gibi şarkı söylüyorsun!" diye haykırdı ardından.

Marc gülümsemek zorunda kaldı ve yüzündeki yaşı sildi.

"Amaç, aracı kutsallaştırır," diye yukarıya bağırdı.

Basın sırtlanlarının flaşları arasından geçerek yolunu kapamakta olan yağmurluklu kadından kurtulmaya çalıştı. Ondan suçlamalarla dolu bir tirat bekliyordu ve etkileyici bakışları karşısında şaşırmışta.

Kadın, yeni tanıştırılan biri gibi elini uzatıp kuru bir sesle, "Adım Leana Schmidt," dedi. Omuzlarına gelen kahverengi saçlarını sanki biri arkasından çekiyormuş gibi sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı.

Marc kısa bir an kararsız kaldı, sonra elini yine ensesindeki bandaja atta. "Önce Julia'yla ilgilenmek istemiyor musunuz?"

Yukarıya, tramplene doğru baktı.

"Gelişimin nedeni bu değil."

Bakışları karşılaştı.

"Sebep ne o zaman?"

"Kardeşiniz. Benjamin dün psikiyatri kliniğinden serbest bırakıldı."

4.

Çıkmaz sokağın sonunda park eden parlak, siyah Maybach'ın bu çevrede yabancı bir cisim gibi görünmesinin nedeni, sadece sıra dışı ölçüleri değildi. Bu zırhlı araçlar genellikle sadece hükümet çevrelerinde dolanırlar ve başkentin suç oranımn en yüksek olduğu bölgelerde pek görünmezlerdi.

Marc kendisiyle kardeşi hakkında konuşmak isteyen yabana kadım öylece ortada bırakmış ve oradan olabildiğince çabuk kaçmaya bakmıştı. Birincisi, Benny'nin yeni tuhaflıkları olmadan da boğazına kadar derdin içindeydi, bunun yam sıra bu can sıkıcı yerle kendi arasına mesafe koymalıydı. Ayrıca dışarısı her dakika daha da soğuyordu.

Deri ceketinin yakasım yukarı kaldırıp kulaklarım ovuşturdu. Kulaklan vücudunun havaya en duyarlı organlarıydı ve hemen sıcak bir yere girmediği takdirde çabucak şakaklarına doğru yayılacak olan bir ağnyla soğuk havaya tepki veriyorlardı.

Marc ardından gelen geniş lastiklerin sesini duyduğunda metroya binmek için karşı kaldırıma geçip geçmemeyi düşünüyordu. Sürücü selektörleri kısaca iki kez yakınca, halojen lambaların ışığı ıslak kaldırım taşlarına yansıdı. Marc bulunduğu kaldırımda kalarak adımlarını hızlandırdı. İşi sayesinde sokaklardan öğrendiği bir şey varsa, o da Berlin'de yabanalarla konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınmak gerektiğiydi.

Araba ona doğru yanaştı ve neredeyse yam sıra sessizce kayarak yürüyüş hızında devam etti.

Maybach'm karşı yöne ait olan yolda gitmesi sürücüyü kaygılandırmış görünmüyordu. Araba, karşıdan gelen bir aracın yanından geçemeyeceği kadar genişti.

Marc otomatik pencerenin tipik vınlamasını duydu. Sonra boğuk bir kadın sesi adım fısıldadı. "Dr. Lucas?"

Ses dostça ve biraz da güçsüz çıkmıştı; göz ucuyla bakma riskine girdi ve kadın sesinin yaşlı bir adamdan geldiğini görünce şaşırdı. Adam altmışın üstünde olmalıydı, belki de yetmiş üzeri. Bu yaşta sesler çoğunlukla derinleşirken bu adamda anlaşılan tersi olmuştu.

Marc, çizgili takım elbiseli adamı tamr tammaz adımlarım hızlandırdı. Daha önce havuz kenarında kendisine el sallayan kişiydi.

Lanet olsun, bugün hep kaçıklar tarafından mı kovalanacağım?

I

"Schöneberg, Steinmetz Sokağı, 67 A'da oturan, otuz iki yaşındaki Dr. Marc Lucas değil misiniz?"

Yaşlı adam açık renk deri bir koltukta, gidiş yönünün tersine oturmuştu. Limuzinin içi herhâlde arka tarafta karşılıklı oturulabilecek kadar genişti.

"Kim bilmek istiyor?" diye sordu Marc bakmadan. Duygulan ona beyaz saçlı ve başparmak kalınlığındaki gür kaşlı adamın bir tehdit oluşturmayacağım söylüyordu. Ama uzun süreden beri olduğu gibi, bu onun kötü bir haberin elçisi olmadığı anlamma da gelmiyordu. Ve Tann biliyordu, son haftalarda yeterince kötü haber almıştı.

Yaşlı adam hafifçe öksürdü ve sonra neredeyse duyulmayan bir sesle konuştu: "Hamile karışım öldürmüş olan Marc Lucas, değil mi?"

Marc donakaldı. Saniyeler geçtikçe adım atması giderek imkânsızlaşıyordu. Nemli sonbahar rüzgârı su geçirmez cam bir duvara dönüşmüştü.

Arka kapısı yavaşça aralanan arabaya doğru döndü. Kemer bağlanmadığında öten elektronik uyarımn hafif ve ritmik sesi duyuldu.

Marc, sesine tekrar kavuşur kavuşmaz sordu: "Benden ne istiyorsunuz?" Şimdi sesi neredeyse arabadaki adam kadar boğuk çıkıyordu.

"Sandra ve bebek öleli şimdi ne kadar oldu? Altı hafta mı?"

Marc'ın gözlerine yaşlar hücum etti. "Bana bunu neden yapıyorsunuz?"

"Gelin, arabaya binin."

Yaşlı adam şefkatle gülümseyip yanındaki koltuğa vurdu.

"Sizi hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğiniz bir yere götüreceğim."

5.

Maybach'm füme camlarının önünden uçup giden evlerin duvarları, bir film setinin gerçek olmayan yapılarını andırıyordu. Dışarıdaki kirli binaların içinde gerçek insanların yaşadığım düşünmek, ses geçirmeyen bu lüks limuzinin içinde zor anlaşılır bir şeydi. Ya da yol kenarındaki yayaların figüran olmadığı. Ne çöp kutusunda geri dönüşümlü şişe arayan yaşlı ne de evsiz bir serserinin alışveriş arabasım devirmek isteyen bir grup okul kaçağı. Tabii bastıran yağmur altında yürümeye çalışan silik özneler de vardı. Ama onlar bile, Marc'm yabancı adamın arabasına bindiğinden beri kaçıp kurtulmuş olduğu kayıp bir paralel dünyada yaşıyormuş gibiydiler.

"Kimsiniz?" diye sordu öne doğru eğilerek. Ergonomik yapılmış deri koltuğu, hemen devreye giren hidrolik hava yastıkları sayesinde vücudunun yeni duruşuna uyum sağladı. Yaşlı adam yamt vermek yerine ona kartvizitini uzatti. Kart sıra dışı biçimde

kalındı, sanki ikiye katlanmış bir kâğıt para gibiydi. Marc kartı kokladığı takdirde tahta kokusu alacağına bahse girebilirdi.

"Beni hatırlayamadınız mı?" diye sordu yabana, yine dostça gülümseyerek.

"Profesör Patrick Bleibtreu mu?" Marc, kartvizitin üzerindeki adı okudu ve düşünceli bir tavırla ipek kâğıt üzerindeki siyah rölyef baskıya parmağının ucuyla vurdu. "Tanışıyor muyuz?"

"Enstitüme bir e-posta gönderdiniz, yaklaşık iki hafta önce."

"Bir dakika..." Marc karü evirip çevirdi ve kliniğin logosunu tanıdı. Yetenekli bir grafiker Profesör'ün adımn baş harflerini üç boyutlu, yan duran bir sekiz rakamımn içine yerleştirmişti. Sonsuzluk işareti.

"*Spiegel'*deki bu... ilan, sizin miydi?"

Bleibtreu kısaca başını salladı. Yanındaki kolçağın kapağım açıp bir dergi çıkardı. "*Focus, Stern* ve *Spiegel'de* ilanlarımız var. Sanırım siz bunun aracılığıyla başvurdunuz."

Adam sayfası açılmış dergiyi ona uzattığında Marc başını salladı. Sayfaları çevirirken o ilamn dikkatini çekmiş olması tamamen tesadüftü. Genellikle haber dergileri okumazdı, hele ilanları hiç. Ama haftada iki kez pansuman yaptırmak zorunda olduğundan bu yana, kaympederinin kliniğindeki bekleme odasında duran eski dergileri karıştırmak için bol zamam olmuştu.

Daha o zaman onu bir mıknatıs gibi çekmiş olan "Unutmayı Öğrenmek" yazışım tekrar okudu.

Ağır bir travma geçirdiniz ve bunu anılarınızdan silip çıkarmak mı istiyorsunuz? O halde bir e-posta göndererek bize başvurun. Bleibtreu Özel Psikiyatri Kliniği tıbbi denetim altında yapılacak bir alan çalışması için katılımcı arıyor.

"Neden geri aramalarımıza tepki vermediniz?" diye sordu Profesör.

Marc, alışıldık yama ağrının yavaş yavaş çözülmekte olduğu kulağım ovuşturdu. Aynı anda akima son günlerde yanıtlamadığı çok sayıda arama gelmişti.

"Israra telefon numaralarıyla ilgilenmem," dedi. "Ve açık söylemek gerekirse, yabancılann arabalarına da hiç binmem."

"Peki o halde neden şimdi kuralınızı bozdunuz?"

"Burası daha kuru."

Marc tekrar geriye yaslanarak ıslak yan camı işaret etti. Süratlerine bağlı olarak oluşan rüzgâr, kaim yağmur damlalanm camın su itici yüzeyinde sürüklüyordu.

"Sizde yöneticiler yeni hastalarla hep böyle kişisel olarak mı ilgilenir?" diye sordu.

"Sadece sizin gibi umut verici adaylar söz konusu olduğunda."

"Ne için umut verici?"

"Deneylerimizin başarısı için."

Profesör dergiyi tekrar alıp kolçağın içerisine geri koydu.

"Size karşı tamamen açık olmak istiyorum, Marc. Size böyle diyebilirim, değil mi?" Bakışları Marc'm spor ayakkabılarına kaydı ve oradan yıpranmış kot pantolonunun iplikleri arasından parlayan dizlerine doğru çıktı.

"Etikete fazlaca düşkün biri gibi görünmüyorsunuz."

Marc omuzlarını silkti. "Ne tür bir deney bu?"

"Bleibtreu Kliniği kişisel hafıza araştırmaları alanında tüm dünyada önde gelen bir kurumdur."

Profesör bacak bacak üstüne attı. Bu arada çoraplarından biraz yukan sıyrılan çizgili pantolonu kıllı incik kemiğini ortaya çıkardı.

"Son on yılda insan beyninin nasıl çalıştığım keşfetmek üzere araştırmalara yüz milyonlarca para yatırıldı. Basitçe söylemek gerekirse, bu araştırmalar özellikle "öğrenme" konusuyla ilgili sorunlar üzerine yoğunlaşmıştı. Birçok araştırma grubu beynin kapasitesini daha iyi kullanabilme fikrine kapılmıştı."

Bleibtreu hafifçe şakağına vurdu.

"Buna karşın kafamızdakinden daha iyi bir sistematik bilgisayar yok. Teorik olarak her insan bir kez okuduktan sonra telefon rehberindeki bütün numaraları ezbere söyleyebilecek durumda olabilirdi. Sinapslar[5] oluşturmak ve beynimizin depolama kapasitesini hemen hemen sonsuz noktasına çıkarma yeteneği, bir ütopya değil. Yine de bütün bu araştırma atılımları kammca yanlış bir yöne doğru gidiyor."

"Sanırım bana neden böyle olduğunu hemen anlatacaksınız."

Görünmez camın ardındaki sürücünün kullandığı araba bir göbekten döndü.

"Çünkü bizim sorunumuz daha az öğrenmemiz değil. Tam tersi. Bizim sorunumuz unutmak."

Marc'ın eli ensesindeki bandaja gitti. Bu bilinçsiz hareketin farkına varır varmaz hemen kolunu geri çekti.

"En yeni istatistiklere göre her dört çocuktan birine şiddet uygulanıyor, her üç kadından biri yaşamında bir kez cinsel tacize ya da tecavüze uğruyor," diye açıkladı Bleibtreu. "Gezegenimizde en az bir kez bir suçun kurbanı olmamış kimse hemen hemen yok gibi ve bunlardan yarısı, daha soma kısa süreli de olsa

5 İki nöronun veya nöronla başka bir hücrenin bağlandığı yer. (ç. n.)

psikolojik destek görmek zorunda kalmış. Ama işlenen suçların dışında, günlük yaşamımızda başımıza gelen sayısız olay da duygu ağlarımızda izler bırakıyor. Örneğin aşk acısı psikolojik olarak ele alındığında, bir yakını kaybetme duygusundan çok daha büyük bir olumsuz gerilime neden oluyor."

"Sanki bu konuşmayı sayısız kez yapmış gibisiniz," diye laf attı Marc.

Bleibtreu parmağından koyu mavi bir şövalye yüzüğü çıkarıp öteki eline taktı. Gülümsedi.

"Psikanalizde şimdiye dek bastırılmış anıların yinelenmesi yolu izlendi. Biz araştırmalarımızla tam aksi yönde ilerliyoruz."

"İnsanlara unutmaları için yardımcı oluyorsunuz."

"Aynen. Hastalarımızın bilincinden negatif amları siliyoruz. Sonsuza dek."

Kulağa korku verici geliyor, diye düşündü Marc. Deneyin bu tür bir şeyle sonuçlanacağım tahmin etmişti ve e-postayı gönderdikten hemen sonra, yaptığı acıklı eylem için öfkelenmişti. Başka zaman olsa Bleibtreu Klinik'in bu şüpheli ilamna asla başvurmazdı. Ama o akşam vahim bir hata işlemiş ve bir taksi şoförüne yanlışlıkla eski adresini söylemişti. Böylece kendini birden, hâlâ eskisi gibi duran, sanki kapımn açılıp da Sandra'mn her an çıplak ayakla ve gülerek kendisine koşacakmış gibi göründüğü küçük evin önünde buluvermişti.

Önce çimenlerdeki "Satılık" levhası uğradığı felaketi acılı bir şekilde gözleri önüne sermişti. Çabucak başka tarafa dönmüş, hiç kimse başlarına kötü bir şey geleceğini düşünmediği için komşu çocuklarının yazın asfaltta çekinmeden oynadığı ve evcil hayvanların çöp bidonları üzerinde uyuduğu kaldırmışız caddede koşmuştu. Hızını kesmeden koşmuştu, olabildiğince

çabuk, yeni ve değersiz hayatına, hastaneden çıktıktan sonra taşınmış olduğu Schöneberg'teki tek odalı dairesine koşmuştu. Ama onu kovalayan anılarından kaçabilmek için yeterince hızlı değildi. On yedi yaşındaki ilk öpüşmesinden; Sandra'nın daha seyretmediği filmin sonunu her seferinde yaptığı gibi gülerek anlatmasından; ona ne kadar güzel olduğunu söylediği zamanki inanmayan bakışlarından; hamilelik testinin pozitif çıkan sonucuna birlikte ağlamalanndan ve nihayet daha demin okumuş olduğu ilana dair aralardan.

Unutmayı öğrenmek.

Marc derin bir nefes aldı ve çevresine odaklanmaya çalışta.

"Bilerek oluşturulmuş amnezinin kazanından sınırsızdır. Arabasıyla bir çocuğa çarpan adam, bir daha asla başarısız bir dirilişin korkunç sahneleri tarafından kovalanmayacak. Bir anne yaşamının sonuna dek denizden geri dönecek olan on bir yaşındaki oğlunu beklemeyecek."

Araba hafifçe fren yaptı, ama ahşap kaplı araba barındaki kristal bardaklar yine de şıngırdadı.

"Gizli servisin de elde ettiğimiz sonuçlarla ilgilendiğini saklamak istemem. Elde ettikleri bilgilerle düşman tarafına geçme tehdidi ortadan kalktığında, ajanlar artık hemen öldürülmek zorunda kalmayacaklar. Yok edilmesi gereken belgeleri basitçe zihinlerinden sileceğiz."

"Askerî talep yüzünden mi para içinde yüzüyorsunuz?"

"Bu milyarlık bir pazar ve itiraf etmek gerekirse, gelecek yılları belirleyecek ikinci bir öğe yok. Ama tap endüstrisinde hep böyledir. Çok azını zengin eder ama birçok insanı sağlığına kavuşturur, hatta mutlu eder."

Bleibtreu şimdi onu sorgularmış gibi yoğun bir şekilde bakışlarım ona dikmişti.

"Daha henüz işin çok başındayız, Marc. Burada bir ön çalışma yapıyoruz ve bunun için de sizin gibi insanlar arıyoruz. Sizin gibi ağır travma geçirmiş denekler."

Marc yutkundu ve kendini tıpkı altı hafta önce hasta yatağında, kayınpederinin kara haberi ona bizzat verdiği günkü gibi hissetti.

"*Başaramadı, Luke.*"

"Bir kez düşünün," diye rica etti Bleibtreu. "Yarın sabah kalktığınızda, aklınıza gelen ilk düşüncenin ölmüş karımz olmaması güzel olmaz mıydı? Hiç doğmamış olan bebeğinizi düşünmemek? O zaman hiçbir suçluluk duygunuz olmazdı, çünkü arabayı ağaca çarpmış olduğunuzu hiç bilmezdiniz. Tekrar işe gider, dostlarınızla buluşur, sinemada bir komedi filmine gülebilirdiniz, ensenizde sizi sürekli kaşındıran kıymık, size ön camdan fırlamış ve kaza yerinde hâlâ kan kaybetmekte olan Sandra'yı hatırlatmazdı."

Marc meydan okurcasına kemerini çözdü ve kapıyı açmaya yeltendi. "Lütfen beni indirin."

"Marc."

"Hemen!"

Bleibtreu elini yumuşak bir tavırla onun dizine koydu. "Sizi kışkırtmak istemedim. Sadece e-postamzda bize yazmış olduklarınızı tekrarladım."

"O zaman yolun sonuna gelmiştim."

"Hâlâ oradasınız. Sizi havuzda izledim. İntihan düşündüğünüzü söylediniz!"

Elini geri çekti, ama Marc onun ağırlığım uyluklarında hissetmeye devam etti.

"Size daha iyi bir önerim var."

Kristal kadehler, sanki iki hayalet şerefe kadeh tokuşturmuş gibi tekrar şıngırdadı. Marc içerisi ılık olduğu halde sırtının ter içinde kaldığını ancak o zaman fark etti. Yine gerginlikle ensesindeki bandajı yokladı. Bu kez elini bandajın altında kaşınan yaranın üzerine koydu.

"Sadece varsayımsal olarak konuşuyorum," diye boğuk bir sesle sordu, "deneyiniz, tam olarak nasıl işliyor?"

6.

Eddy Valka'mn dükkânı kedi çişi ve gül kokuyordu. Eddy'yi biraz yakından tanıyan biri için bu, alışılmadık bir karışım değildi. Alışılmadık olan, onu bu kadar erken görmek istemiş olmasıydı. Sonuçta sadece iki gündür dışarıdaydı ve aslında verdiği süre daha gelecek hafta sona erecekti.

"Ne oldu, bana bir önerin mi var?" diye güldü Benny. îki geri zekâlının onu bagaja tıkmaya çalışırlarken neredeyse çıkaracakları omzunu ovuşturdu.

Ayrıca zaten arabaya kendi isteğiyle binerdi. Valka biriyle konuşmak istediğinde hiç kimse ona karşı çıkamazdı. En azından uzun süre değil.

Eddy kısaca baktı, sonra dikkatini yine önündeki çalışma tezgâhında duran uzun saplı güllere verdi. Her birini teker teker çekip çıkardı, boylarını inceledi, bir el makasıyla saplarım kesti ve gümüş grisi başka bir kovanın içine koydu.

"Beni önce anne babamdan istemelisin."

"Annen ve baban öldü," dedi Valka donuk bir sesle ve bir gülün tepesini kesti.

Belli ki çiçeğin rengini beğenmemişti.

"Saplı çiçeklerin boyunlarım büktüklerinde sıcak suya batırılması gerektiğini biliyor muydun?" Eddy küçük bahçe makasına uzanıp masanın üzerine sıçramak isteyen kediyi ürkütmeye çalıştı.

"Başlarım mı, yoksa saplarım mı?" diye şakayla sordu Benny.

Kaloriferin altındaki kardeşlerinin yamna kaçan kedinin ardından baktı. Kimse Valka'nın çevresinde dolaşan bu yaratığa neden katlandığım bilmiyordu. Eddy hayvanları sevmezdi. Dikkatli incelendiğinde, aslında hiçbir canlıyı sevdiği söylenemezdi. Çiçekçi dükkânını vergi dairesine gerçek para kaynağım gizlemek için açmıştı. Üstelik böylece hiç kimse geceleri şehrin bar ve meyhanelerini dolaşan işinin esiri olmuş bir gül satıcısından şüphelenmezdi. Eğer bir işi kontrol altında tutacaksa bunu yüzde yüz yapardı.

Benny en azından dayanabileceği bir yer aradı, ama bu sıcak ve rutubetli dükkân bekleyenlere göre bir yer değildi. Kesinlikle müşterilerin ilgisini çekecek bir dükkân gibi görünmüyordu, ayrıca Köpernick'teki dükkânların bulunduğu alışveriş caddesinden oldukça uzaktaydı. Üstelik iri yarı müdavimlerinin bir çiçekçinin devamlı müşterileri olamayacağı bir boks salonunun yamndaydı.

"Laf arasında, güzel isim," dedi Benny çizgili cama bir bakış atarak. Camda yarım daire biçiminde tersten yapışmış harflerle, GÜL SAVAŞI yazıyordu.

"İyi uymuş."

Eddy takdir eder gibi başım salladı. "Onu fark eden ilk kişisin."

Valka bir Çek ismiydi. Soyadıydı ve Doğu Berlin organize kapı güvenliği patronunun son derece gurur duyduğu "savaş" anlamına geliyordu. Eddy, ellerini lastik önlüğüne sildikten sonra ilk kez onun gözlerinin içine baktı.

"Eskisinden daha iyi görünüyorsun. Önceki gibi gevşek değilsin. Spor mu yapıyorsun?"

Benny başını salladı.

"Lanet olsun, tımarhane sana yaramış görünüyor. Nasıl oldu da bu kadar erken dışan çıkabildin?"

"Her iki ayda bir kontrol yapılıyor. Kanun böyle."

"Aha."

Valka kovanın içinden özellikle uzun saplı olan bir gül çekip çıkardı ve koklayıp takdirle başım salladı.

"Yani şimdi psikolar artık senin toplum için tehlikeli olmadığım mı düşünüyorlar?"

"Sevgili erkek kardeşim ifadesini düzelttikten sonra..." Benny bir yuka ağacımn yaprağına uzandı, "evet, ondan soma beni serbest bıraktılar."

"Bana da sorabilirlerdi," dedi Valka. Benny sırıtmak zorunda kaldı.

•

"Doğruyu söylemek gerekirse, adaletin gözünde güvenilir bir adın olup olmadığından şüpheliyim."

Eddy, hakaret edercesine dudağını büktü. "Bir sineği bile incitemeyeceğini doğrulamak için benden daha iyi birini bulamazlar. Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?"

"On yedi yıldan fazla," diye yanıtladı Benny ve kendi kendine, Valka'nın artık ne zaman konuya gireceğini sordu. Buraya eski günlerden konuşmak için getirilmemişti herhâlde.

"Boktan iş, şimdiki kız arkadaşım o zamanlar daha doğmamıştı bile."

Valka'nın gülümsemesi göründüğü gibi birdenbire yok oldu. "Başlangıçta seni aramızda istemedik, Benny. Bizim için fazla yumuşaktın."

Bir gülün başım daha kesti.

"Ve seni hapsetmiş olan psikolara tam da bunu açıklayacaktım. Eski elemammın bir AHK olduğunu onlann kafasına sokacaktım."

Benny gülümsedi. Birinin, rahatsızlığı için kullanılan teknik terimi bilmesi çok sık rastlanılan bir şey değildi. Ama Valka, dışandan içine girilmesine izin vermeyen insanlardandı. Tıknaz yüzü, yassı ve yüksek alm ve eğik dişleriyle bir dövüşçünün prototipine örnekti. Aslında lise diploması almış, hatta kendi hemcinsinin kâbuslarının çözümü yerine nedeni olmak istediğini keşfetmeden önce dört sömestir psikoloji okumuştu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Benny.

"Sende neyin doğru olmadığını sık sık kendime sordum. Neden tarüşmalardan kaçınmış olan erkek kardeşinden farklı olduğunu."

Eddy, tezgâhın altındaki tutukluk yapmış olan çekmeceyi salladı, sonra biraz çabayla çekip açtı.

"Demek istediğim, seni hiçbir kadınla görmedim. O zaman senin homo ya da ona benzer bir şey olduğunu düşündüm. Ama sonra bunu buldum."

Bir dergi makalesi çıkardı. "AHK," diye yüksek sesle okudu. "Aşın Hassas Kişi. Günlük konuşma dilinde, hastalık derecesinde aşırı hassaslık demek. Bu tür kişiler gerçekte normal kişilere oranla çevrelerini daha kuvvetli algılarlar. Çok daha hassas biçimde sezerler, hissederler, görürler, tadarlar ve koklarlar."

Benny eliyle geçiştirdi. "Bütün hepsi saçmalık."

"Ah, öyle mi? Burada AHK'lerin eskiden kralların saraylarında damşman ve bilge olduklarım yazıyor. Ya da kendilerini başkalarının düşünce ve duygularının yerine koyabilme becerileri nedeniyle diplomat, sanatçı, finans uzmam olurlarmış..." Eddy manşetin üst kısmına kısaca göz attı. "Bu da neden bana hep palavra sıktığını açıklayabilir; merhameti adalete tercih etmeliymişim, düşmanlarıma acımalıymışım ve buna benzer boktan şeyleri." Gürültüyle burnunu çekti. "Ve bu da seni neden o zaman muhasebecim yaptığımı açıklıyor."

Benny yerinden kıpırdamadı. Valka nihayet artık görüşmelerinin asıl nedenine yaklaşmış olsa da: Para. "Elbette burada şöyle de yazıyor..Eddy yine makaleye bakarak dilini şaklattı. "AHK'ler ne yazık ki sıkça depresif olabilirlermiş. İntihan seçen deliler."

"Ben hâlâ yaşıyorum."

"Evet. Ama bu senin başarın değil, tam tersi, erkek kardeşinin."

"Özellikle Marc hakkında konuşmak zorunda mıyız?"

Eddy güldü. "Aslında sana göstermek istediğim şeyi hatırlatman iyi oldu. Benimle gel."

Valka iş önlüğünü tezgâhın üzerine attı, bahçe makasını alıp kendisini arka odaya doğru izlemesi için ona şüpheye yer bırakmayan bir işaret yaptı.

Bitişikteki penceresiz oda depo olarak kullanılıyordu. Aslında çiçekler, gübreler ya da vazolar için değildi, aksine, Benny'nin şok geçirircesine anlamak zorunda kaldığı atıklar içindi. İnsani atıklar. Ve hâlâ yaşıyorlardı.

"Senin şu AHK hastalığım iyileştirmemizin zamam geldi," dedi Valka ve bir San Andre haçına[6] çıplak olarak asılmış olan adamı gösterdi. Ağzına, ortasında kamış genişliğinde bir deliği bulunan turuncu renkte bir ısırma topu tıkılmıştı, çıplak adam bunun aracılığıyla nefes alıyor olsa gerekti. Kırılmış burnuyla artık bunu yapamadığı için sık ve derin nefes almak zorundaydı.

"Şimdi çok dikkat etmeni istiyorum," dedi Eddy ve tavana asılı olan bir seyyar lambayı açtı. Bu arada elindeki bahçe makasım ritmik bir şekilde açıp kapıyordu. Bu sesi duyan bağlı adamın gözleri kocaman açıldı. Başı, herhangi bir yöne yapabileceği hareketi engelleyecek biçimde vidalanmış bir düzeneğe sokulu olduğu için henüz makasın keskin kenarlarım göremiyordu. Her iki kulağmdan da vidalanmıştı. Sol taraftakinden kan sızıyordu.

Benny başka yöne bakmak istedi.

"Hayır, hayır, hayır." Eddy sanki bir atı sakinleştirmek istercesine dilini birkaç kez şaklattı. "Güzelce bak."

Çıplak adamın yakınına gitti ve makası yüzüne doğru tuttu. Keskin uçlar gittikçe daha hızlı soluyan kurbanının göz bebeklerinde yansıdı.

6 Çarpı biçiminde haç. (ç. n.)

"Makale gerçekten gözlerimi açtı, Benny. Orada AHK'lerin karakteristik olarak yoğun biçimde hassas oldukları yazıyor, bu doğru mu?"

Benny korkudan tek kelime bile etmedi.

"Bazıları anestezi üzerine konuşmak bile istemiyorlar. Düşünsene, dişçiye gittiğinde ne işkence olurdu."

Eddy işkence ettiği kurbanının üst dudağım bahçe makasıyla yukarı doğru itti. Adamın nikotinden sararmış dişleri kötüydü.

"Ama bana göre en ilginci, özellikle senin gibi hassas insanların acı karşısında çok daha farklı hissetmeleri, Benny. Dediklerine göre, başkalarının acılarını kendilerininkinden çok daha yoğun hissediyorlarmış."

Eddy başparmağıyla adamm sağ göz kapağım yukan itti.

"Yeter," diye inledi Benny, bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Valka, ondan borç aldığı doksan bin avroyu geri ödemediği takdirde başına neler geleceğini göstermek istemişti.

Eddy son kez ona doğru döndü. "Bu benim için konuyu basitleştirir, hassas, genç dostum. Çünkü bunun anlamı, seni yaralamadan da camm acıtabilirim demektir."

Benny yirmi beş yaşından fazla göstermeyen adamm ritmik biçimde pompa gibi inip kalkan göğsüne baktı. Gözlerini onun şişmiş gözlerine dikti ve nemli odanın içini dolduran korkunun kokusunu aldı. Onu derisinin üzerinde hissedebiliyor, dilinin üzerinde tadım alabiliyordu ve birkaç saniye sonra korkunç bir a a hissedeceğini biliyordu. Sanki göz yuvarlağı çukurundan kazınıp, paslı bir bıçakla göz sinirinden ayrılacakmış gibi hissedeceği bir acı.

7.

Bleibtreu Kliniği Fransız Caddesi'ndeydi. Sigortalı hastalar, Gerdarmenmarkt yakınındaki bu cam ve çelikle düzeltilmiş eski blok yapıda olsa olsa temizlikçi kadın olarak çalışabilirlerdi.

Marc, onu doğruca yer altı garajının ikinci katındaki özel asansörlerin önüne getiren lüks araba yolculuğuyla yapılan açılıştan sonra her şeye hazırlıklıydı. Lobideki Japon gölüne, tasarımcı elinden çıkmış konuk tuvaletindeki gerçek ketenden el havlularına ve Singapur Havayolları'nın birinci sınıf salonuyla yarışabilecek bir bekleme odasına. Hatta lüks erkekler tuvaletinden Friedrich Caddesi'ne bakan manzarayı gördüğünde beklentisi daha da artmıştı. Buraya, yukarıya çıkan kimsenin belki ruhsal rahatsızlığı olabilirdi, ama aym zamanda gelen geçen yayanın kafasına da işeyebilirdi. Babası olsa, bu hoş israfı hasta muayene ücretinden düşerdi. *Para kendini sadece güzel bir cüzdanda iyi hisseder,* lafı onun parolası olmuştu.

Buna karşın Marc, kliniğin modern stilize edilmiş bekleme odasmda suskunluk anlaşmasını ve hasta sorularını doldururken kendini mezbahadaki bir vejetaryen gibi hissediyordu. Yanm saat önce cep telefonunu, bütün metal eşyalarım, hatta evrak çantasını girişteki koruma görevlisine vermek zorunda kalmıştı.

"Sıkı bir güvenlik önlemi," diye açıklamıştı Bleibtreu. "Araştırma sonuçlarımızı çalmak için nasıl yanştıklanna inanamazsınız."

Ardından özür dilemiş ve onu daha sonra karartılmış bir muayene odasına götürüp yine tek kelime etmeden ortadan yok olan güneyliye benzer asistamna teslim etmişti.

Marc içeri girerken aklına dişçi muayenehanesi geldi. Karartılmış odamn ortasında beyaz, ayarlanabilir bir hidrolik koltuk duruyordu. Koltuktan çıkan çok sayıda farklı renkli kablo, bir bilgisayar masasına bağlanmıştı.

"Elektroensefalografi," dedi yumuşak bir kadın sesi. Ağır kapı hafif bir klik sesiyle kilide girince, Marc ürkerek çevresine bakındı. "Bununla beyin dalgalarınızı ölçeceğiz."

Kare odamn bir bölümü, yan yana konmuş ve kalça hizasına gelen mandalina ağaçlarıyla ayrılmıştı. Marc ne deri koltuğu ne de şimdi koltuğundan kalkmış olan kadın doktoru fark etmişti.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim, Doktor Lucas. Ben Patrizia Menardi, bu bölümdeki nörologum."

Uzatmış olduğu eliyle ona doğru yaklaştı. Hem dost canlısı hem de hükmedici görünmeyi başarıyordu. Sesi yumuşaktı ama gülümsemeden eser yoktu. Marc kadımn dudağının üzerinde küçük bir yarık olduğunu fark etti, herhâlde kusursuz gerçekleştirilmiş yarık damak ameliyatından kalma bir izdi. Bu sert el sıkışmasının ve bütün bu erkeksi çıkışının ardında onun koruma duvarı olduğundan emindi. Temelleri, tavşan dudağı nedeniyle okulda alay konusu olduğu dönemlere uzanan bir koruma duvan.

"Doktor Menardi, ben aslında..."

"Hayır, doktor yok. Sadece Menardi."

"Tamam, o zaman siz de benim unvammı bir kenara bırakın. Onu sadece otel rezervasyonu yaparken kullanıyorum, ama şimdiye dek kalitemi yükseltmedi."

Doktor kıpırdamadı.

Tamam. Mizah en güçlü tarafı değil.

"Profesör Bleibtreu ne zaman geri dönecek?" diye sordu.

"Kısa zamanda. O zamana dek sizi muayeneye ben hazırlayacağım."

"Durun, durun, durun. Galiba beni yanlış anladınız. Muayene olmak istemiyorum. Profesör sadece deneyin nasıl olacağım açıklayacaktı. Sadece varsayımsal olarak, çünkü görebildiğiniz gibi bu deneyde artık hiç yer almak istemiyorum."

Menardi başını yana eğdi ve sabırsız bir el hareketiyle topuzunun hâlâ doğru durup durmadığım kontrol etti.

"Ah, öyle mi? Bana sizin HD için bir sonraki adayımız olduğunuz söylendi."

"HD mi?"

"Vizite biter bitmez başhekimin sizi hemen bilgilendireceği Hafıza-Deneyi. Zaman kaybetmeyip hasta verilerinizi yazmakla işe başlayalım."

Marc iç geçirip saatine baktı.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi, ama yine de koltuğuna oturan doktorun karşısına oturdu. Kadm ona sürahiden bir bardak su verdi ve kanepenin önündeki masayla kendi arasmda duran küçük bloknotu aldı.

"Marc Lucas, otuz iki yaşında, hukuk eğitimim iyi dereceyle bitirmiş." Marc'ın daha önce bekleme odasmda imzaladığı suskunluk anlaşmasıyla birlikte doldurması gereken soru formundaki söz konusu bölüme takdirle parmağım vurdu. Soruların yarısına gelmeden cam sıkılıp yarıda bırakmıştı.

"İki sınav da iyi dereceyle, yine gençlik ceza hukukundaki yükselişiniz de takdire değer. Bildiğim kadarıyla bunu çok az kişi başarabiliyor."

Takdirle başını salladı.

"Ve şimdi de Neukölln'de sosyal yönden mağdur olmuş çocuk ve gençler için sosyal sokak görevlisi olarak mı çalışıyorsunuz?" diye laf arasında sorarmış gibi devam etti.

Bakışları Marc'm sağ bileğindeki saate kaydı.

"Tayland malı imitasyon," diye yalan söyleyerek işaret parmağım gevşek kayışın içine soktu. Cam, sosyal görevli geliriyle fiyatı orta derecede bir araba değerinde olan pahalı bir saati nasıl olup da satın alabildiğim açıklamayı istemiyordu; bu, Sandra'dan aldığı doğum günü hediyesi olsa bile.

"Babanız da hukukçuymuş." Dosyasından bir fotoğraf çıkardı ve Marc'm tamyamayacağı biçimde tuttu.

"Ona çekmişsiniz," diyerek sayfalan çevirmeye devam etti. Marc o anda soru formunu Menardi'nin elinden çekip almayı istemiş olsa da, yüzündeki ifadeyi değiştirmedi. Babasıyla olan benzerliği gerçekten de şaşırtıcıydı ve bu benzerlik dış görünüşten daha çok, karakter ve hayata bakış açısı olarak göze çarpıyordu. Frank Lucas da bir savaşçıydı. Tıpkı Marc gibi, daha sonra küçük insanları savunmakta kullanacağı eğitimini gece okulunda tamamlamıştı. İlk önceleri kendine bir büro açamayıp bunun için evinin oturma odasım kullanmışü. Bu dönemde komşuların yarısı ona gelip kanepesine oturur ve Frank'm önerilerim dinlerdi. Aldatılmış kadınlar, sarhoş sürücüler, dolandırırken yakalanmış adi suçlular. Konu komşu, baba Lucas'ı avukattan daha çok rahip gibi kullanırdı. "DostlarT'm ödeme yapmaları konusunda sıkışürmaması ya da önemsememesi seyrek değildi, hatta kirayı geciktirdikleri için ortalığı kasıp kavuran anne Lucas'a rağmen.

Ama kamu yararına savunmasım üstlendiği birkaç küçük sabıkalı kariyer yapmışü. Bir anda nakit ödeyen ve hiçbir fatura istemeyen dolandırıcılar. Ve müşterilerinin yükselişiyle birlikte,

kısa bir zaman için de olsa avukatın yumuşak yükselişi de başlamıştı.

"Babanız tanımlanamayan bir karaciğer sirozundan ölmüş, ardından birkaç ay sonra da ev kadım olan anneniz," diye devam etti Menardi.

Bütün bunları nereden biliyor?

Hafızası onu yanıltmıyorsa, bunu ve soru formunda bulunan sonraki sorulan doldurmamıştı.

"Bir erkek kardeşiniz var, Benjamin?" diye sormaya devam etti Menardi.

Marc boğazında hafif bir baskı hissederek su bardağına uzandı. Belli ki nörolog hamm onun hakkında internette araştırma yapmıştı.

"Benny. En azından onunla son konuştuğumda kendine böyle diyordu."

"Peki, bu ne zamandı?"

"Bırakın düşüneyim." Marc bir yudum su içtikten sonra bardağı sehpamn üzerine koydu.

"Bu, hımm... Pazartesi, salı, çarşamba..."

Parmaklarıyla haftanın günlerini bir bir saydı.

"Pekâlâ, tahminen bir perşembe günü. Bundan yaklaşık bir buçuk yıl önce."

"Hastaneye kapatıldığı gün mü?" Menardi dosyayı kapatıp kalemiyle ön dişlerine vurdu. "Tekrar denediği başarısız intihar girişiminden sonra mı?"

Boğazındaki baskı tekrar arttı.

"Dinleyin, bütün bu bilgilere nereden ulaştığınızı bilmiyorum. Ama sizinle burada kesinlikle eski aile hikâyelerim hakkında gevezelik etmek üzere bulunmuyorum."

Ayağa kalkmak üzere davranınca doktor yatıştırırcasma kolunu yukarı kaldırdı.

"O halde bize başvurmak için birkaç gün önce sizi harekete geçiren travmadan söz edin."

Marc bir an kararsız kaldı, yeniden saatine baktı ve sonra tekrar kanepeye oturdu.

"Sesler duyuyorum," dedi.

"Efendim?"

"İşte, yine oldu. Biri, 'Efendim?' dedi."

Menardi bir şey söylemeden onu inceledi, sonra dosyasına bir not yazdı.

"Ne yazıyorsunuz oraya?" diye sordu Marc.

"Şakacılığınızın ardına saklandığınızı not alıyorum. Zeki ve yaratıcı insanlara özgü tipik bir durum. Şüphesiz, bu onları tedavi etmeyi zorlaştırıyor."

"Ben tedavi edilmek istemiyorum."

"Ama bunu yabana atmamaksınız. Lütfen bana kaza sürecini anlatır mısınız?"

"Her şeyi bildiğiniz halde neden bunlan bana soruyorsunuz?"

"Çünkü bir kez de sizin ağzınızdan duymak istiyorum. Bu arada anlattıklarınızdan daha çok, bunu nasıl yaptığınıza dikkat edeceğim. Örneğin, hemen yardım çağırmış olsaydınız karınızın hâlâ yaşıyor olabileceği gerçeğinde her şeyi espriye vurmaya çalışmanız enteresan."

Marc'a öyle geldi ki, doktor sanki onun kafasında tıpkı şişme yataklarda olduğu gibi havasım boşaltabilecek bir supap keşfetmişti. Sanki biraz çabayla ondan uçup giden havayı hissedebilecekti.

"Bu da ne demek? Yardım çağıramazdım. Bilincimi yitirmiştim."

"Ah, öyle mi?" Doktor kadın alnını kırıştırıp dosyaya bir kez daha göz attı. "Buradaki kaza raporuna göre itfaiyeyi aramışsınız. Ama ancak çarpmadan on dört dakika sonra."

Ekmeğe sürülmüş tereyağı kadar ince ve saydam olan not kâğıdım ona uzattı. Marc gözlerini kaldırıp baktı ve onun gözlerinde gerçek şüpheyi okuduğuna inandığı anda daha da şaşırdı.

"Bir dakika," dedi doktor kararsızca. Yanakları kızardı ve elleri arasındaki kâğıt sinirle titremeye başladı.

"Bunu hatırlayamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

8.

n u imkânsız, diye düşündü Marc. Kesinlikle imkânsız.

112'yi aramış olamazdı. O an değil. Doğru, Tanrı bilir hangi yolla klinik dosyasına girmiş olan acil servis tutanağındaki cep telefonu numarası kendisine aitti. Ama arayan, hiçbir şekilde kendisi olamazdı. Başım önce kapı pervazına, ardından direksiyona vurduktan hemen sonra bilincini kaybetmişti. Hemen, kazadan on dört dakika sonra değil.

Kapı çalmdı, Marc endişeli bir yüz ifadesiyle odayı terk etmiş olan nörolog kadım tekrar görme beklentisiyle arkasını döndü. Ama kapı eşiğinde Profesör Bleibtreu duruyordu ve yüzünde,

herhâlde kliniğin sayısız reklam broşürünü süslemekte olan bir zafer gülüşü vardı.

"Bu ne demek?" diye ona haykırdı Marc. "Buraya unutmak için geldiğimi sanmıştım. Bunun yerine şimdi kafamda çok daha feci sahnelerle birlikte kliniği terk edeceğim."

"Bayan Menardi'nin davramşı için özür dilemem gerek, Doktor Lucas. Burada üzücü bir hatayla karşılaştık."

"Hata mı?"

"Bu konuda bilgi almaya yetkisi yoktu."

"Yetkisi yok muydu?" Marc ellerini başının arkasına çapraz şekilde koydu. "Bu o zaman gerçekten itfaiyeyi aradığım anlamma mı geliyor?"

"Hayır."

Bleibtreu davetkâr bir el hareketi yaptı, ama Marc tekrar kanepeye oturmak yerine pencerenin kenarında durmayı tercih etti.

"O, yoldan geçen biriydi," diye açıkladı Profesör. "Kaza yerine ilk ulaşan adamın cep telefonu yoktu, bu yüzden kırık camdan içeri uzanıp sizin telefonunuzu almış."

On bir kat aşağıdaki cadde üzerinde arabalar kornalarım öttürüp dikkat çekiyordu. Ya trafik sıkışmışta ya da düğün vardı. Marc krem rengi ince perdeyi kenara çekti, ama pencerenin önüne kurulmuş olan yapı iskelesi nedeniyle neredeyse hiçbir şey göremedi.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Profesör ona şaşkınlıkla baktı. "Hasta dosyanızda kaza tutanağının bir kopyası var. E-postanızda bu bilgiyi açıkça onaylamışsınız."

Marc, e-postanın dosya ekleme listesine yüklediği küçük kutucuğu hatırladı. O akşam hiçbir şey umurunda değildi.

"Raporun kendisini hiç görmediniz mi?"

Marc başım iki yana salladı. Bunu sormamıştı bile. Hayatının en feci gününe ait karanlık detaylardan vazgeçebilirdi.

"Anlıyorum," dedi Bleibtreu. "Tabii, henüz travmanın ilk evresindesiniz."

Birincisi: Kabul etmek istememek. İkincisi: Kırılmış duygular. Üçüncüsü: Aramak, kendini bulmak, ayrılmak. Dördüncüsü: Kendine ve yaşamına yeni bir kılıf uydurma. Marc bu aşamaları biliyordu. Bürosuna gelen 'kıyıya' vurmuşlar için rahiplik yapmak da işinin bir parçasıydı ve sokakta yolunu kaybetmiş çocukların durumunu daha iyi anlayabilmek için bu şema her zaman yardımcı olmuştu. Ama şimdi bunu kendisi için kullanmak istemiyordu.

"Sandra'mn ölümünü yalanlamıyorum," diye karşı çıktı.

"Ama onu kafanızdan atmak istiyorsunuz!"

"Bana önerdiğiniz yolun bu olduğunu düşünmüştüm, Profesör? Unuttunuz mu?"

Bleibtreu onun yanma yaklaştı ve pencerede durdu. Dışarısı fırtınalıydı ve rüzgâr binamn önündeki yapı iskelesini içeri doğru itiyordu.

"Eh, paradoks gibi gelebilir," dedi başhekim. "Ama unutmadan önce sırada anılar var. Korkarım kaza anının üzerinden bir kez daha birlikte geçmemiz gerekecek."

"Neden?" Marc ona doğru döndü.

"Böylece daha sonra bilinçaltınızın tortularından yabani ot gibi bitebilecek olan saklı kalmış amları gözden kaçırmamış olacağız." Bleibtreu yaşlılık lekeleriyle dolu elini Marc'm om-

zuna koydu ve bu beklenmeyen yakınlık kısa bir an için onun savunma kalkanlarını indirdi.

İlk evre. Yalanlamak. Kovmak.

9.

T ekrar oturdular.

■ "Anlatacak pek fazla bir şey yok. Olay olduğu zaman babasının villasındaki küçük bir aile kutlamasından dönüyorduk."

Bleibtreu öne doğru eğildi. "Kutlamanın içeriği neydi?"

Pencerenin önündeki rüzgâr şimdi yapı iskelesini öyle şiddetli sallıyordu ki, askının gıcırtı ve iniltisi ses geçirmez izole camdan bile duyulabiliyordu. Marc iç geçirdi.

"Sandra yeni bir senaryo için büyük bir iş almıştı. Oyuncu ve yazardı, ama bunu zaten biliyorsunuz."

Konuşurken kanepede rahatsızca ileri geri kımıldıyordu. Sandra onun bu kıpır kıpır haliyle sürekli dalga geçerdi. Sinemadayken neredeyse hiçbir sahnede sakin duramazdı.

"Bu onun bir sinema filmi için ilk senaryosu olacaktı. Amerikalılar bunun için büyük bir meblağ ödemeye hazırdı ve babasıyla birlikte bu olayı kutlamıştık."

"Profesör Constantin Senner mi?"

"Cerrah, evet. O benim..." Marc durdu. "Benim kayınpederimdi. Senner Kliniği belki size bir fikir vermiştir."

"Ameliyatlık bir durum gerektiğinde bütün hastalarımıza onu öneriyoruz. Neyse ki bu durum çok sık oluşmuyor."

Marc yine oturuşunu değiştirdi ve tekrar söze girmeden önce çenesinin altındaki deriyi çekiştirdi.

"Sakrow yönünden Spandau'ya giden ve pek kullanılmayan bir orman yolundan geçiyorduk."

"Postdam'daki Sakrow mu?"

"O halde biliyorsunuz. Senner'lerin evi Pfauen Adası'na karşı, tam suyun kenarındadır. Her zaman olduğu gibi tek şeritli yolda biraz fazla hızlı gidiyordum. Sandra buna kızmıştı, samrım beni arabadan inmekle tehdit etmişti."

Marc gözlerini kapadı ve sık sık yaptığı gibi kazayla ilgili anıları kovmaya çalıştı. "Sonra ne oldu?" diye dikkatle sordu Bleibtreu. Sesi alçaldıkça daha fazla kadınsı çıkıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Kazadan önceki son saatlere ait anılar uçup gitti. Size anlattıklarımdan fazlasını bilmiyorum. Kayınpederim zaman ya da mekâm askıya alan bir amneziden söz ediyor. Constantin'deki kutlama, dönüş yolundaki konuşmalar, hepsi yok oldu." Marc mutsuzca güldü. "Ne yazık ki *sadece* bu. Şimdi geri kalanından siz sorumlusunuz."

"Hımm."

Doktor, bir sonraki sorusunun şüpheli ipuçlarım ortaya koyarcasına kollarım önünde kavuşturdu. "Peki, arabadaki son saniyelerle ilgili amlar hiç geri gelmedi mi?"

"Keşke. Bir bölümü geri geldi, ama ancak yakın zamanda. Aynca bunlardan hangisinin düş, hangisinin gerçek olduğundan emin değilim."

"İlginç. Düşünüzde ne gördünüz?"

Marc reddeder gibi elini salladı. "Çoğunlukla ertesi sabah sadece tutarsız diyalog parçalarım hatırlayabiliyorum. Sandra

benim hakkımda konuşuyor ve bir şeyi engellememem için bana yalvarıyor."

"Sen her zaman, amaç, aracı kutsallaştırır demez miydin? Bu senin hayatının sözü değil miydi?"

"Sen delisin, Sandra. Amaç, hiçbir zaman ölümü kutsallaştırmaz."

"Neyi engellemek istiyordunuz?"

"Bilmiyorum. Herhâlde bilinçaltını bana oyun oynuyor ve ben de burada kazadan söz ediyorum."

Beriki bütün soruların en acısını sorduğu sırada, Marc son konuşmalarıyla ilgili her detayı Profesör'e gerçekten tekrar anlatıp anlatmamayı düşünüyordu.

"Neden kemerini bağlamamıştı?"

Yutkundu. Bir kez, sonra bir daha, ama boğazındaki yumru şimdi gittikçe büyüyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Arkaya doğru uzanmıştı, herhâlde yiyecek bir şeyler almak için. Altına ayındaydı ve acıktığı takdirde bir şey atıştırmak üzere yammızda hep tatlı bir şeyler bulundururduk. Ve Sandra, özellikle öfkelendiğinde sürekli aakırdı."

Marc, araba prese girmeden önce birinin torpido gözündeki çikolata paketini alıp almadığını kendi kendine sordu ve neredeyse nefes alamadı.

"Sonra ne oldu?" diye alçak sesle sordu Bleibtreu.

Birden eline bir şey aldığını gördüm. Bir fotoğraf mıydı? Onu bana gösterdi ama renksiz ve kumluydu. Hiçbir şey göremedim. Aslında bunu gerçekten yaşayıp yaşamadığımdan da emin değilim. Çünkü bunu sadece düşlerimde görüyorum, üstelik gün geçtikçe daha belirgin hale geliyor.

Marc şimdiye dek bu konuyu sadece kayınpederine anlatmıştı ve o da bu düşün, ensesine batan kıymık parçası yüzünden aldığı ilaçların yan etkisi olabileceğini söyleyince, bundan bir daha kimseye söz etmemişti.

"Sonra lastik patladı," diye devam etti. "Arabamız kendi ekseni çevresinde iki kez döndü, çarpmadan..."

Gülümsemeye çalıştı. Saçma bir nedenden dolayı, yabancı bir çevrede bu trajediyi önemsememesi gerektiğine inanıyordu.

"Gözlerimi tekrar Senner Kliniği'nde açtım ve geri kalanını zaten okuyabilirsiniz."

Bleibtreu başım salladı. "O zamandan beri nasıl hissediyorsunuz?"

Marc neredeyse boşalmış olan su bardağına uzandı. Ama içine su dolduracak gücü yoktu.

Karısının ve doğmamış çocuğunun ölümünden sorumlu olan biri nasıl hissediyorsa, öyle.

"Yorgunum, pelte gibi. Her hareketimde zorlanıyorum. Eklemlerimde ve başımda ağrı var." Gülmeye çalıştı. "Huzurevine koysalar anlatacak epey konum olurdu."

"Ağır bir depresyonun tipik belirtileri."

"Ya da başka bir ölümcül hastalığın. Bu semptomları Google'da araştırdım. Karşıma ilk olarak cenaze işleri ve tabutla ilgili reklamlar çıktı."

Bleibtreu'nun sol kaşım yukarı kaldırması karısıyla ilgili başka bir anıyı canlandırdı. Sandra'mn kaşları, ona sürekli şaşırmış bir yüz ifadesi verecek biçimde doğuştan yukarı kalkıktı.

"Bu sıkıntılar kazadan sonra mı başladı?"

Marc yanıt vermekte kararsız kaldı. Gerçekten de, kendisini daha günler öncesinden sıkılmış bir havlu gibi hissetmişti. Bir damla alkol almadığı halde uykusuz ve akşamdan kalma gibi. Constantin çok endişelenmiş ve Sandra'nın ölümünden iki hafta önce onu tepeden tırnağa bir *check-up* için ikna etmişti. Kan ve hücre testleri yapılmış, ama sıra dışı bir bulguya rastlanamamıştı.

"Şöyle diyelim, kaza durumumu daha iyileştirmedi."

Tiz bir zırıltı duyuldu ve kol saatinin hapları hatırlattığını kavraması Marc'ın zamanını aldı. Parmağını, çoğu kot pantolonda bilinmeyen bir nedenle sağ cebin içinde bulunan küçük cebe soktu. Eskiden oraya çiklet saklardı.

Marc kalan son bir yudum suyla hapları yutarken Profesör sordu: "Bu hapları boynunuzdaki yaralanma nedeniyle mi alıyorsunuz?"

Marc başım sallayıp gayriihtiyari bandajına dokundu.

"Doktorlar ameliyat riskine girmek istemiyorlar. Kıymık küçük ama tam servikal omurgasının dibinde. Aldığım haplar kas dokusunu iyileştirmek ve yanma ya da ateşlenmesini önlemek için. Bunu başaramazlarsa kıymığı kesip çıkarmak zorunda kalacaklar, o zaman da narkozdan uyandığımda boyundan aşağı felç olma riski var."

"Acıyor mu?"

"Hayır, sadece kaşınıyor."

Gerçek acılar daha derindeydi. Gülünç kıymığın tersine, duygularına bir baltayla vurmuşlardı.

"İyi..." Bleibtreu tekrar devam etmek istedi ama Marc onu durdurdu.

"Hayır, hiçbir şey iyi değil. Artık yeter. Haplar beni bitkin düşürüyor ve sıklıkla kendimi hasta hissediyorum. Yani, burada parkelerinize kusmamak için hemen uzanmam gerekiyor. Aynca artık bıkıp usandım. Arabamza bindiğimden bu yana sürekli atlatılıyorum. Ve cevaplar almak yerine siz ve meslektaşınız tarafından sürekli sorguya çekiliyorum. Pekâlâ, iki seçeneğiniz var. Ya şimdi bu kapıdan çıkıp giderim..."

".. .ya da nihayet size küçük sırrımızı açıklarım," diye cümleyi tamamladı Bleibtreu. Beş yıldızlı reklam broşürü sırıtışı yine yüzünde parlayıverdi. "Pekâlâ, benimle gelin."

Bleibtreu gülümsemesini bozmadan, biraz beceriksizce koltuğundan doğruldu.

"Beni izleyin. Belki de yeni yaşamımzdan sadece birkaç adım uzaktasınız."

10.

Ofisinin deri kaplı kapışım ardından kapatırken, "İnsan beyni bir arşiv değildir," diye açıkladı Bleibtreu. "Orada bilgileri koymak ya da çıkarmak üzere istenildiği zaman açılıp kapanabilen çekmeceler yoktur."

Profesör, masif çalışma masasımn ardındaki koltuğuna oturabilmek için üzerinde duran sayfalarca kâğıt yığınını alıp ayağının dibinde yükselen diğer dosya ve kitap yığınlarının üzerine koydu. Marc beyaz, cilalı ahşap bir sandalyeye oturup çevresine bakındı.

Kliniğin diğer odalarında hüküm süren antiseptik düzen, bu odada tam tersine neredeyse gücünü kaybetmiş görünüyordu.

Kullanılmış kahve fincanları ve ısırılmış bir sandviç, üst üste yığılmış bilimsel kitap ve hasta dosyalarıyla dolu masamn üzerine bırakılmıştı. Marc, tavan aydınlatmasının göz kamaştırıcı halojen ışığında, Profesör'ün kravatında daha önce limuzinin kısık ve loş ışığında ve muayene odasında fark etmediği bir yağ lekesi gördü.

"Eskiden beyinde her am için belli bir yer olduğu düşünülürdü. Ama tabii ki öyle değil."

Bleibtreu yerdeki dosya kümeleri arasında ustalıkla manevra yaparak koltuğunu parke üzerinde itti. Sonra laminant bir ofis dolabını açtı ve bir beyin modeliyle geri döndü. Onu doğruca açık duran bir nöropsikoloji dergisinin üstüne koyup telefonla gülleye benzer bir kâğıt ağırlığı araşma güçlükle sıkıştırdı.

"Size göstermek istiyorum."

Gri süngerden yapılmış beyin modeli yaklaşık bir çocuk futbol topu büyüklüğündeydi ve cilalı bir ayaklıktan çıkan tahta sopanın üzerinde duruyordu.

Marc dikkatini tekrar Bleibtreu'ya verdiğinde, adam her iki elinde birer cam ampul tutuyordu. Soldaki kırmızı, sağdakiyse şeffaf bir sıvıyla doluydu.

"Şimdi sihirli gösteri başlıyor mu?"

"Sayılır. İyi dikkat edin."

Profesör sol elindeki ampulün boğazım kırıp gri beyin kütlesinin üzerine doğru eğdi.

"Bir düşünce damla gibidir." Bu sözlerle birlikte yaklaşık bir mililitre kan renkli mürekkebi modelin dış yüzeyine damlattı. Damla çabucak süngerin damar sisteminde yolunu bulmaya başladı.

"Bir olay anı haline dönüştüğünde bunu milyonlarca sinir bağlantısına yükler."

"Sinapslar."

"Çok doğru. Dikkatli bakın, Marc." Profesör bir tükenmez kalemle beynin gittikçe kırmızılaşmakta olan farklı bölgelerine dokundu. "Her am sayısız çapraz bağlantıda depolamyor. Bir motor gürültüsü, kavga eden insanlar, bir koku, belki radyoda çalan belli bir şarkı, suya bir bakış, ormandaki yaprakların hışırtısı, bütün bunlar hafızanızı tekrar devreye sokar ve kazamn korkunç anılarını tekrar uyandırır."

"Peki, onları kafamdan nasıl sileceksiniz?" diye sordu Marc.

"Silmeyeceğiz." Bleibtreu diğer ampulü kırdı. "En azından izole etmeyeceğiz. Ne yazık ki yalnızca bütün hafızanızı silebiliriz."

"Bir dakika." Marc öksürdü ve modelin ön beynindeki gri kalmış son bölgeye dokundu. "Doğru mu anladım, anılarımın *tümünü* mü almak istiyorsunuz?"

"Yapay bir toplu amnezi oluşturmak. Evet. Bu tek olanak. Bunun üzerinde araştırma yapıyoruz."

Bleibtreu kırmızı rengin hâlâ genişlediğini daha iyi görmesi için modeli Marc'a doğru döndürdü.

"Hafıza kaybı aslında üç faktör aracılığıyla harekete geçer," diyerek saymaya başladı. "İnsan ruhunun unutmak istediği güçlü travmatik olaylar nedeniyle, bir kaza sonucu beynin uğradığı hasar nedeniyle ve uyuşturucu gibi kimyasal maddeler nedeniyle."

Bleibtreu şimdi renksiz olan ikinci ampulü süngerin üzerine silkeledi ve Marc kırmızı rengin bazı yerlerde çabucak tekrar zayıflamaya başladığım hayretle gördü.

"Durun, tahmin edeyim. Kimyasal olarak yutmam gereken bir Alzheimer hapı geliştirdiniz."

"Yaklaşık olarak öyle. Tabii biraz daha karmaşık, ama prensipte haklısınız."

"Sadece gazetecilik merakı. Sonrasında ne oluyor?"

Bu arada kırmızı renk, süngerin üzerinden neredeyse tamamen geri çekilmişti.

"Sizde gerçekleştireceğimiz bir amnezi sonrasım mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Çok basit. Sizi tekrar yüklüyoruz."

"Efendim?"

"Tabii sadece gerçekten geri almak istediğiniz aralar ve olaylarla. Bu bir bilgisayarın yeniden formatlanması gibi. Sistemdeki hata tanımlanamazsa en iyisi hepsini silmek ve çalışır programlan yavaş yavaş tekrar yüklemektir. Biz de sizde aynısını yapacağız. Önceden yapılacak olan yoğun bir sorgulamayla daha sonra neyi hatırlamak istediklerinizi tespit edeceksiniz. Biz geriye doğru giden sahte bir amnezi oluşturduktan sonra bunu izleyen rehabilitasyon evresinde tekrar geçmişinizle yüzleşeceksiniz. Tabii sizi karınıza bağlayan olaylar hariç."

"Peki çevrem ne olacak?" diye sordu Marc. "Dostlarım, tanıdıklar, Sandra'nın babası? ConstantinTe buluşur buluşmaz benimle kızının ölümü hakkında konuşmak isteyecektir."

"Onu bir daha hiç görmezseniz bu gerçekleşmez."

"Nasıl?"

Bleibtreu sandalyesini arkaya doğru iterek gülümsedi. Halinden son derece hoşnuttu ve daha önce limuzinde olduğundan çok daha genç görünüyordu. Sesi de güçlüydü. "Tam da bu yüzden bize uygun bir adaysınız. Sosyal bir alanda çalışıyorsunuz, ama neredeyse hiç sosyal bir çevreniz yok. Anne ve babanız erken

ölmüşler, kardeşinizle artık bir ilişkiniz yok. Büroda sürekli değişen elemanlarla çalışıyorsunuz, size başvuranlarla genellikle kısa süreli bağlantılarınız oluyor."

"Ama dostlarım yokluğumu hissedeceklerdir."

"Büyük avukatlık bürolarında deli gibi çalışan ve *Outlook* takvimine kaydetmedikleri takdirde doğum gününüzü unutacak olan dostlarınız mı?"

"Ama boşlukta yaşamıyorum ya. Bunu nasıl düşünürsünüz? Şehri terk etmem mi gerekiyor?"

Profesör, Marc'ın şaşkın bakışlan altında başım salladı. "Tabii ki yeni yaşamınızla ilgileneceğiz. Bu da deneyin bir bölümü. Sizi başka bir eyalete götüreceğiz, orada yeni bir meslek edinmenizi sağlayacağız. Uygun bir geçmiş öyküsüyle çevrenize entegre olacaksınız. Transfer masraflarını biz karşılayacağız. Ayrıca bu arada tamk koruma uzmanlarıyla ortak çalışacağız."

"Siz kaçıksınız," dedi Marc, bu sorudan çok bir teşhisti.

"Tabii, sıra dışı yollara başvuruyoruz. Ama alışıldık yollardan gidenler hiçbir zaman yeni bir dünya keşfedemezler."

Profesör sol kaşını yine yukarı kaldırdı. "Bu olanağı düşünün, Marc. Bu gezegende zihinsel bir yeni başlangıcı başlatacak ilk kişi siz olabilirsiniz. Bütün ruhsal yüklerden kurtulmuş ve yeni doğmuş bir çocuk kadar kaygısız olmak. Sadece kazadan söz etmiyorum. Geçmişte size zarar vermiş olan *her şeyi* size unutturacağız."

Şimdi gösterisinin başlangıcındaki gibi tekrar gri renge dönmüş olan beyin modelini gösterdi.

"Başlangıç konumuna geri dönüş mü? Bir 'Sıfırlamak mı?' diye sordu Marc.

"Seçim sizin."

Bleibtreu çalışma masasımn çekmecesini çekip küçük yazı karakterli, sık satırlarla dolu bir kâğıt çıkardı.

"Sadece başvuru formunu imzalamamz yeterli, sonrasında hemen başlayabiliriz."

11.

Bu bir hataydı. Marc ikna edilmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Ama klinik yöneticileriyle bu kesinlikle kabul edilemez deney hakkında olumlu ve olumsuz konular üzerine uzun tartışmalara girmek yerine, üstünde ön muayene yapmalarına izin vermenin ve sonra da bir daha hiçbir şekilde geri dönmemenin daha kolay olacağını düşünmüştü.

Ve bu yüzden olası tıbbi ya da psikolojik yetersizlik kriterlerinin incelenmesine yalandan razı olmuştu.

Kimbilir, belki uygun aday olarak söz konusu olamayacaksınız bile? Bleibtreu son olarak bu sözlerle onu ay artmıştı.

Ortaya çıkmamış bir ruh hastalığı, ağır bir enfeksiyon ya da zayıf bir kalp onu elverişsiz bir denek haline sokabilirdi. Seyrek görülen AB kan grubu bile sorun çıkartabilirdi.

Nihayet Maybach onu tekrar Schöneberg'teki kiraladığı dairesinin önünde indirdiğinde, ardında iki buçuk saat gibi uzun bir süreyi bırakmıştı. Karam aldıkları, EKG çektirmek için birçok kondüsyon aletinde boğuşmak zorunda kaldığı ve EEG'de düzensiz beyin dalgalarının araştırıldığı yüz elli dakika. Bir pratisyen doktor ondan idrar tahlili isteyip, ardından kalp ve akciğer fonksiyonlarını gözden geçirirken kendini bir denetle-

medeymiş gibi hissetmişti. Pratisyen doktor bu işleri görürken, bir göz doktoru da göz testi için sırada beklemişti.

Bütün bu muayenelerin çoğunun birkaç hafta önce kayınpederi tarafından yapılmış olması doktorlan pek ilgilendirmemişti. Çünkü Bleibtreu Kliniği yabana belgelere başvurmak istemiyordu ve bu yüzden MR için bir kez daha nöroradyolojiye gitmek zorunda kalmıştı.

En fazla zamanı, geliştirilmiş psikolojik sorular almıştı. Sandra'nın kadın dergilerinde çözmeyi çok sevdiği testlerden epey farklıydı, zararsız gibi görünen soruların gerçekte neyi hedeflediğinden Marc'm zerre kadar haberi yoktu.

Seçmek zorunda kabaydınız bir gözünüzden mi, yoksa koklama duyunuzdan mı vazgeçerdiniz?

Düşleriniz daha çok siyah beyaz mı, yoksa renkli midir?

Sonraki cümleyi tamamlayın: "..... takdirde ölüm cezasına karşı değilim."

Marc verdiği yanıtlan şimdi hatırlayamayacak kadar bitkindi. Üstelik eklemleri her adımda ağnyordu ve tek düşündüğü, uyku hapları ile hemen alacağı sıcak bir banyoydu. Böyle düşüncelere dalmışken, apartmanın giriş kapısı yamnda epey bir zamandır onu bekleyen kişiyi görmemesi şaşılacak bir durum değildi.

12.

// I eana Schmidt mi?" Bir kez daha duymuş olduğu adı tek-
L rarladı. Bugün, Julia'mn Neukölln yüzme havuzundaki intihar girişiminden aşağı yukarı hemen sonra. Saçlan hâlâ sanki arkaya doğru ütülenmiş gibi görünüyordu. Marc onun yakası kapalı pardösüsünün altına ağırbaşlı bir açık kahverengi pantolon takım giymiş olabileceğini tahmin etti. Görünümünü biraz yumuşatan tek şey, elinde tuttuğu ucuz bir alışveriş mağazasımn dolgun plastik poşetiydi. İçinden, erkeklerin markette kırmızı turp ya da bir sap kereviz gibi prensipte görmezden geldiği türden "kadın alışverişi"ne özgü bir yığın şey dışarı fırlamıştı. Sandra'yla birlikte eskiden sık sık farklı alışveriş davramşları konusunda dalga geçerlerdi. O süpermarkette arabayı meyve, lor peyniri, yumuşatıcı ve kereviz gibi şeylerle doldururken kendisi CD dağlarımn, elektronik aletlerin ya da patates cipsi torbalarımn durduğu rafların önünde gezinirdi.

"Lanet olsun, beni burada nasıl buldunuz?"

Zayıf kadın alışveriş torbasını yere bıraktı ve torba sapımn bileğini kestiği yeri nemli parmaklarıyla ovuşturdu. "Büronuza gittim, adresinizi oradan verdiler."

Sesi sanki bu kadar uzun süre bekletildiği için bir özür bekliyormuşçasına cüretkârdı.

"Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Ben... Kardeşinizin bölümünde hemşireydim."

"Ee?"

Normalde kullanmak zorunda olmadığı dış kapı anahtarını arandı. Taşınma sırasında apartman yönetimi kiracının caddeye

açılan kapıyı akşam saat sekizden sonra kilitlemesi gerektiğini bildirmişti ama bu bildiri de, cam şişelerin apartman çöpüne atılma yasağı gibi göz ardı ediliyordu.

"Benny için endişeliyim," dedi kendinden emin bir sesle. Marc bu azimli kişiliğin hastalarıyla nasıl başa çıktığına dair oldukça iyi bir kam edindi. Ses tonu gözdağı vermeden profesyonel çıkıyordu. Koruma altına alınma duygusunu hissettirmeden, ama her direktifi sorgulatmayacak kadar yeterli bir .otoritenin karışımı. Leana herhâlde sıradan bir eleman değildi, aksine, kendi bölümünde başhemşire ya da onun gibi bir şey olmalıydı.

Apartman antresine girince koridorun otomatiği yandı. Kadın tekrar torbasına davramp onu izledi.

"Bana bir kez onun hayatım kurtardığınızı anlatmıştı."

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdi Marc sıkıntıyla.

Gerçekten de bir buçuk yıl önce Benny'yi atardamarı kesilmiş halde banyo küvetinde bulmuştu. Genellikle yılda bir kez, Noel zamanı anne babalarımn mezarı başında buluşurlardı. Ama o sabah cep telefonu üç kez cevapsız çağrı göstermişti ve telesekreteri erkek kardeşinin sesine benzer kesik, gürültülü, neredeyse anlaşılmaz seslerle dolmuştu. Benny çağrılarına cevap vermeyince Marc o zaman ani bir dürtüyle ona gitmişti. Telesekreterindeki seslerin bir veda olduğunuysa gözlerinin önüne serilen manzarayla etkili biçimde öğrenmişti.

"Kanımca ifadenizi hiç geri çekmemeliydiniz." Kadm yeniden gözlerim kırpıştırdı. "Hâkim ve doktorlarm önünde, demek istiyorum."

Marc bu garip konuşmamn sonunun nereye varması gerektiğini hâlâ kestiremiyordu. Benny'nin hayatını kurtarmak üzere

itfaiyeyi aradığı zaman intihar etmeye aday kişiyi hemen psikiyatrik denetim altına aldıran eski bir hileye başvurmuş, Benny'nin başarısız intihar girişiminden önce kendisini de öldürmek istediğini ve toplum için bir tehlike oluşturduğunu iddia etmişti. Ayrıca böyle yaparak suç da işlemişti. Benny ardında birçok kayıtlı intihar girişimi bıraktığından, durumun genel görünüşü onun geçici olarak bir hastanede zorunlu ikametini haklı çıkarmıştı. Marc'm yalam, aracı kutsallaştırmış ve kardeşini gittikçe derin bir batağa çeken sokaklardan kurtarmıştı. Ayrıca Benny psikiyatri kliniğinde öyle kolayca bir kemer ya da tıraş bıçağı bulamayacak ve en sonunda Valka'dan da kopartılmış olacakta.

"Dinleyin, bugünlük intihar hikâyelerine gerçekten ihtiyacım yok," dedi. Bir yandan da posta kutusunu açmaya çalışıyordu, ama zorbamn biri tornavidayla kilidi kırmış olmalıydı.

Bir bu eksikti.

Anahtar artık kilide uymuyordu, bu durumda sadece kapağının arasına sıkışmış mobilya broşürüyle yetinmek zorunda kalıyordu.

"Eğer bir itirazınız yoksa, artık bu konuyu kapamak istiyorum ve..."

"Kardeşiniz birdenbire çok değişti," diye sözünü kesti kadın. "Günden güne."

Onun kolunu tuttu, Marc kendini kadirim elinden kurtarmak istediği sırada ışık söndü. Otomatiğin aydınlatma süresi bitmişti ve aşağıdaki bu eski tip düğmede ışık diyodu donammı olmadığı için Marc'ın düğmeyi bulması zaman aldı. Ortalık nihayet aydınlandığında artık gücünün sonuna geldiğini hissediyordu ve bu garip hemşireyle konuşmayı sonlandıracak hali kalmamıştı.

"Benny tabii ki değişti, sonuçta akıl hastanesindeydi," diye ekledi.

"Bundan bahsetmiyorum." Kadın başım iki yana salladı. "Önce birkaç ay boyunca kendini koy verdi. Tıraş olmak, yemek yemek istemedi, geceler boyu uykusuz kaldı. Odasım terk etmeyi sürekli reddediyordu, üstüne gidildiğindeyse tam anlamıyla şiddete başvuruyordu."

Marc uysal bir tavırla başım salladı. Bunlar onun için yeni değildi. Zaten doktorlar bu yüzden Benny'ye kesin bir teşhis koymamışlardı ve böylece hastanedeki ikameti geçici olmaktan çıkıp uzun vadeli bir duruma dönüşmüştü.

"Ama günden güne..." Leana bakışları yoğunlaşükça gözlerini kırpıştırdı, "denetlemeden yaklaşık bir ay önce birdenbire değişti. Meyve ve vitamin sulan istemeye başladı, gözetim altında parkta koştu ve *İncil* okumaya başladı."

"*İncil* mi?"

Gerçekten de sözünü ettiği kişi kardeşine pek benzemiyordu.

"Bir anlamı olup olmadığından emin değilim..." diye devam etti, "ama Benny'nin davramşları bir karın bölgesi muayenesi yapıldığı günden sonra değişti."

Karın bölgesi mi? Benny'nin ruhsal rahatsızlığının sebebi organik bir şey miydi yani?

"Ve bu da garip. Normalde anomalilere göre beyni inceleriz, ama Benny'de sadece karnın alt bölümü tarandı. Hem de hiçbir şikâyeti olmadığı halde. Filmlerini aldım."

"Ve?"

"Hiçbir şeyi yok. Tamamen sağlıklı."

"Siz doktor değilsiniz, Leana."

"Ama gözlerim var. Ayrıca Benny'nin bu kontrolden sonra birçok kez ilaçlarım geri tükürmeye çalıştığını haber aldım. Onunla bu konuda konuştuğumda, bana artık vücudunda zehir istemediğini söyledi."

Marc ona doğru dönüp bir adım yaklaştı. "Tam olarak nereye varmak istiyorsunuz?"

"Sanırım muayene heyeti önünde rol yaptı."

"Bunu neden yapsın? İfademi geri alacağımı biliyordu."

Bu trajedi hayatım parçaladıktan ve kaza en sevdiği inşam elinden aldıktan sonra, Marc için artık hiçbir şey fark etmiyordu. Kardeşini psikiyatrik gözetim altına koyan yalan ifadesini geri almak üzere harekete geçmesi için ikna etme konusunda Constantin'in fazla çaba harcaması gerekmemişti, hatta yalan ifade vermek yüzünden kendisinin suçlu duruma düşecek olması bile umurunda değildi.

"*Kardeşini oradan dışarı çıkar*" diye öğüt vermişti kayınpederi. "*Ona ihtiyacın var. O, ailenden geriye kalan tek akraban.*"

Sandra'mn ölümüne dek dengesiz kardeşi için kaygılanıp onu düşünmüştü, oysa şimdi hiçbir şey fark etmiyordu. Artık Benny'nin kapalı bir klinikte sokaklardan daha güvende olup olmadığına kafa yormuyordu; kendisi bile ruhsal olarak doğruyla yanlışı birbirinden ayırt edebilecek durumda değildi. Ve özellikle, sabahleyin bir kızı intihardan vazgeçirmek zorunda kalıp hemen ardından kendini bir muayene maratonunun içinde bulduğu bu günün akşamında, artık hiçbir şeyle uğraşmak istemiyordu.

Marc içinde öfkenin kabardığını hissetti. "Bağışlayın ama herhâlde buraya bana Benny'nin birdenbire sağlığının bilincine vardığı bir kaynak keşfettiğini söylemeye gelmediniz."

"Hayır."

"O halde?"

"Dediğim gibi, onun için endişeleniyorum. Gerçekten de gözünüzü onun üzerinden ayırmamaksınız. Dışarıda hayatım sürdürebileceğini sanmıyorum."

Bunu söylemene gerek yok. Onu banyo küvetinde ben bulmuştum.

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz?"

"Buradan."

Alışveriş torbasını yere bırakıp elini ceketinin iç cebine soktu ve şişkin bir zarf çıkardı.

"Bunu odasında buldum. Serbest bırakmışından bir saat sonra, çarşafları değiştirirken."

Zarfı açtı. Marc artık ne diyeceğini bilemez durumdaydı.

"On beş bin avro, kâğıt paralar gerçek," dedi Leana, sesi kendine duyduğu güveni ilk kez biraz kaybetmiş gibiydi, neredeyse çaresiz. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ve kardeşinizin orada kapalıyken bunu nasıl içeri soktuğuna dair hiçbir fikrim yok."

13.

Kaygılı hemşireyi kardeşine göz kulak olacağı ve para konusunu açıklığa kavuşturacağı vaadiyle bir şekilde baştan savmayı başarabilmişti. Bu arada ondan bir haber çıkana dek paraya dokunmayacağına dair kadınla anlaşmışlardı. Marc aslında buna gücünün yeteceği bir zaman olup olmayacağım da

düşünemiyordu. O sırada apartmanın merdivenlerini çıkmak bile ona başa çıkılamaz bir engel gibi görünüyordu.

Önlerinde ayakkabıların birikmiş olduğu kapıları geçerek merdivenleri çıktı. Ayakkabılar, duruşları, kokuları ve büyüklükleri açısından içeride oturanlar hakkında bir fikir veriyordu. Kapıların üzerindeki etiketler ya da içeriden gelen ve koridoru dolduran televizyonun sesi de öyle. Marc burada oturduğu kısa zaman içinde kimsenin yüzünü görmemişti. Ama yeni komşularının hayatı hakkında oldukça açık bir fikre sahipti. Kendine hayrı olmayan bir anne, şişeleri çöp bidonuna atmak yerine sabahları güreş seyretmeyi seven bir alkolik ya da paspasında "Girmek yasaktır" yazan şakacı daire sakini.

Sonunda üçüncü kata çıkabilmişti. Leana'yla konuşurken tekrar yerine koymuş olduğu anahtarı çıkarmak için elini cebine soktu. Anahtarı ararken muayene sonunda elbette ki imzalamamış olduğu hafıza deneyiyle ilgili başvuru formu eline geldi.

Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Veda ederken Bleibtreu'ya böyle yalan söylemişti. Bu, bir daha görüşmemek üzere edilmiş bir vedaydı, bundan emindi.

Gerçi, kazayı bir tek hapla unutabilme düşüncesi çok baştan çıkanaydı, ama kimliğini kaybetme pahasına değil. Sürekli uyuşturucu içmek de bunun için bir yoldu. Marc, Bleibtreu Kliniği'nden çıkarken güvenlik görevlisinin cep telefonu ve diğer eşyalarıyla birlikte geri vermiş olduğu anahtar destesini çıkardı. Telefonda cevapsız bir çağn görünmüycydu.

Bir pervane nasıl olduysa daire kapışırım üstündeki halojen lambanın plastik kapağı içine girmeyi başarmıştı ve sürekli cama doğru uçup duruyordu. Marc iç geçirip anahtarı kilide soktu.

Lanet olsun, bu da ne şimdi?

Marc yorgunluktan hata yapıp yapmadığını kontrol etmek için başım kaldırıp yukarı baktı. Ama orada, yeşil sıva üzerine siyah rakamla duruyordu. 317 numaralı daire. Kendi dairesi. Yine de anahtar kilidin içinde bir milim bile dönmüyordu.

Lanet olsun, bir bu eksikti.

Kaba dişli emniyet anahtarım kilitten çekip ışığa doğru tuttu.

Her şey normal. Bükülme ya da eziklik yok.

Marc anahtarı yeniden denerken pervane tehdit edercesine vızıldayıp duruyordu. Bu kez kilidi kuvvetle sarstı ve hatta omzuyla kapıya abandı. Faydası yoktu.

Gözü zilin yanındaki isme iliştiğinde üçüncü denemeye girişmek üzereydi.

Marc sarsılarak olduğu yerde kaldı.

Tanrı aşkına, bunu kim yaptı?

Elindeki anahtar destesi titremeye başladı. Gözünün önünde dalgalanan isme bakakaldı. Biri zilin üstündeki adımn yerine yenisini yerleştirmişti. *Marc* yazılı olan yerde şimdi, *Senner* adı duruyordu. Ölmüş karısının kızlık soyadı.

Bir anlık korkunun şoku, bu kötü şakaya duyduğu sınırsız bir öfkeye dönüştü. Anahtarı yemden kilide soktu, kapıyı sarstı, hatta tekmeledi; ta ki içeriden gelen sesler karşısında felç geçirmiş gibi olduğu yerde kalana dek.

Orada biri mi var?..

Şüphe yoktu. Marc kulağım kapıya yapıştırıp sesi tam olarak dinledi. Ayak sesleri. Dosdoğru kendisine doğru geliyordu. İçeriden. Kendi dairesinden.

Kapı açılır açılmaz geri çekildi. Sadece küçük bir aralık. Sarı güvenlik zincirinin izin verdiği ölçüde. Ve sonra kendi da-

iresinden dışarı üzgün gözlerle ona bakan solgun yanaklı ve taranmamış saçlı şekli gördüğü anda, zaman durdu.

Marc tek bir kelime söyleyecek gücü bulamadan gözlerini kırpıştırdı. Sonra emin olmak için gözlerini kapadı. Ama ikinci kez dikkatli bakmaya gerek yoktu. Onun yukarı kalkık kaşlarını tanımıştı, sanki biraz önce ne kadar güzel olduğunu söylemiş gibi inanmamış bakan yüz ifadesini.

Tam karşısında, on santim uzakta, eliyle dokunacağı kadar yakındaydı.

Sandra.

Hayatımn aşkı.

Kamı burnunda hamile karısı.

14.

// Al e... Sen nasıl... Sen...?"

Kafasım toparlayamıyordu, sonunu getiremediği her cümlesiyle Marc'ın kekelemesi daha da kötüye gidiyordu.

"Evet?" diye sordu kapıdaki kadın. Alnındaki bir saç demetini eliyle itti ve Marc'm hafızasına yüzlerce am aynı anda hücum etti. Buna neden olan, Sandra'nın çok sevdiği ballı Fransız şampuammn kokuşuydu.

Bu o.

"Sen...burada mısın?" diye sordu ve sağ bacağı sanki ardında bir engelli koşu bırakmışçasına titremeye başladı. Elini ona doğru uzattı, bir hayaletle konuşmadığından emin olmak için kapı aralığım tutmak istedi. Kadın korkuyla geri çekildi.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Sormak istediği bütün somların yerine ağzından tek bir kelime çıktı. "Sandra?"

"Tanışıyor muyuz?" Kadın tekrar kapıya doğru yaklaştı ve sol kaşını yukarı kaldırdı.

"Hah." Gülmekten çok, soluyordu. "Neden sen... ben sandım ki... sen nasıl?.."

"Özür dilerim. Ocağın altı açık," dedi kadın, kapıyı tekrar itmek istedi ama Marc son saniyede ayağım araya soktu. Ayak parmaklarının nasıl ezildiğini hissetti ama bu ona iyi gelmişti, çünkü duyduğu acı gördüklerinin bir düş olmadığım ona kanıtlıyordu.

"Senin öldüğünü sanıyordum?" diye ağzından çıkıverdi ve kadının yüz çizgileri tamamen kaydı. Melodik ses tonuyla konuşan ve üzerinde daha birkaç hafta önce hamile giysileri satılan bir mağazadan ona satın almış olduğu kolsuz tişört olan kansımn kopyası bu sanşın kadın, şimdi bütün gücüyle içeriden kapıyı itiyor ve imdat isteyerek bağırıyordu.

"Durun, lütfen."

Marc karşı koydu. "Benim, Marc."

"Lütfen gidin."

"Marc Lucas, kocan."

"Sizi tanımıyorum."

"Ne? Sevgilim, böyle birden ortaya çıkıp sonra da..."

"Defolun."

"Ama..."

"Hemen. Yoksa polis çağıracağım."

Şimdi haykırmaya başlamıştı. Marc geri çekildi. Onu buna zorlayan, gözlerindeki soğuk ifade ve niyetinin ciddi olduğunu anladığı aa gerçekti. Altı haftadır ölü olan karısı, karşısındakinin kim olduğunu bilmiyordu. Onu bir yabana gibi görmüştü. Daha da kötüsü, ona korktuğu birine bakar gibi bakmıştı.

"Sandra, lütfen bana açıkla, nasıl..."

Cümlesini bitirmeye zaman kalmadı. Marc yüzüne kapanan kapıya karşı konuştuğunu fark etti.

15.

|# *abul etmek istememek. Bastırma. İnkâr etme.*

■ * Sendeleyerek güçlükle merdivenleri indi ve halüsinasyonlann da yas evresinin ilk yan etkileri içinde olup olmadığım kendine sordu. Sonra bu yas evresinin, şaşırtıcı bir şekilde ölmekte olan kişiyle özdeş olduğunu tanımlayan makaleyi hatırladı. Aym hayatta kalan kişi gibi, ölüm döşeğindeki hasta da ilk haftalarda korkunç gerçeği kabul etmek istemiyordu.

Bastırmak. İnkar etmek. Unutmak?..

Marc parmaklıklara sıkıca tutundu. Sadece başı döndüğü için değil, daha çok parmaklarının altındaki soğuk ahşabı hissetmek istediği için. İlk anlarda biraz nemli gibiydi, hatta biraz can sıkıcıydı, sanki ölü bir şeye dokunuyormuş gibi, ama sonuçta bir şeye dokunuyordu ya.

Yaşıyorum. Belki aklımı yitiriyorum. Ama hayattayım.

Çektiği karın ağrısı da bunun kesin bir işaretiydi. Birkaç metre sonra böğrüne bir sancı girmişti. Yine de Sandra'mn ona reva gördüğü korku dolu, soğuk bakışların verdiği ruhsal acıyla karşılaştırılamazdı.

Beni tanımadı.

Tabii eğer gerçekten oysa.

Marc parmaklıklara tutunarak merdivenlerden aşağı sürüklenmeye devam ederken, beyninin ona bir oyun oynayıp oynamadığım düşünüyordu. Sadece uyanması gereken bir düşün içinde miydi? Ama bu düşün anlamı neydi? Neden kapı zilinin üzerinde başka bir ad duruyordu ve neden arük kendi dairesine giremiyordu? Ve lanet olsun, Sandra'mn kapı aralığına sıkıştırdığı parmakları neden hâlâ acıyordu?

Marc, birinci ve ikinci kat arasmda bir yerde durdu. Bakışları, sanki Noel babayı bekliyormuş gibi hazır duran bir çift çocuk çizmesine kaydı. Bunlar apartman yöneticisinin yamnda oturan ve buraya taşındığından beri birkaç kelime konuştuğu tek insana aitti. Emily. Hafta sonları, yağmur yağmadığı zamanlarda avluda kendine küçük bir bitpazarı kuruyor ve alü yaşında bir çocuğun gözüyle değerli olabilecek şeyleri satıyordu. Marc'ın oradan satın alacağı bir şey yoktu ama yine de kısa zamanda onun en iyi müşterisi olup çıkmıştı. Bir bilya, bir *Orman Kitabı*,[7] kalemtıraş ya da bir demet kurutulmuş çiçek satın almadan bir türlü Emily'nin önünden geçip gidemiyordu. Bir an zili çalıp annesiyle konuşmayı aklından geçirdi.

7 Rudyard Kipling'in çocuklar için yazdığı roman, (ç. n.)

"Özür dilerim? Biliyorum, kulağa garip geliyor. Beni tanımıyorsunuz. Ama Emily'yi uyandırabilir misiniz? Beni içeri alması için ölmüş karıma gerçekten burada oturduğumu kanıtlaması gerekiyor da."

Acıyla güldü ve bir anda bazı insanların neden park banklarında oturup kendi kendilerine konuştuklarını anladı. O sırada kolundaki saat hap alma zamanının geldiğini hatırlattı. Ölmüş karısı onu tammadığı için içeri sokmak istemediği dairesindeki banyosunun aynalı dolabmda onu bekleyen haplar. Önce arabasına gitmeye karar verdi. Sandra'nın arabasıyla yaptığı kazadan sonra gümüş rengi Mini'yi sadece tek bir kez, pansumana giderken kullanmıştı. O gün duyduğu üzüntü öylesine şiddetliydi ki, metroda yığılıp kalmaktan korkmuştu. O zamandan beri torpido gözünde yedek ilaç paketi bulunduruyordu.

"Şöyle yapalım," diye kendi kendine konuşmaya devam etti. Baş ağrısını yatıştırır yatıştırmaz bir plan yapacaktı. Belki de aklım yitiriyordu. Belki de çektiği acı onu cinnetin eşiğine getirmişti. Ama bir ayağım öbürünün önüne atabildiği sürece, durumun saçmalığına kafa yorabildiği sürece, kısa devre yapmadığı sürece buna izin vermeyecekti.

İyi niyetini iki dakika bile koruyamadı. Bu durum, bina kapısının önünde yağmurlu kasım akşamına çıkıp, bir bakışta gümüş grisi Mini'nin artık park yerinde olmadığım anlayıncaya dek sürdü. Tıpkı genellikle orada park eden bütün arabaların ortadan yok olduğu gibi. Onun yerine, daha önce hastane hemşiresiyle konuşurken farkına varmadığı bir yığm paslı park yasağı levhası sallanıp duruyordu.

Marc soğuk havayı içine^ çekti. Nemli yaprak ve yavaş yavaş dolup taşan kanalizasyondan yukarı sürüklenmiş olan atık kokuyordu. Soma titreyen parmaklarım sakinleştirmek için kaldırım taşımn yamna çömelip ayakkabılarım bağladı. O

sırada bir polis arabası köşeyi dönüp kaldırım boyunca ilerledi. Üniformalı memurlar yürüyüş hızıyla yamndan geçerken ona şüpheyle baktılar.

Marc ayağa kalktı ve durması için devriye arabasına işaret edip etmemeyi düşündü, ama sonra onlan kaçırdı, VW minibüs tekrar köşeyi dönüp kayboldu.

Arabanın ardından koştu. Parke kaldırımdan aşağı, bir sonraki kavşağa kadar gittikçe daha hızlı koşmaya başladı, arabasını kaldırım kenarına park etmemiş olduğunu çok iyi bildiği halde bloğun çevresinde döndü. Sonunda soluksuz bir halde yine dairesinin bulunduğu binanın kapısı önünde durup yukarı baktı. Üçüncü katta, hâlâ açıp boşaltmamış olduğu birçok taşınma kartonunun bulunduğu, laminant döşemede birçok resmin durduğu, boş akvaryumun çöp tenekesi görevi gördüğü o dairede, tam orada biri perdenin gerisine çekilmişti. Uzun, san saçlı biri.

Tamam. Cinnete bir son ver artık.

Marc pantolon cebine el atarak başvuru formu ve boş bir hap blisterinin yanında duran cep telefonunu çıkardı. Hayatında çoğunlukla yardım istememişti, ama şimdi kesinlikle tek başına üstesinden gelebileceği bir durumda değildi.

Telefonu Sandra'nın açıp açmayacağını öğrenmek için önce evi arayacağım. Sonra Constantin'i, hatta belki polisi de...

"Kahretsin, bu da ne demek?" Marc yine kendi kendine konuşuyordu. Sonra cep telefonunu bir kez daha açıp kapattı. Alışıldık bip sesini duydu, başparmağıyla ekrandaki bilinen çizgilere dokundu, ekranındaki tanıdık bulutlu arka planı gördü, ama yine de cep telefonu ona bir garip görünüyordu.

Hiçbir şey.

Hiçbir kayıt yoktu. Arayabileceği kimse kalmamıştı çünkü telefon rehberindeki bütün numaralar silinmişti.

16.

// I ayır, Lucas soyadım. Ve C ile. Evet, ikisi de C, Marc da
II Lucas da, araştırdınız mı?"

Marc cep telefonunun mikrofonunu kısa bir an kapalı tuttu ve biraz önce Mercedes arabasına binmiş olduğu taksi şoförüne doğru eğildi.

"Karl Marx Caddesi, Höhe Hasenheide, lütfen."

Adam varacağı hedefin bilgisini not ederken burnunu havaya dikip radyonun sesini yükseltti. Kolonlardan sitar çalan bir Hint müziği yayıldı.

"Hiçbir şey mi? Plakası B-YG 12. Tamam, tamam. Yani çekilmedi, öyle mi? Teşekkürler."

Cep telefonu servis sağlayıcısının biraz önce yaptığı bağlantı sayesinde polis merkeziyle yaptığı görüşmeyi bitirdi. Hemen ardından, dizel araba beklenmedik bir şekilde hızlıca hareket edince plastik kaplı koltuğa gömüldü. Emniyet kemerini aradı ama kolçağın arkasına kaymıştı.

"Bir şey mi var?" diye sordu kabak kafalı sürücü. Keçeden yapılmış iki zarın asılı durduğu dikiz aynasından şüpheyle baktı. Aym anda kaslı kolunu yan koltuğun başlığına koydu. Ağzında bir pipo olsaydı iyi bir Temel Reis taklidi oluşturabilirdi.

Evet, gerçekten bir şey var. Biraz önce karımla karşılaştım. Ve onun kaderini paylaşmamak için kemerimi takmayı çok isterdim. Çünkü o öldü, biliyor musunuz?

"Her şey yolunda," diye yanıtladı Marc. Aslında ön koltuğa kaymayı çok isterdi ama Temel Reis yamnda bir konuk istermiş gibi görünmüyordu. Böylece olduğu yerde kaldı ve kemerini bağlamadan pencereden dışarı bakmaya koyuldu.

Hiçbir zaman, yas tuttuğu en kötü zamanlarda bile kendini o anda olduğu kadar yalmz hissetmemişti.

İlk kez boş hafızalı telefonuna baktığından bu yana beş dakika geçmişti. Kelimenin tam anlamıyla, hayatıyla bağlantısını kaybettiğini anladığı andan bu yana geçen beş dakika. Elektriğin bir anda yok olduğu takdirde dünyamn nasıl karmakarışık olacağma dair dostlarıyla sık sık tartışırdı. Hiç aklına gelmeyen, telefonunu kaybettiğinde de durumun pek farklı olmayacağıydı. Cep telefonunun sadece iletişimde kalmayıp bilgisayar olarak da hizmet verdiği, insanın bütün sosyal yaşamım idare ettiği bir toplumda, birini dış dünyadan kopartmak için SİM kartını çalmaktan daha etkili bir yöntem düşünülemezdi.

Son yıllarda tek bir telefon numarasını bile çevirmemiş, numara aramak istediğinde bunu her zaman telefonunun rehberinden isim seçerek yapmıştı. Hatta Sandra, Constantin, çalışma arkadaşı Roswitha, üniversiteden arkadaşı Thomas ve diğer yakın ilişkide olan kişilerin numaralarım hızlı arama tuşuna kaydetmişti. Ezberinde bildiği tek numara, şimdi en azından kullanmakta olduğu kendi cep telefonunun numarasıydı. Diğerlerinin hepsini isimlerine göre kaydetmiş ve çoktan unutmuştu.

Unutmayı öğrenmek.

Marc cep telefonunun alt menülerini bir kez daha araştırdı: aranan numaralar, gelen aramalar, cevapsız aramalar, SMSTer,

MMS'ler, hiçbir şey yoktu. Klinikteki biri telefonunun fabrika ayarlarını geri yüklemiş olmalıydı. Bilerek ya da yanlışlıkla. Sonuç aymydı; dış dünyayla bağlantısı kesilmişti. Tabii ki bilinmeyen numaralar hâlâ vardı, ama Constantin Senner'in özel numarasım ona vermezlerdi. Ona yardım edebilecek biri varsa, o da kaympederiydi. Bir yandan, o da sarsılmıştı ve kendisi gibi Sandra'run yasım tutuyordu, ama öte yandan bir doktordu. Eğer Marc şu anda delirme noktasmdaysa Constantin neler olduğunu anlayabilirdi. Arkadaşı Thomas olsa, abarülı biçimde omzunu silker ve kendisinin de aklına gelebilecek faydasız önerilerde bulunurdu:

Bugün gittiğin kliniği bir yokla, polisle konuş, dairene girebilmek için bir çilingir getir.

Kimliğini evde unutmuşsan ve hâlâ resmî olarak taşındığım bildirmemişsen, bu o kadar da kolay değildi. Taşınmasından bu yana üç hafta geçmişti.

Thomas bu arada bütün bir zaman boyunca sürekli saate bakarak, bebeğin uyamp da karısının bu yüzden ortalığı cehenneme çevirmemesi için ondan sessiz olmasını rica edecekti. Marc son yıllarda dostluklarına özen göstermeyi beceremediği için onun hakkında ne söyleyebileceğini kendine sordu. Aslında hayalında sadece bir tek sıkı dostu olmuştu, onun cesedini de üç hafta önce bilim kurumuna bağışlamışta.

Sandra.

Halen tap öğrencileri tarafından kesilip parçalara ayrılmak üzere patolojide beklemekte olan cesedini son bir kez görmeyi başaramamıştı. Bu yüzden de resmî bir cenaze töreni için hâlâ bir tarih belirlenmemişti.

"Bugün n'oluyor?" diye arkaya bağırdı taksi şoförü. Hoparlörün sesini kısmayı akıl etmemişti.

"Ne demek istediniz?" diye sordu Marc şaşkın.

"Huxley'de yani. Kim çalıyor?"

"Haberim yok. Çabucak büroya gitmem gerek."

Rock konserine gitmek isteyen biri gibi mi görünüyorum?

Temel Reis dikiz aynasından kısa bir bakış atta, burnunu tekrar havaya dikip, bu durumda bir iş yerinden ne anladığını gösteren belirgin bir yüz ifadesi takındı.

"Ben bir Asya manyağıyım," diye sormadan açıkladı. Görünüşe bakılırsa vücut geliştiren birinin de sıra dışı bir müzik zevki olabileceğini vurgulamaya çalışıyordu. Marc onu görmezden gelmeye çalıştı. Bütün gücünü zihninin son dakikalarda yamt bulamadığı sorulara ayırmaya ihtiyacı vardı: *Neden daireme giremiyorum? Sandra öldüyse bana kapıyı nasıl açabiliyor? Eğer yaşıyorsa beni neden tanımıyor?*

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu şoför. Şimdi sadece sitar sesinin yanı sıra telsiz merkezinin anlaşılmaz cızırtılarım da bastırmak zorundaydı.

Kafamı toplayamama şaşmamak gerek.

Önce hemen Constantin'e gitmek istemiş, ama sonra "KıyT'daki bürosunda bulunan bilgisayara cep telefonunun yedek rehberini kaydetmiş olduğu aklına gelmişti. Ayrıca cüzdanındaki birkaç kâğıt para ne Sakrow'daki villaya giden uzun yola ne de Constantin'in Heer Caddesi'ndeki kliniğine yetecek kadardı.

01621?.. Marc kafasına adeta işkence ediyordu. Sandra'nm ve Constantin'in cep telefonlarının bölge kodları aynıydı. Sonlarının 66 ile bittiğini her seferinde hatırlıyordu.

"Şeytanın rakamları," diye Sandra bir keresinde dalga geçmişti. Ne yazık ki aradaki eksik olan rakamlar için hatırlamaya yardıma bir şey söylememişti. Aklı, Benny'yle birlikte okul avlusunda bisiklet kilidinin şifresini kırmak istedikleri zamana gitti. Doğru telefon numarası kombinasyonunu tesadüfen ortaya çıkarmak tamamen imkânsızdı.

Tamam, teker teker gidelim. Önce büroya gidiyorsun, cep telefonunu yüklüyorsun, parayı ve hayatını geri alıyorsun. Kimliğini.

Taksimetre on iki avro otuz senti gösterirken Mardin beyninde bir düşünce serbest kaldı. Bu düşünceyi bastırmaya çalıştı, ama bir sonraki saniye, başına gelenlerin ne olduğunu anlayabilmek istiyorsa bu düşüncenin üzerine gitmesi gerektiğini biliyordu. Cep telefonunu biri kurcalamışsa o zaman başka birinin telefonuyla bunu kontrol edebilirdi.

"Affedersiniz?"

Cep telefonunu şoförün göremeyeceği biçimde saklayıp öne doğru eğildi.

"Bana bir iyilik eder misiniz?"

Temel Reis hemen ayağım gazdan çekti ve hedefinden henüz iki yüz metre uzakta olduğu halde sağa yanaştı.

"Paranız mı yok?" diye şüpheyle sordu, sonra arkasını döndü. Marc cep telefonunu kalçasımn alüna kaydırdı.

"Hayır, hayır. Sanırım cep telefonumu kaybettim. Beni bir kez arayabilir misiniz?"

Marc şoförün taksimetre yanındaki plastik altlıkta duran cep telefonuna işaret etti. Aym zamanda navigasyon sistemi olarak da hizmet veriyordu.

"Kaybettiniz mi? Ama arabaya binerken telefon ettiniz!"

Kahretsin. Marc o kadar şaşkındı ki bunu hiç düşünememişti-

"Bu benim ikinci cep telefonum. Ama Blackberry olan yok oldu," diye aceleyle yalan attı. Şoförün şüphesi gözden kaçmıyordu.

"Homoseksüel misiniz?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

"Yani, bu bilinen bir hile. Sizi arayacağım, böylece numarama ulaşacaksınız. Pekâlâ, ben öyle biri değilim. Deri giymekten hoşlanırım, ama bu demek değil ki...."

"Hayır, endişelenmeyin. Ben sadece gerçekten iş telefonumu bir yerlerde mi kaybettim, yoksa kız arkadaşımda mı bıraktım, bunu öğrenmek istiyorum. Kendim de arayabilirim ama bu şeyin şarjı bitti." Cep telefonunu tekrar kalçasımn altından çıkardı.

Şoför hâlâ kararsızdı. "Zaten numaram gizli."

"Gördünüz mü, o halde sorun yok."

Temel Reis kaslarım gerdi, homurdamr gibi soludu, ama sonra neredeyse zorla cep telefonunu altlıktan alıp Marc'm söylediği rakamları bastı.

"Çalıyor," dedi bir zaman sonra ve telefonu kulağından çekti.

Marc, kendi telefonunda gelen çağn görünmediği halde karşı tarafta çalan telefonun zayıf sesini duyabiliyordu.

Pekâlâ, doğru yere parmak bastım. SİM kartı değiştirmişler. Ama neden?

"Telefonu kız arkadaşımzda bıraktığınızı söylememiş miydiniz?" Şoför, Marc'm düşüncelerini yarıda kesti.

"Evet?"

"Ama telefona bir adam çıktı."

"Ne?"

Temel Reis telefonu arkaya doğru uzattı.

Telefonu kulağına dayadı. "Alo?" diye birkaç kez tekrarlayan derin bir ses duydu.

"Affedersiniz, yanlış numara çevirdim."

"Sorun değil, kimle görüşmek istemiştiniz?"

Marc adım ve soyadım söyledi, telefonun öbür ucundaki adam dostça gülmeye başladığı anda kapatmaya hazırlanıyordu. "Ee, o zaman doğru aramışsınız, dostum, ne vardı?"

"Nasıl?"

Cep telefonu terden sırılsıklam olmuş parmaklan arasmdan neredeyse kayacaktı, solukları iki misli hızlanmıştı.

Hattın öbür ucundaki adam, "Marc Lucas benim," dedi. "İki C ile," kıkırdadı. "Bir dakika bekleyin, hemen döneceğim."

Bir şeyler hışırdadı ve adam boğuk bir sesle konuştu: "Ne oldu, tatlım?"

Sonra telefon Marc'm elinden kaydı. Arka plandaki kadının gülüşünü duyduktan hemen sonra.

Sandra.

17.

// I ey, paranızın üstünü almadınız!" Taksi şoförü ardından I I bağırdı ama Marc arkasını dönmedi. Arabadan inmesi gerekiyordu. Mide bulantısını azaltmayacağım bilse de temiz havaya çıkmalıydı. Genellikle haplarım aldıktan hemen sonra

kötü olurdu. Ama şimdiki bulantının tek nedeni, biraz önce yabancıyla yaptığı telefon görüşmesinden başka bir şey değildi.

Benim adımı kullanan bir yabancı mı? Benim hayatımı yaşayan?

Taksi ters tarafta durmuştu. Marc yorgun olmasına karşın bürosuna gitmek üzere ışıklardan karşıya geçmek için son yüz metreyi koşmaya çalıştı, ama birkaç adımdan sonra kasığına sancı girdi. Eskiden hiç sorunsuz on kilometre koşabilirdi. Kazadan sonra kondisyonu bir kanser hastasımnkiyle eşit duruma gelmiş gibiydi. Ve şimdi, sabahtan beri olup bitenlerden sonra buna şaşmamak gerekirdi.

Constantin onun bu zayıf durumunun, sadece boynundaki kıymığın içeri girmesine engel olmak için aldığı bağışıklık sistemi ilaçlarının yan etkisinden kaynaklanmadığım düşünüyordu. "*Bunun nedeni, alışık olmadıkları bu durumda maraton koşmak isteyen duyguların,*" diye açıklayarak onu psikolojik tedavi almaya ikna etmek istemişti.

Marc bir elini yanma bastırdı ve kardeşinin gösterdiği gibi ağrıyla birlikte nefes almaya çalıştı. Henüz çocukken ve sık sık metro kontrollerinden kaçmak zorunda kaldıkları zamanlarda yaptıkları gibi. Birbirlerinden nefret etmelerinden epey uzun zaman önce.

"Aklımı yitiriyorum," dedi monoton bir sesle. Yağmur altında yürüyen çok az kişi vardı ve ne gazete satıcısı, ne öğrenci çift ne de yabancı işçi aile, başım sallayarak kendi kendine konuşan adama dikkat ettiler. Berlin'de bu olmazdı. Bu çevrede değil.

"Ya aklımı kaçırdım ya da klinikte bana bir şey yapülar," diye kendi kendine söylendi.

Marc ışıklara gelmeden kepenkleri indirilmiş, ama içeride hâlâ ışığın yandığı bir eczanenin önünden geçti. Saate baktı.

21:57. Vitrinde, *Bu akşam nöbetçi* yazan bir tabela parlıyordu. Uzun zamandan beri ilk kez, az da olsa, şansı yaver gidiyordu.

İlaçlan alması üç dakikasını alırdı. Marc zile bastı. Bir saniye sonra elinde plastik poşet olan bir erkek arkasında belirerek bir sigara yaktı. Cam vitrinden yansıyan görüntüde erkeğin burnunun kanadığım görebiliyordu. En fazla on sekiz yaşındaydı, belki daha da genç. Cam kaplı konuşma penceresi açılıp yorgun yüzlü bir eczacı selam vermeden başıyla işaret edince çocuğun camdaki aksi yok oldu. Elinde hâlâ bu istemsiz kesintiye dek kanalları zapladığı televizyon kumandasını tutuyordu. Marc, içindeki bütün hapları kullanmış olduğu plastik ilaç Histerini çıkarıp gömleğinin üzerindeki yaka etiketinde *A. Steiner* yazan adama uzattı.

"Axemnosphalt mı?" Marc sanki eroin istemiş gibi, inanmayan gözlerle boş blisterin arkasım çevirip okudu. "Bunun için reçeteniz var mı?"

Marc başım iki yana salladı. İlaçları şimdiye dek hep kliniğin eczanesinden ya da pansuman yapıldıktan soma almıştı.

"Hiç duymadım," dedi eczacı. Soma yarı açık sağlıklı ayakkabılarıyla paytak paytak tezgâhın arkasına doğru yürüdü. Marc birçok metal dolap kapağı ve çekmecenin açılıp kapandığını duydu.

"Ve lütfen hemen bir aspirin ve MCP damlası[8] da getirir misiniz?" diye ardından bağırdı.

Arkasındaki serseri tipli çocuk sabırsızca homurdanarak sigarasının dumamnı tam ensesine doğru üfledi.

A. Steiner aramayı bırakıp küçük bir ilaç torbasıyla küçük pencereye geri döndü.

8 Metoklopramid: İlaçların neden olduğu bulantı ve kusmayı engellemek için kullanılan antiemetik ilaç. (ç. n.)

"Aradım. Stoğumuzda yok. Ama yarın tekrar uğrarsanız o zaman sipariş verebilirim."

Lanet olsun. Yarına kadar bekleyemem.

Eczacı küçük torbayı diğer ilaçlarla birlikte konuşma deliğinin olduğu tezgâhın üstüne koyup Marc'ın kredi kartım aldı. Zaman kazanmak için mobil POS makinesini de beraberinde getirmişti.

"Hayır, önümde bir uyuşuk daha var. Birazdan geri dönerim, bebeğim..."

Marc o sırada kız arkadaşıyla telefonda konuşan yeni yetme serseriye doğru döndü.

"Soma da kaldığımız yerden devam ederiz, tamam mı?"

Devam etmek mi? Burnun kırıldıktan sonra daha neye devam edeceksin?

"Başka bir tane var mı?" Eczacı konuşma deliğine eğilip sordu.

"Neden?"

A. Steiner mobil POS makinesinin ekranını gösterdi.

Kart geçersiz.

"Olamaz, kart yepyeni." Marc, American Express kartım verdi, ama mobil POS onu da kabul etmedi. Eczacı şimdi sabırsızlanmaya başlamıştı.

"O halde nakit ödeyin, Dr. Lucas. On dört doksan."

"Ya da kıçınızı kenara çekin de acil bir duruma yol verin," diye azarladı arkadaki. Ama Marc ne A. Steiner'a ne de burnu kanayan çocuğa tepki verdi. Çünkü o anda vitrin camındaki yansımadan karşı taraftaki caddede bulunan bir dükkânın ışığının söndüğünü görmüştü.

"Kıyı"da! Büroda!

"Hemen geliyorum," diyerek ilaç torbasını tezgâhtan aldı.

"Hey!" diye bağırdı eczacı korkuyla.

"Endişelenmeyin, burada çalışıyorum. Karşıdan parayı alıp çabucak geri döneceğim, tamam mı?"

Şimdi uzun boylu tartışacak zamanı yoktu. Bürosuna, çalışma masasına gitmeliydi. Yaşamında yolunu bulmak için ihtiyacı olan her şey oradaydı: Kilitli çekmecedeki nakit parası, bilgisayardaki telefon numaraları.

Yeni yetmeyi kenara itip saatin geç olmasına karşın, hâlâ küçük bir kentin ana cadde trafiği kadar yoğun olan Karl Marx Caddesi'ne doğru koştu.

Orta göbeğe varınca, "Hey!" diye bağırdı. Bir spor araba su birikintisi üzerinden bilerek geçip kot pantolonunun paçalarını ıslattı. Bunu dikkate bile almadı, onun yerine, o sırada büro kapısının önünde eğilmiş, aşağı inik kepenklere asma kilit takmak isteyen adama ikinci kez bağırdı.

Adam kafasında keşiş cübbesi gibi duran siyah bir yağmurluk giyiyordu, bu nedenle kısa mesafeden yüzünü tanıyamamıştı.

Nihayet onun önünde durduğunda, "Hey, size diyorum!" diye bağırdı Marc. "Kimsiniz?"

"Ah, bana mı dediniz?" Adam başım yukarı kaldırdı. Otuzlarının başlarındaydı, uzun boyluydu, soluk renkli bir kot pantolon ve Marc'ın ayaklarının enine sığabileceği bir spor ayakkabı giymişti. Yağmur damlalarının yüzüne gelmemesi için elini yüzüne siper yaptı.

Dost olmayan bir ifadeyle, "Ne var?" diye sorarak ayağa kalktı. Boyu Marc'tan en az iki baş uzundu.

"Kimsiniz?"

"Kim bilmek istiyor?"

"Demin kilitlemeye çalıştığınız ofisin yöneticisiyim ve sizi tanımadığım için burada ne işiniz olduğunu ben size soruyorum. Anahtarı size kim verdi?"

Adam sanki bu konuşma için bir tanık arıyormuş gibi önce sağa, sonra sola baktı, sonra alay eder gibi Marc'a sırıttı.

"Bugün günlerden ne?"

"Kasımın on ikisi. Bunun sorumla ne ilgisi var?"

"Ben 1 Nisan olduğunu sandım da."

Marc yabancımn evrak çantasına el aüp kendisinden uzaklaşmasını öfkeyle izledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Adam bir an durup omzu üzerinden baktı. "Siz başlattımz."

Adam gittikçe "Kıyı"dan uzaklaşıyordu ve Marc yabancımn adımlarına ayak uydurmakta büyük zorluk çekiyordu.

"Durun, olduğunuz yerde kalın. Yoksa polis çağıracağım!" diye bağırdı ve bu arada biraz gülünç bir durumda olduğunu fark etti.

"Ne yapmak için?"

"Ofisime zorla girildiği için."

"Sizin ofisinize mi?"

"Evet."

Dev yapılı adam durdu.

Marc, "Neden bir gün içinde bütün bunlar başıma geliyor?" diye kendi kendine sorarak karanlık gökyüzüne baktı. Tıraşsız yüzüne damlayan yağmur damlaları şimdi artık ona önemsiz geliyordu. Marc, bu herifi daha önce görmüş olduğuna dair belli belirsiz bir hisse kapıldı.

"Bak dostum, burada büro şefi *benim.* Ve *sizin* kim olduğunuzu da bilmiyorum."

"Bu çok komik," diye bağırdı Marc ve anahtarlarım aramaya koyuldu.

Sonra, yabana yağmur altında durup başım sallarken on adımda büroya geri döndü.

"Adım Marc Lucas ve ben..."

Durakladı ve inanmayan gözlerle değiştirilmiş olan kilide baktı. Denemek bile gereksizdi. Bu kocaman kilide uygun bir şeyi yoktu. Yine de tam arkasında bir ses duyana dek anahtarlan tek tek denedi.

"Marc Lucas mı?"

Başım salladı.

"Hiç duymadım."

Marc ayağa kalktı.

"Tamam, o zaman Rosi'yi arayın."

"Rosi mi?"

"Asistanım. Bu büroyu idare eder."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Burada ne Marc Lucas diye biri ne de..."

"Artık yavaş yavaş sabnm taşıyor," diye sertçe onun sözünü kesti Marc. "Hemen Rosvvitha Bemhard'ı aramamzı istiyorum."

"Tamam, tamam." Adam yatıştırmak ister gibi iki elini havaya kaldırıp cep telefonunu çıkardı. Belli ki gerginlikleri azaltma stratejileri konusunda temel bir kurs almıştı ve sağı solu belli olmayan rakibinin üzerine kolayca yerine getirilebilir taleplerle gitmeye çalışıyordu.

"Bana Rosi'nin numarasım söyleyin," diye rica etti.

Marc boynunu tutup gözlerini kırpıştırdı.

Numara. Lanet olsun. Artık kendimden bile emin değilim.

"Bilmiyorum," dedi uzun bir aradan sonra. Yağmurun altında uyuşmuştu sanki. Her şey sessizleşmiş gibiydi. Hava, trafik, zaman. Sadece içindeki ağrı yükselmeye devam ediyordu.

"Başınıza bir şey mi geldi?" Adamın sanki uzaktan gelen sorusunu duydu. Bir anda ciddi şekilde endişelenmiş görünüyordu.

"Ben... ben bilmiyorum."

"Gerçekten iyi görünmüyorsunuz. Gözleriniz... Kendinize baktırdınız mı?"

"Hayır, onlar sadece yan etkiler..."

"İlaç mı alıyorsunuz?"

Yabancının her şeyi anlamış gibi boşalan nefesi havaya karıştı.

"Evet, ama sorun bu değil." Marc, içinde bulunduğu durumun aldatıcı olduğuna adamı ikna etmeye çalışıyordu.

Ben psikopat değilim. En azından bu sabaha dek öyle değildim.

Adamın elini kolunun üzerinde hissedince irkildi.

Koca adam bir basketbolcu gibi görünse de, aym zamanda bir sigara tiryakisi olmalıydı. Öyle yakın duruyordu ki, Marc giysilerine sinmiş olan nikotin kokusunu rahatlıkla alabiliyordu.

Büro yöneticisi olduğunu söyleyen adam, "Dikkat edin," dedi dostça. "Benim işim başkalarının sorunlarıyla uğraşmak. Zaten bugün bir tanesinde başarısız oldum. Belki en azından size yardım edebilirim. Karımı bir yarım saat daha bekletip bu süre içinde sizi evinize bırakmama ne dersiniz?"

Eve.

Marc umutsuzca güldü, ama yabana işin ucunu bırakmadı.

"Sizin için arayabileceğim biri var mı?" Bakışları Marc'ın evlilik yüzüğüne doğru kaydı. "Evli misiniz?"

Marc'ın gülüşü şimdi daha da yüksek ve umutsuzdu. Sonra ansızın buna son verip ardındaki kapıyı gösterdi.

"Hayır. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. İçeri girmem gerek."

Kapüşonlu adamın yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Üzgünüm. Buna izin veremem. Çalışma saatleri dışında 'Kıyı'ya giriş yasaktır. Ama size başka bir öneride bulunayım. Şimdi bir kliniğe gidelim..."

Hayır. Hastane olmaz.

"...orada önce bir sakinleşin ve..."

Olmaz. Oraya bir daha gitmek istemiyorum...

"...sonra sizi kontrol etsinler..."

Neden olmasın? Klinik.

Marc yanına döndü ve caddenin karşı tarafında, kapının önüne çıkmış olan eczacının anlaşılmaz bir şeyler bağırdığını duydu. Herhâlde artık parasının ödenmesini istiyor olmalıydı. Ama bunu daha sonra halledecekti. Sonuçta kredi kartlan adamın elindeydi. Yarın parasım öderdi. Cebinde geriye kalan on beş avro kendisini ancak çevresinde oluşan cinnetten kurtarabilirdi.

Lanet olsun, hemşirenin numarasını neden bir yere kaydetmedim ki? Leana Schmidt?

Kadın ona telefon numarasım söylediğinde doğru dürüst dinlememişti bile. Yarım saat önce yamnda on beş bin avro taşıyan ve kimliğini doğrulayabilecek olan bir kadını başından savmış olduğunu Marc'm aklı artık almıyordu.

"Tamam, benimle gelin," diyerek adamı kolundan kavradı-

"Ne? Nereye?" Adam, Marc'tan kurtulmaya çalışıyordu ama eli adamın yağmurluğuna pençe gibi yapışmıştı.

"Polise gidiyoruz. Birlikte."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yoo, gidiyoruz. Gidiyoruz ve sonra da hangimizin tıbbi yardım alması gerekiyormuş, göreceğiz."

"Hayır, dedim. Tekrar oraya gitmem."

Marc bir an şaşkınlıkla bakakalınca adam kolunu ondan kurtardı.

"Tekrar oraya gitmek mi?" diye tekrarladı.

"Bütün gün aynasızlarla uğraşmak zorunda kaldım ve nihayet oradan kurtulduğum için mutluyum."

"Polis buraya mı geldi?" Marc "KıyT'nın giriş kapışım gösterdi. "Büroya mı?"

"Tabii, yüzüme doğru dürüst baksanıza." Adam kapüşonunu başından çekti. "Beni tanımadınız mı?"

Evet, ama nereden bilemiyorum.

"Bugün haberlere bakmadınız mı?"

"Hayır, neden?"

"Şanslısınız. O zaman Julia'mn başına gelenlerden haberiniz yok."

"Julia mı?"

"Neukölln havuzunda intihar eden kız."

Adam kapüşonunu tekrar başına geçirdi ve iri yarı birinin tipik kambur yürüyüşüyle cadde kenarında park etmiş olduğu arabasına doğru gitti.

Marc olduğu yerde kaldı. Yabancı adamın gidişiyle sanki hayatının bir parçası daha kopup gitmişti.

"Ona ne oldu?" diye adamın arkasından bağırdı. "Söylesenize. Ne oldu?"

Adam elini arabanın kapısına atmadan önce son kez geri döndü ve yorgun gözlerle ona baktı. Marc böylesine derin bir kederle çok seyrek karşılaşmıştı.

"Lanet olsun, ona engel olamadım," diyerek arabasının lastiğine vurdu. Sesi akan trafiğin içinde neredeyse kaybolmuştu.

"Julia aşağı atladı."

18.

Bir insamn en büyük güç aldığı şey, aynı zamanda en hassas olan zayıf noktasıdır; yani ailesi. Mafya içinde sadece düşmanı öldürmek yerine hain için bir şey ifade eden anne baba, dostlar, eş ve çocukları öldürmek boşuna değildir. Öncelikle çocuklar, bir erkeğin aşil topuğudur. Özellikle kız çocukları. Ken Sukowsky'ninkiler gibi. Çocuklarından ikisi, beş ve yedi yaşındakiler öğleden sonra ön bahçede yapraklarla oynamışlar, onları tırmıkla toplayarak bir küme haline getirdikten sonra da kendilerini tekrar tekrar yaprak yığınının üzerine atmışlardı. En küçük olan, kaim bornozuna sarılmış halde onlan camdan izlemek zorundaydı. Üşütmüştü ve sıcak ortamda kalması daha iyiydi. Öğle saatlerinden beri Sukowsky'lerin küçük evini gözetleyen Benny en azından böyle düşünüyordu. Bu arada hava kararmışta ama hiçbir katta hâlâ ışık yanmıyordu.

Artık uzun sürmez...

Benny elindeki buruşmuş nota son bir bakış attı: Klinikteki son günlerinde yazmış olduğu listeye. Hasta bakıcılar sivri uçlu şeyleri yasakladıkları için mum boyayla yazmak zorunda kalmıştı. Serbest bırakılmasını sağlayan sorgudan bu yana not kâğıdını o kadar çok açıp katlamıştı ki, artık kenarları hafifçe yırtılmaya yüz tutmuştu. Şimdi daha birkaç gündür özgürdü ama listedeki on isimden ikisinin üzeri çoktan çizilmişti.

Benny ince kâğıdı torpido gözüne geri koydu. Sonra sağ omzunu aşağı çekip ense omuru çatırdayana dek başım eğdi. Gerilimi had safhadaydı. Valka'nın ona sağlamış olduğu kiralık araba bu gözetleme işi için uygundu. Koltuklar bir düğmeyle yatar konuma getirilebiliyor, kalorifer kontak kapaüldığmda da devrede kalabiliyordu, ayrıca Berlin'in baüsma iyi uyuyordu. Ne çok görkemli ne de ucuz kaçıyordu, arazi arabası bozuntusuyla limuzin arası bir şeydi.

Benny esnedi. Uzun bekleme süresine karşın ruhu her zamanki gibi huzur bulmuyordu ve Valka'yla bundan sonra ne yapacağım düşünüyordu.

Hikâyeleri Berlin için tipikti. Gençlik düşlerinin kenti. Çünkü başkentte, devletin düşkünler yurdunda kariyer yapmak isteyen birinin yüksek finans işleri, endüstri işletmeciliği ya da büyük bir avukatlık camiasmda iş bulma şansı neredeyse hiç yoktu. Daha iyi para kazamlan meslekler yaklaşık olarak köpek pisliğinden arınmış caddeler kadardı. Her dört kişiden birinin yoksulluk yardımıyla yaşadığı ve çocukların yüzde kırkırım yoksulluk sınırına düştüğü önceden bilinmemiş olsa, Postdam Meydanı'ndaki ışık denizine ya da buraya, Grünewald'ın dışına bakıldığında, her şeyin yolunda gittiği düşünülebilirdi. Okulu bitirmeden zengin olup hızlı arabalar kullanabilme ve kadmları peşinden koşturacağı bir kariyer elde etme hayalleri kuran çocuklar. Fut-

bol sahalarında ya da -kendisinin yaptığı gibi- sahnede elde edilebilecek bir kariyer.

Benny gözlerini kapayıp şimdiki zamamnı da belirleyen geçmişteki günlere geri döndü. Başlangıçta Marc onu grupta istememişti. Daha çok prensip nedeniyle, çünkü konu Benny'nin ne şarkı söyleyebilmesi ne de bir enstrüman çalabilmesi değildi, ama bu yine de diğer üyeleri The Cure, Depeche Mode ve diğer örneklerin hit parçalarım çalmaktan alıkoyamamıştı. Kendilerini N. R., New Romantics[9] diye adlandırmışlardı ve Robert Smith gibi makyaj yapıp her iki akşamda bir cenaze levazımatçısının bodrumunda prova yapıyorlardı. Ceset deposunun yanındaki bir odanın onlara ayrılmış olduğu dükkân, Eddy'nin babası Kari Valka'ya aitti. Onun, aslında şarkı söylemek isteyen ve kolay sinirlenen şişman oğluna davulcu olarak katlanmak zorundaydılar. Ama mikrofon, sesi pek iyi olmasa da gittikçe Valka'dan daha uyumlu hale gelen Marc'a çoktan verilmişti. İlk yıllarda öyle kötü çalıyorlardı ki Eddy'nin babası ölüleri tekrar uyandırarak dükkânı başına yıkacaklarım söyleyip onlarla dalga geçiyordu. Sonra okulda, özel partilerde ve resmî davetlerde ilk sahneye çıkmalar başlamıştı. Kendilerini geliştirmiyorlardı ama tanınır olmuşlardı. Ve sıkıntı da böylece başlamıştı.

O zamanlar Amerikan ideallerine geçit yoktu. Kimse silah taşımaz ve sokak kavgaları bıçak yerine yumruklarla halledilirdi. Ama her konserle birlikte diğer okul gruplarıyla olan rekabet büyümüştü. Özellikle, yaptıkları müziğin *rock'tan* çok inşaat gürültüsünü andırdığı Psychs grubuyla aralarında bir yarış başlamıştı. Marc gittikçe daha fazla sevilirken, Benny de aynı oranda içine kapanıyordu. Uzun kirpikleri, lüle lüle saçlan ve yumuşak yüz çizgileriyle Benny tam bir kurban görünümün-

9 Yeni romantikler, (ç. n.)

deydi; Zehlendorf'tâki tenis kulüplerinin müdavimlerinden çok, Neukölln gençlik evinin masa futbolcusunu andırıyordu. Marc önceleri onu korumaya çalışmış, kendi ders programından bağımsız olarak metroyla okula giderken ona eşlik etmişti. Ama her zaman yamnda olamıyordu. Hele prova yaptıklarında ya da sahne aldıklarında hiç. Ve her şey korktuğu gibi olmuş, Benny bir akşam Psychs'in iki üyesi tarafından dövülmüştü. Tekrar yürümesi bir haftayı almıştı. Yerinden çıkmış olan çenesinin düzelmesi de.

Marc öfkeden kudurmuştu. Domuz herifler zincirdeki en zayıf halkayı bulmuşlardı. O gün Valka'yla birlikte trajediyi başlatan iki vahim plan üzerinde durmuşlardı. İlki, Benny'yi grubun üyesi yapmaktı. Enstrüman çalamasa da tasarım sanatında yeteneği vardı, ama bu da gereksizdi. Valka tam o sırada Benny'nin duyarlı zekâsını sahne organizasyonlarında, parayı idare etmede ve konser anlaşmaları yapma işlerinde daha iyi kullanabileceğini fark etmişti. Böylece duyarlı küçük kardeş, bütün bunların yam sıra kimse pek dikkat etmese de aynı zamanda kendi bestelerine melankolik şarkı sözleri de yazan menajerleri oluvermişti. Ayrıca, okullarındaki en kuvvetli çocuğu da konserleri sırasında sahne arkası güvenliği için yanlarına almışlardı. Bu, daha sonra Benny'nin de muhasebe işini üstleneceği, Valka'mn kapı güvenliği kariyerinin de başlangıcı olmuştu.

Benny gözlerini açtı ve evin içinde bir hareket olduğunu fark ettiğinde yerinden sıçradı.

Tamam, başlıyor.

Çalışma odası olarak kullanılan kış bahçesinde, tombulca bir adam çalışma masasının başında duruyordu.

Benny yan koltukta duran gazeteyi alıp kıvırdı.

"Ölüm kapıda duruyor"

Son sayfadaki başlıkta böyle yazıyordu. Başlığın altındaki makale eski moda sokak lambasımn arabaya vuran ışığında neredeyse okunmuyordu, ama zaten önemi de yoktu. Onu ezbere biliyordu ve Eddy'nin öfkesini anlıyordu. Valka'mn adı makalede bir kez bile geçmemişti ama olayı ortaya atan gazetecinin kimi hedeflediği apaçık ortadaydı. Ken Sukowsky ev ödevini iyi yapmıştı. Ve herhâlde şimdi de ortaya çıkaracağı başka olayları yazmadan önce sevdiklerine iyi geceler öpücüğü vermeye hazırlanıyor olmalıydı.

Benny gazeteyi yine yan tarafa koydu ve yarım saat kadar daha bekledi. Ken'in çalışma odasındakiler de dâhil olmak üzere, bütün ışıklar söndükten sonra arabadan indi.

Ken'i elinde viski bardağıyla aydınlatılmış odaya geri döndüğünü gördüğünde bir an kararsız kaldı. Sonra yine Valka'mn sözlerini hatırlayarak kendini toparladı.

"Doksan bin avro, Benny. Beni dört hafta önce aradın ve ben de sana bir iyilik yaptım. Paranın yarısını bulunduğun akıl hastanesine gizlice sokturdum, yarısını da şu boktan doktorun Çekoslovakya hesabına transfer ettim. Aynen istediğin gibi."

Benny bahçe kapışım açarak yaprak kümelerinin arasından yürüdü. Her adımda sağ baldırına ağrı giriyordu.

"Seni hemen uyarmıştım, bu yanlıştı. Ama sen beni dinlemek istemedin. Şimdi paralar toz oldu."

Benny kapımn önünde durdu.

"Beni kandırdın, hem de kendi paramla. Ama seni severim, Benny. Uzun zaman benim defterlerle uğraştın ve beni hiç kazıklamadın. Bu yüzden borcunu ödemen için sana bir şans veriyorum."

Benny hafifçe kapıyı vurdu. Bir kez. Kısa bir aradan sonra, ikinci kez.

"Sukovvsky'nin bir daha hakkımda boktan şeyler yazmamasını sağla."

Tekerlekli çalışma koltuğunun kayan tekerleklerinin sesini duyduğunda ceketinin cebinden bahçe makasım çıkardı.

"İşini bitir."

Yavaşça ondan geriye doğru saymaya başladı. Dörde geldiğinde kapı açıldı.

"Ken Sukovvsky?"

Adam ona şaşkınlıkla baktı ama pek dostça görünmüyordu. "Evet, buyurun?"

"Ve hakkımda bütün o boktan yazıları yazdığı boktan parmaklarını kanıt olarak bana getir."

"Arabanız yolda mı kaldı? Yardım edebilir miyim?"

"Hayır."

Benny başım salladı ve bahçe makasım elinde sıktı. Makasın bir ucunda Valka'mn çiçekçi dükkanının arka odasındaki son kurbamn kam hâlâ yapış yapış bir halde duruyordu.

"Bunu bir AHK terapisi olarak gör, küçük Benny. Öfkeni açığa vurman gerek, sonra her şey yoluna girer."

"Bana kimse yardım edemez. Üzgünüm." Benny bu sözlerden sonra evin içine hücum etti.

19.

Yeni bir taksi, yeni bir sürücü. Hâlâ aynı kâbus. Marc arabanın içine temiz hava girmesi için pencereyi biraz aşağı indirdi, ama telefon numarasım bilinmeyen numaralardan elde etmiş olduğu kadımn hattın öbür ucundan gelen sesini neredeyse duyamadığı için pencereyi hemen yeniden kapattı.

"Üzgünüm, ama buna iznim yok."

"Ben damadıyım."

"Ama telefonda bunu anlayamam, Dr. Lucas."

Marc öfkeyle inledi ve trafik ışığında yanında durmuş olan araca boş bakışlarla baktı. İki çocuk arka koltuktan ona dillerini çıkardı, başım çevirince de güldüler.

"O zaman çağrı bırakın, lütfen."

"Ne yazık ki bunun yararı yok, çünkü Profesör Senner şu anda ameliyatta. Ve buna iznim olmadığını size daha önce de söyledim."

Bu gerçek olamaz.

Hasta kabul hemşiresini tamyordu, üstelik sadece son pansumana gidişinden beri değil. Bir köpeği olduğunu, sağ elinin her ürnağına başka renk oje sürdüğünü ve telefon ederken önündeki form kâğıdına harfler çizdiğini biliyordu. Şüphesiz kadın da onun kim olduğunu biliyordu. Buna karşın telefonda ona bir yabancı gibi davramyordu. Nazik ama mesafeli. Ve o ısrar ettikçe sesindeki dostça ifade de gittikçe kayboluyordu.

"Tamam, en azından ameliyattan çıkar çıkmaz beni aramasını ona söyler misiniz? Acil bir durum söz konusu."

Marc aklına bir şey geldiği anda kapamak üzereydi. “Bir dakika, lütfen. Telefon numaramı ekranda görüyor musunuz?"

"Hayır. Gizli numara."

Lanet olsun. Eski numaramdan bana ulaşamaz ki?

"Ama Profesör gerçekten kayınpederinizse herhâlde sizin cep numaramzı biliyordur." Hemşirenin sesindeki kindar ifade artık fark edilmeyecek gibi değildi.

"Evet, tabii."

Marc konuşmayı sonlandırdı, başım ön koltuğun başlığına koyup şakaklarını ovdu. Ne suni derinin soğukluğu ne de baş-parmaklarının yumuşaklığı baş ağrısını hafifletmeye yardımcı oluyordu. Neden suya ihtiyaç olmadan içilecek bir ağrı kesici yerine kalkıp da Aspirin Plus C efervesan tablet satın almıştı sanki?

"Arkada her şey yolunda mı?"

Marc sessizce güldü. •

Her şey yolunda mı?

Evet, bugün kurtarmış olduğu kızın öldüğünü, kısa süre öncesine dek cesedi morgda duran karısının hâlâ yaşadığım ama artık onu tanımadığını bir kenara bırakacak olursa, evet, her şey son derece yolundaydı.

"Hiç dünyanın ters yöne dönüyormuş gibi göründüğü gün-ler yaşadınız mı?" diye sordu ve sürücü kadım ilk kez dikkate aldı. Görünümü, bir arkadaşlık ilanında "kadınsı, yuvarlaklıkları doğru yerlerde" olarak tanımlanabilirdi. Ama gerçekte kapıdan vites koluna dek koltuğu kaplıyordu.

"Hani bir söz vardır: Durdurun dünyayı, inecek var, onun gibi mi?" diye soruyu soruyla yamtladı kadın.

Gülüşü sempatikti ve vücudunu saran neşeli renkli kumaşa uyuyordu. Marc, kadımn Afrika tarzı giysisiyle uyum içinde ensesinden aşağı sarkan üç örgü saça hafifçe dokundu.

"Oo, evet, neden söz ettiğinizi biliyorum, adamım."

Evet, eminim biliyorsundur.

Bir çift karşıdaki otobüse yetişmek istediği için arabamn önüne atlayınca sürücü kadın frene bastı.

"Daha dün arkaya yaşlı bir büyükbaba aldım. Küçücük, yaşlı bir adam. Tahminim, yetmişlerinin sonunda. Yola devam ederken birden nereye gideceğini unuttu."

Tamam, belki de tahmini bir düşüncen vardır.

"Daha da kötüsü, takside olduğunu bile unuttu. Onu kaçırdığımı falan sandı."

"Peki, siz ne yaptınız?" diye sordu Marc, sonra yine pencereden dışarı baktı. Gözünün önünden ışıklı bir araba kiralama reklamı geçti.

"Oğlum, hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da şudur: Başkaları delirmişse sen normal kalmalısın."

Önü sıra Friedrich Caddesi'ne sapan meslektaşını selamlamak için iki kez komaya bastı.

"Büyükbabanın yaygarasma hiç kulak asmadım ve doğruca taksiye ilk bindiği zaman verdiği adrese sürdüm. Tamamen normal bir şekilde. Neyse ki kızı oı^da onu bekliyordu."

Orta şeritte durdu ve dikiz aynasından baktı.

"Alzheimer. İnsan her gün yeni birini tamyor, değil mi?"

Yaptığı bayat espriyi ilk kez kendi bulmuş gibi yüksek sesle güldü. Sonra yan pencereden şüpheyle dışarı baktı. "Fransız Caddesi, 211 demiştiniz, değil mi?"

Kadın arkaya dönerken araba sarsıldı.

"Evet, ne oldu?"

"O zaman, umarım yanınızda bir baret vardır."

Kıkırdayarak taksi faturasına uzandı. Marc eliyle kalsın işareti yaparak cüzdanındaki son parayı ona verdi. Sonra optik bir yanılsama altında olup olmadığını anlamak için arabadan aşağı indi. Çünkü taksinin içinden görmüş olduğu şey, yalandan bakmayı gerektirecek kadar inanılmazdı.

Çukur.

Parmaklıklara yaklaştıkça adımları daha da yavaşladı ve sonunda sanki güvenli olmayan bir uçurumun kenarında yürüyormuş gibi kararsızlaştı. Aslında bir anlamda gerçekten de bir uçumurun kenanndaydı.

Rüzgâr yüzüne doğru esiyor, yağmur görüşünü engelliyordu. Ama sağında ve solunda uzanan dükkânların kapı numaralarını okumayı engelleyecek kadar değildi. Marc ürperdi.

Bu olanaksız.

Sol 209. Sağ 213.

Öne doğru bir adım daha atü. Şimdi, inşaata girmenin yasak olduğunu gösteren levhaya neredeyse burnunun ucuyla dokunabilecek yakınlıktaydı.

Sonra tekrar sola, 209 numaralı avukatlık bürosunun durduğu yere bakti. Sonra sağa, özel bir bankanın binasına. Sonunda gözünü aşağıya dikti. Yerinde daha bu öğlen kapı numarası 211 olan ve şimdi tıpkı beyninin içinde bin parçaya bölünerek yok olan normalliği gibi ortadan kaybolan Bleibtreu Kliniği'nin bulunduğu yedi metrelik inşaat çukuruna baktı.

20.

Marc'm babası elli yedi yaşında karaciğer yetmezliğinden öldüğünde, girişimci, sanat yönetmeni, Güney Afrika'da birçok otelin ve kumarhanenin sahibi, gayrimeşru iki çocuğun babası, alkolik, besteci, karikatürist, vücut geliştirmeci ve hatta dünya çapındaki başansını takma adla kutlayan gözde bir yazardı. Bütün bu yan uğraşlarının yam sıra, dalavereci bir avukattı. Ve bütün bunların hepsi kendi hayal ürünüydü.

Franc Lucas elbette ailedeki hiç kimseye sahte dünyasmdan söz etmemişti. Her sabah boş evrak çantasıyla işe yollanan küçük avukatın hatalarım yazılı ifadelerinde de defalarca tekrarlamasından sonra uzun süredir zarar ettiğini Marc'a, Benny'ye ya da karısına söylemediği gibi. Ama şizoit rahatsızlığına rağmen yarım akıllı müşterilerle iki buçuk yıl daha kendini su üstünde tutmayı başarmıştı.

Sekreteri Anita bile son amna dek yarım gün işe gelmiş ve Brezilya'daki inşaat projesine finansal olarak hiçbir zaman ortak olamayacağım anlayıncaya dek neredeyse bedavaya çalışmıştı, çünkü bu da gırtlağa kadar borcu olan patronunun sadece fantezilerinde yer alan bir projeden başka bir şey değildi.

Bütün bunlar, Franc Lucas'm şizoit rahatsızlıkları ve ailenin parasal durumu, Marc'm kız kardeşinin tecavüz nedeniyle bir kez daha sorguya çekilmek üzere polisin kapılarını çaldığı zaman gün ışığına çıkmıştı. Memurlar ailenin tepkisi karşısında afallamışlardı, çünkü ortada ne bir tecavüzcü vardı ne de bir kız kardeş. Frank hayatında ilk kez yanlış kişilere yalan söylemişti.

Tabii hepsi önceden bir şeyler sezmişti. Ondaki ruhsal değişim, uykusuzluk, süregelen ter basmaları ve abartıya kaçma eğilimi ne çocukların ne de annenin gözünden kaçmıştı. Ama çocuklar babalarım, anne de kocasını gerçekleri bu kadar ciddiye almayan tarafı yüzünden sevmiyorlar mıydı? Hayallerle dolu, romantik ve inamlmaz hikâyelerle karısının kalbini kazanmamış mıydı? Marc ve Benny daha küçük bir çocukken ranzalarında kocaman açılmış ağızlarıyla onun anlattıklarım dinlememişler miydi? Zaten iyi bir avukat müşterileriyle baş etmek için yalan söylemek zorunda değil miydi?

Ailedeki hiç kimse, gerçeklerden korktuğu için pazar yemeklerinde bütün hafta boyunca yapüklanm anlatırken ona soru sormazdı. Karısı, çocuklardan ve komşulardan gizli eski şişe konteynerine daha sık boş şişe atar olmuştu. Yine de kocasımn alkol sorunu olduğuna hiçbir zaman inanmıyordu ama o sırada Marc artık bundan pek emin değildi.

Doktorlar, bu hayallerin zorlama sonucu ortaya çıkan aşırı alkol tüketimi nedeniyle oluştuğunu açıklasa da Marc bunun tam tersinin olabileceğini düşünmüştü. Babası hiçbir zaman sahte bir dünyada sarhoş olmamıştı. Bütün bu zaman içinde o dünyamn içinde yaşamış ve sadece özeleştiri sıkıntısının dayanılmaz hale geldiği aydınlık anlarında şişeye sarılmıştı. Marc illüzyon perdesini kenara çekip ardında duran acımasız gerçeği ortaya çıkartan bir andan daha kötü ne olabileceğini kendine sormuştu. Alışılan o dünyaya çabucak geri dönmekten başka bir şeyin istenemeyeceği bir an. O dünya hiç var olmasa bile.

Buna da mı katlandın, baba?

Marc derin bir nefes aldı ve uzun yol kat etmiş biri gibi bitkin bir halde inşaat korkuluğunun tel örgüsüne tutundu. Babasım şimdi olduğu kadar kendine yakın hissettiği çok seyrekti. Belki

doktorlar babasının rahatsızlığının kalıtımsal olmadığı konusunda yanılıyorlardı. Belki de olduğuna inandığı insan değildi. Belki kendisi, Marc Lucas, hiç evlenmemişti, beklediği bir çocuğu hiç olmamıştı ve Bleibtreu Kliniği'ne hiç gelmemişti. Ve o sırada arkasında duyduğu ses sadece kafasının içindeydi...

"Affedersiniz?"

Kadın şüpheli görünüyordu, birçok kez kovulmuş ama yine de temkinli bir tavırla küçük bir sadaka istemeye hazırlanan bir dilenciyi andırıyordu. Marc başım çevirdi ve daha ilk bakışta bu şişman kadında bir şeylerin doğru olmadığım anladı. Kadın diliyle üst dudağım yalıyor ve sinirli bir tavırla kaşıdığı parmaklarım çekiştiriyordu.

"Ne?" diye sordu kısaca. Şu anda evsiz bir garibana yardıma olacak durumda değildi.

Kadın bir adım geri çekildi ve Marc gibi tel örgüye tutundu. Dışarıdaki alacakaranlıkta deliliğinin derecesini tanımlamak zordu. Omuzlanna gelen siyah saçları yağlıydı ya da sadece nemli de olabilirdi. Aynısı, şişman gövdesinin üzerine giydiği, araba lastiği reklamındaki beyaz maskotu andıran beyaz boğumlu kuş tüyü mantosu için de geçerliydi.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye alçak sesle sordu. Sanki gelecek olan yanıttan korkarmış gibiydi. İnşaat çukuru önünde uyarı amaçlı iki metrede bir dikilmiş olan inşaat lambalarından birinin ışık hüzmesine girdi. Şimdi şiş yüzü ve yara dolu elleri ruhsal durumu hakkında artık şüpheye yer bırakmıyordu. Çift gerdanlı ve krem renkli çerçeveli gözlüklü kadın ağır ilaçların etkisi altındaydı ya da tam tersi, onları bıraktığı için böyleydi.

"Sormayın, daha iyi." Marc sanki vinçle ilgileniyormuş gibi dokunaklı bir tavırla havaya baktı. Boş idare kabininde hâlâ

ışık yanıyordu. Zaten kendini bu kadar sersemlemiş hissetmese sadece böyle yukarı bakmakla bile midesi tutabilirdi.

"Siz de mi programdasınız?" diye sordu yanındaki çekingen ses.

Efendim ?

Ancak cümlesini bir kez daha tekrarladığında ona büsbütün dönüp baktı. Kadm gözlüklerini çıkardı ve buğulanmış camlarım çaresiz biçimde çıplak elleriyle silmeye çalıştı.

"Program!" diye tekrarladı ve ilk kez doğrudan onun yüzüne baktı. Küçük, koyu renk gözleri, yüzüne biraz oyuncak bebek havası veriyordu. Yaşlı görünse de kendisinden genç olabilirdi. Marc sokaklarda yaşamamn etkilerinin nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Kuşkuyla çevresine bakındı. Dükkânlar ve bürolar saatlerdir kapalıydı.

"Neden söz ediyorsunuz?"

"Deneyden."

Kazadan bu yana içindeki erken uyan sistemi bozulmuş ve son saatlerde daha da beter hale gelmişti, yine de şimdi onu alarm konumuna getirecek kadar bir rezervi kalmışü. Evsiz biriyle yağmurlu bir gecede, boş bir inşaat alanında durup konuşmak yeterince garipti. Ama, kadının üzerinde konuşmak istediği konu durumu açıkça gerçek dışı bir hale getiriyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu.

"Emma." Kolunu, anne babası tarafından konuklara nazik biçimde taruşünlmak istenen bir çocuk gibi uzattı. "Adım Emma Ludwig ve..."

Şefkatli bakışlan, uzun bir günün ardından bitkin bir halde mutfakta durup ona hâlâ sevgi ve biraz da acı dolu bakabilen annesini haürlatmıştı.

Marc, tam Emma'nın elini sıkacaktı ki, duyduğu sözlerle gayriihtiyari olarak geri çekildi.

"...ve günlerden beri sizi bekliyorum."

Arkalarından hızla giden bir araba su birikintisinin içinden geçti.

"Beni mi?"

Marc yutkundu. Çıplak kafa derisinin üzerine büyük bir damla düştü, soğuk soğuk ensesinden aşağı akmadan damlayı sildi. Son kez ne zaman tıraş olduğunu artık hatırlayamıyordu ve parmak uçlarıyla hissettiği sert kıllar onu daha da üzgün gösteriyordu. Sandra onun "saç tuvaleti"ne uygun olan üç günlük sakal bırakmasını severdi.

"Beni başkasıyla karıştırıyor olmalısınız," dedi sonunda ve tel örgüyü bıraktı. Orada durduğu kısa süre içinde kot pantolonu sırılsıklam olmuştu.

"Hayır, bekleyin. Neden buraya geldiniz? Bu inşaat çukuruna?"

Marc bir adım geriledi. Garip kadımn söylediği her sözle, içindeki belirsiz tehdit büyüyordu. "Bundan size ne?"

"Sanırım, size yardım edebilirim."

Marc eliyle bir hareket yaptı. "Bana yardım edilmesi gerektiği kanısına nereden varıyorsunuz?"

Verdiği yanıtla soluğu kefildi.

"Çünkü ben de hastayım."

"De" mi? Neden "de"?

"Ben de sizin gibi Bleibtreu programındaydım."

Hayır. Ben başvuru formunu bile imzalamadım ki.

"Ama sonra bıraktım. O günden beri her boş dakikamda buraya geliyorum." Eliyle inşaat alanım gösterip gözlüğünü tekrar taktı. "Bu boşluğa. Ve 211 numaralı yapımn nereye gittiğini fark edemeyen insanları gözetliyorum."

Marc arkasını döndü, gecenin yarısında arabasız, ilaçsız ve parasız nereye gideceğini bilmese de gitmekten başka istediği hiçbir şey yoktu.

"Sizin gibi insanları."

Constantin'e ya da üniversiteden arkadaşı Thomas'a, hatta şimdiye dek özel olarak hiç görüşmediği ama güvenilir bir yüz olan Roswitha'ya gitmek istiyordu. Ama sonunda hiçbir yere gidemedi. Olduğu yerde kaldı. Ama ne kendini Emma Ludwig olarak tanıtan kadın yardım etmeyi teklif ettiği için ne de ona sözde ilgileneceği bir dosya göstermek istediği için.

"Dr. Lucas, lütfen benimle gelin. Burada birlikte durmamız çok tehlikeli."

Çünkü kadın gerçekten vardı, oradaydı, adım biliyordu ve yine kendisi gibi orada bir klinik olduğunu tahmin ediyordu. Bu da aklım yitirmediğine dair küçücük bir şansü. En azından aklını yitiren bir tek kendisi değildi.

21.

Bu bir paradokstu. Karşısında, paranoyak bir komplo teorisyenine benzeyen tammadığı biri duruyordu: Görünmeyen birileri tarafından gözetleniyormuş gibi oradan hemen gitmeleri gerektiğini düşünüyordu. Ve üstelik bu kişiyle konuşmak zorundaydı, çünkü uzun zamandan beri kendisini tanıyan ilk kişiydi.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Evet, gelin."

Emma ıslak saçlarının üzerine kar beyazı kapüşonunu geçirip yürümeye başladı. Marc onun şaşırtıcı derecede bakımlı olan beyaz çizmelerini ilk kez o zaman fark etti. Aynca aşın kilosunun izin verdiği ölçüde sağlıklı görünüyordu. Marc adımlarını ona uydurmaya çalıştı ama çabucak ter içinde kaldı.

"Tanışıyor müyüz?" diye sordu. Emma başım yana eğip ringe çıkmak üzere olan bir boksör gibi ona baktı. "Yani, daha önce karşılaştık mı, diyorum?" diye sorusunu tekrarladı Marc, nefes nefese kalmıştı. İlaçlan almamış olmasının belirtilerini hissedebiliyordu ve günün bu saatinde her zamankinden fazla yorgun ve tükenmiş gibiydi. Son bindiği takside almış olduğu MCP damlası duyduğu rahatsızlığı en azından biraz dindirmişti.

"Hayır. Hiç karşılaşmadık."

Emma'nın yanıtı onu rahatlatmış, ama bir o kadar da rahatsız etmişti. Bir yandan hafızasıyla uyum sağlıyordu, çünkü bu kadım daha önce görmediğinden kesinlikle emindi, öte yandan kadın kendisini nereden tanıdığı sorusunu sürekli geçiştiriyordu.

Kolundan tutup onu durmaya zorladı.

"Hakkımda ne biliyorsunuz?"

"Bunu arabayla giderken açıklayabilir miyiz?"

"Nereye?"

Bir araba ağır tempoda yanlarından geçti. Emma hemen kadın ayakkabılarının sergilendiği bir vitrine doğru döndü. Ayakkabılar, kalın harflerle yazılmış yüzde otuz indirim etiketine karşın bir dizüstü bilgisayardan daha pahalıydı.

"O araba sadece park yeri arıyor," dedi Marc. Kadın, arkası açık ve atkılı İtalyan ayakkabılara olan ilgisini bir anda yitirmişti.

"Çabuk, çabuk."

Aceleyle caddenin karşı tarafına geçti ve ceketinin cebinden bir anahtar destesi çıkardı. Hamlesinin hedefini anlayınca, Marc'ın başlangıçtaki şüpheleri nihayet yok oldu. Arka camı iki parçalı eski bir Volkswagen kaplumbağa kullanan biri evsiz bir gariban olamazdı.

Ama bu garip kişiyle bir araba gezintisi yapmak Marc'ın ilgisini çekmiyordu. Onun istediği şey, sorularına aradığı yanıtlardı.

"Durun, bekleyin."

Fazla yüksek sesle konuşmamıştı, ama kadın sesindeki üstü kapalı tehdidi sezmiş olmalıydı. Ona döndüğünde elinde cep telefonunu tutuyordu.

"Niyetiniz ne?"

"Şimdi polisi arayacağım ve..."

"Hayır, sakın..."

Geri geri gidip ellerini sakınmak istermiş gibi öne doğru uzattı. Şimdi gözlerinde çıplak panik okunuyordu. Marc bu umutsuzluk ifadesini tamrdı. Anne babalarının yan odada oturduklarım öğrenen sokak çocuklarının yüzünde bu ifadeyi sıklıkla görmüştü.

"Evet, bunu daha önce 'Kıyı'da yapmam gerekirdi."

110'u çevirerek parmağını telefonun yeşil renkli arama butonuna koydu.

"Kıyı mı? Hasenheide'deki büronuza böyle diyorsunuz, değil mi?"

Bunu nereden biliyor?

Marc parmağım arama butonundan çekti.

"Hakkımda daha başka neler biliyorsunuz?"

Emma derin bir nefes aldı.

"Siz, Dr. Marc Lucas'siniz, hukukçu ve sosyal görevli, otuz iki yaşmdasınız ve Schöneberg'te, Steinmetz Caddesi'nde oturuyorsunuz. Dulsunuz, daha önce otuz üç yaşındaki Sandra Senner'le evliydiniz. Araba kazasında yaşamım yitirdi. Ve..."

Önce sürücünün yanındaki kapıyı açü, soma arabanın öbür tarafına geçti.

"...ve şimdi hiçbir şekilde polisi aramamalısınız." Marc soğuğun yine ıslak keten ayakkabılarından zonklayan şakaklarına doğru yayıldığım hissetti. Kulaklarına masaj yaptı ama onlar da parmakları gibi uyuşmuştu.

"Peki neden?"

"Size şu anda ne olduğunu açıklamadan olmaz."

Sürücü kapışım açıp içeri oturdu ve pencereyi aşağı indirdi. Gözleri yağmur damlalı gözlük camlanmn ardında bulamklaşmıştı.

Marc ona baktı. "Tamı aşkına, kimsiniz siz?"

Kadın ona üzgün bir bakışla baktı, sonra motoru çalıştırdı. Yeterince yüksek olmayan motor sesi, en az ürpertici yanıti kadar gizemliydi: "Artık kendimi hatirlayamıyorum."

Emma arabayı park yerinden çıkarıp döndürdü ve yan kapı açık olduğu halde Marc'm önünde durdu.

"Lütfen binin, Dr. Lucas. Büyük bir tehlike içindeyiz."

22.

Benny, Eddy Valka aradığında hemen telefonu açması gerektiğini biliyordu.

Çabuk. Mutlaka.

Sessize çevrilmiş bu çağrıyı görmezden gelemezdi. Yoksa hayatı planladığından daha erken sona ererdi; garantisi sınırlı bir olasılıkla sabah erkenden. En geç öğleye kadar, ama şansı yaver gittiği ve Eddy uyuyakaldığı takdirde.

Tehlikenin ne olduğunun farkındaydı, sonuçta verilen işi 23:00'e kadar bitirip kamtlaması gerektiğine dair anlaşmış olduklarının bilincindeydi. Ve şimdi bu sürenin üzerinden epey zaman geçmişti.

Ama kolunu uzatıp yan koltukta duran telefonu almak iki nedenden ötürü mümkün değildi.

İlk neden, ezici depresyon dürtüsünün onu içten içe felç etmesiydi. İkinci nedeninse yeşil kasketinin altında çenesine dek gelen sarı saçları vardı ve elindeki cep feneriyle yüzünü aydınlatmaktaydı.

"Trafik kontrolü, evraklarınız lütfen."

Başım salladı ve torpido gözüne uzanmak istedi, ama beyni gerekli dürtüyü kaslarına göndermemekte direniyordu.

Valka aracılığıyla tammış olduğu sabıkalı tanıdıklarından birçoğu depresyonu bir kadın hastalığı olarak görüp alay ediyordu. Sadece kadınlarda ve homoseksüellerde görülen zenginlik hastalığı. Gerçeği bilmedikleri için onları çekemiyordu. Gerçek bir depresyon, kurum karası düşüncelerle emilmiş ve göğüs üzerinde taşman, vücudun ağırlığım gittikçe daha fazla

hissettiği bir sünger gibiydi. Önce nefes alırken ve yutkunurken başlar, sonra her hareketi öylesine felç ederdi ki, insan yorganı bile başına çekecek gücü kendinde bulamazdı.

"Eğer mümkünse biraz çabuk, lütfen." Genç kadın polis, beş metre ötede başka bir arabayı kontrol eden meslektaşına yardım istercesine baktı.

Neden özellikle de onu Brunnen Caddesi'nin trafiğinden ayırdıklarım biliyordu. Radyo kehanetiyle oyalandığı için arabayı fazla hızlı sürmüştü.

Dayanabilecek miyim?

İkisini her zaman kavgaya sürükleyen ağabeyinin bu budalaca oyununu neden tam da bugün tekrar denemeye kalktığım kendine açıklayamıyordu.

Kehanetin kuralları değişmeyeceği gibi, son derece de basitti. Önce açık bir soru sorulurdu; örneğin: "Zengin ve ünlü olacak mıyım?" ya da "10 A'daki Nicoletta çıkma teklifimi kabul ederse ne yapmalıyım?" ya da bugünkü gibi: "Dayanabilecek miyim?"

Sonra arabanın radyosu açılırdı. İlk çalan şarkının sözleri sorunun yamtım vermiş olurdu.

Son kez yıllar önce, babalarımn arabasım kapatılmış çakıl ocağının gölüne gerçekten batırıp batırmamaları gerektiği konusunda radyo kehanetine başvurmuşlardı.

On altı yaşlarındaydılar ve tabii ki hiçbir zaman babalarımn steyşımm kullanmaya izinleri olmamıştı. O güne dek yaptıkları kısa kaçamak turlar da sadece geceleri Berlin'de gezmekten öteye geçmemişti ve her şey daima yolunda gitmişti: Kaza yoktu, polis kontrolü yoktu, koltuklarda leke de. Her şey pürüzsüzdü. Bir gecede üç partinin hakkından gelirlerdi ve kızlar "kahramanları" tarafından arka koltukta ellenmeye izin verirlerdi, çünkü onlar grubun en havalı tipleriydiler: Kendi arabaları olan tek çocuklar onlardı.

Bir gün, sabahın dördünde eve gelip de falafel dükkânının önündeki park yerlerinin dolu olduğunu görene dek. Yüksek kenar mahalle örf ve adetlerine göre orası "Avukat" a rezerve edilmiş park yeriydi. Ama Hamburg plakalı bilgisiz bir Wessi[10] [11] pis külüstürünü tam da baba Lucas'm üç saat sonra arabasım arayacağı yere park etmişti.

Marc bu yüzden, her şey anlaşılıp büyük olasılıkla ıslah evine gönderilmeden önce Mercedes'i göle atıp yok etmeyi önermişti. Sonra arabayla bir tur daha atmışlar ve bu arada radyoyu da açmışlardı. Aynı anda *l'm Sailing*[11] parçasının çalması sadece bir tek şekilde yorumlanabilirdi. Öncelikle şarkının Rod Stewart'a ait olduğunu biliyorlardı, çünkü bu çiğnenemez kuraldı: Kehanet ancak şarkıcının kim olduğu bilindiğinde gerçekleşirdi.

Ve böylece sonunda arabayı göle atmışlardı.

"İşte, buyurun."

Bir şekilde evraklarım pencereden uzatmayı başarabilmişti. Hatta az kalsın torpido gözünde duran katlı listeyi de evraklarla birlikte verecekti.

Polis şüpheyle ehliyeti incelerken titreşime geçen telefonunu eline aldı.

"Seni hemen geri arayacağım, Eddy," dedi. Polis yine de sinir bozucu biçimde kaşlarını çattı.

Kadın polis keyifsizce, "Lütfen arabadan inin," dedi. Hattın öbür ucundaki Eddy'nin sesi gittikçe daha coşkulu geliyordu.

10 Argoda Almanya'nın batısındakilere Wessi, doğusundakilere de Ossi denir, (ç. n.)
11 (Ing.) Denize açılıyorum, (yay. n.)

“Sesim bir fahişeninki gibi mi geliyor?" Valka'nm sözleriyle birlikte hattan yüksek sesli dans müziği gelmeye başladı. Herhâlde kontrol ettiği diskoteklerden birinin harındaydı ya da masa üstünde dans edilen kulüplerden birindeydi. "İşi bok edeceksin!"

Bu sözleri geç aradığı için mi söylemişti, yoksa Valka arabadan inmesini istemiyor muydu, Benny bu konuda kararsızdı.

Bu yüzden hem polisin hem de onun duyabileceği kadar yüksek sesle sordu: "Trafik kontrolü daha ne kadar sürecek?"

Hiç etkilenmemiş olan Eddy, "İşi bitirdin mi?" diye sordu.

Benny onaylar gibi öksürdü.

"Bu tamamen size bağlı," dedi kadın polis aksi bir sesle. Sonra arabadan inmesi için onu ikinci kez ikaz etti. Eddy de bir yandan konuşmaya devam ediyordu.

"İyi, o zaman bana kamtı getir."

"Bir dakika bekle."

"Lanet olsun, hayır..."

Benny bağlantıyı kesmeksizin cep telefonunu yana koydu ve arabadan dışarı çıkmak için bütün gücünü topladı. İçindeki koyu sünger her hareketini işkence haline getiriyordu.

Gözlerini kapayıp ara vermeksizin alkolmetreye üfledi.

"Burada kalıyorsunuz," dedi zayıf kadm polis, sonra büyük olasılıkla evraklarım inceleyecekleri ekip arabasına doğru gitti. Benny cep telefonunu tekrar kulağına dayadı.

"Eddy?"

"Beni öylece yok sayacak kadar gergin misin, uçuk herif?"

"Dinle, şu anda burada polisler var, konuşamam."

Eddy anlaşılmayan bir şeyler böğürdü ve birden arka plandaki müziğin sesi kısıldı. Sonra sıra tekrar Valka'ya geldi. “Bitirdiğin işin kanıtını istiyorum."

"Onu bagajımda bulacaksın."

"İki numaralı görevimize gelelim o zaman: Pisliği yok et."

"Sorun değil. Şu kontrolü ardımda bırakır bırakmaz halledeceğim."

Ekip arabasının sürgülü kapısı açıldı ve kadın polis aşağı indi.

"Ve şehrimi terk et."

"Şimdi de John Wayne rolü mü kesiyorsun?" diye sordu Benny.

"Çok ciddiyim. Bu da üç numaralı görev: Siktir git. Seni bir daha Berlin'de görmek istemiyorum."

Kadın polis sert adımlarla yaklaşıyordu.

"Tamam, bana iki gün ver."

Benny üstten iki ismin çizili olduğu listeyi düşündü. On tanesinden ikisinin.

"İki saatin var."

"Bu yetmez."

"Lanet olsun, samrım cep telefonum kafayı yedi." Eddy güldü. "Olmaz dediğini duydum galiba, yanlış mı duydum?"

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ne için? Spor çantam hazırlamak için mi?"

"Ben..." Benny yutkundu. Eddy'ye hiç ama hiçbir zaman gerçeği söyleyemezdi. "Veda etmem gerek."

"Kime edeceksin?" Valka tekrar güldü, bu kez alayla. "Beni kafalama ufaklık, insanların yumuşamaya başladığımı düşün-

meşine izin veremem. Kargoyu Berlin'den dışarı götür ve bir daha geri gelme. Anlaşıldı mı?"

Benny kadın polisin parfümünü ardında koklayabildiği anda cep telefonunu sakladı. Calvin Klein'm Escape'i.

Escape. Kaçış.

İroni gülmesine neden oldu.

"Sıfır promil," dedi kadın polis neredeyse şaşırmış bir ifadeyle. Evraklarını Benny'ye geri verdi.

"Dışarıya çıkalı fazla olmamış, değil mi?"

Benny'nin gülüşü kayboldu. "Hepsi bu mu?"

Polis uzun uzun ona baktıktan sonra en korktuğu şeyi yaptı, parmağıyla bagajı gösterdi.

"Bir de uyarı reflektörü ve ilk yardım çantanızı gösterin, lütfen, sonra buradaki işimiz tamamdır."

23.

Bir hatanın farkına varmak daha sonra çok kolaydır. Ama insan kasırgayı gözüyle görmedikçe, cinnet halkasının kıyısına gelmedikçe bunun farkına varamaz, sonra da karşı konulamaz biçimde içine çekiliverir. Kendi yaşamının bütün katmanları suratında patlarken genel bakışım yitirir ve birbiri ardına verilen hatalı kararlarla karşı karşıya kalır. Marc, Emma'nın arabasına bindiği saniyede bir hata yapmakta olduğunu hissediyordu. Ve kadın onu havaalanının yakınlarındaki ucuz bir otele götürürken bu hatanın daha da büyüyeceğini fark etmişti.

Hayatını bir film olarak seyrediyor olsaydı, hiç şüphe yok ki beyaz perdedeki üzgün kahramana aklı başında öğütler vermek için seslenirdi: *Polisi ara. Constantin'in kliniğine git. Tarafsız birini yardıma çağır. Ama ne olursa olsun bu kadınla birlikte gitme! Hele hele Tegel'deki bu döküntü otele hiç.*

Ama o anda bir sinema koltuğunda rahatça yayılmış oturmuyordu; tam tersi, yıpranmış bir otel yatağımn ucuna ilişmişti ve aklı da ona rasyonel bir karar alabilmesini sağlayacak normal koşullar altında çalışmıyordu. Marc birkaç saat içinde o zamana dek inandığı şeylerin hepsini yitirmişti: Anılarının gerçekliğine olan inancım, kendini.

Yola çıkmalanndan buraya gelene dek Emma hiç konuşmamış ve eline sanki bir öfke nöbetinde klasörden söküp koparılmış izlenimi veren bir not kâğıdı tutuşturmuştu. Daha doğrusu, bir başvuru dosyasmdan alınmış bir kâğıttı, çünkü loş ışıkta yakından bakınca ilk üç sayfamn resmî bir özgeçmiş olduğunu fark etmişti. Bu, kadımn dış görünüşüne benziyordu ama ilk değerlendirmesinden çok da uzak değildi. Emma dilenerek para kazanıyordu.

İddiaya göre Dresden'de doğmuştu ve duvar yıkıldıktan sonra ailesiyle birlikte Fransa'ya gitmiş, daha soma Sorbonne'da önce tıp, soma Almanca, İspanyolca ve Fransızca eğitimi almıştı. Son olarak kongrelerde simültane tercüman olarak çalışmıştı; özellikle ara verdiği tıp eğitimi nedeniyle daha uygun olan farmakoloji endüstrisiyle ilgili toplantılarda.

"Pekâlâ, burada bana mutlaka göstermek istediğiniz önemli şey ne?" Marc onun suskunluğunu kırmaya çalıştı. Arabadan bu yana aralarmda geçen konuşma sadece gerekli konularla

sınırlanmıştı. Kadın yine konuşmadan, ona biraz daha sabretmesini işaret etti.

O zamana dek bir seyahat çantasının içinden ortaya bir sürü eski gazete çıkaran Emma'yı izlemekte olan Marc, bakışlarını yavaşça odanın içinde gezdirdi.

Oda, resepsiyonda onlara anahtarı veren adamın yüzüne uyuyordu; dört köşe, bakımsız ve kasvetli. Bayat, fazla ısınmış hava da galiba gece görevlisinin koltuk altı gibi kokuyordu. Emma herhâlde "Rahatsız etmeyin" levhasını günlerden beri kapıda asılı bırakmış olmalıydı. Kadın bu zaman zarfında odanın içini sandık odasıyla antika kitap dükkânının bir karışımına benzetmişti.

Çift kişilik yatağın yarısı ve televizyon dolabımn yanındaki küçük yazı masasımn üzeri kesilmiş gazete kupürleri, iki taraflı yazılmış not kâğıtları ve tıp kitaplarıyla kaplıydı. Emma çizmelerini çıkarmıştı, yıpranmış halının üzerine özensizce fırlattığı beyaz kapüşonlu mantosunu da. Üzerinde sadece ayak bileklerine dek inen biçimsiz bir yünlü elbise vardı.

Buradan çekip gitmeden önce ona daha ne kadar zaman vereceğini düşünürken Emma tehlikeli biçimde gıcırdayan ahşap bir sandalyeye çöktü, sol ayağını iri kalçasının üzerine koyup bacağının arkasına masaj yaptı.

Marc ayağa kalkıp pencereye doğru gitti.

"Hayır. Bizi görebilirler."

"Kim?" Jaluziyi aşağı indirdi.

"Bleibtreu'nun adamları."

Sinirli bir tavırla gözlükleriyle oynadı, sonunda gözünden çıkarıp saplarından birini çiğnemeye koyuldu.

"Bleibtreu mu?" diye sordu Marc.

"Evet."

"O halde klinik gerçekten var."

Eh, harika. Bir paranoyaktan kanıt bekliyorsun.

Jaluzileri yukarı çekmeden pencereye eğildi.

"Tabii."

Emma, pencere pervazına mermi gibi çarpan yağmur damlalarının sesini bastırmak için biraz yüksek sesle konuşmak zorundaydı. Rüzgâr zaman zaman lağım kokusunu odanın içine kadar getiriyordu. "Klinik tabii ki var. Ben bizzat oradaydım."

Gözlüğünü taç gibi alnına doğru itti. Bu arada dilini yine sinirli bir hareketle üst dudağımn üzerinden geçirdi. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi birden sarsılarak ayağa kalktı ve ağır ağır elbise dolabına doğru ilerledi.

"Peki söylesenize, bina nereye kayboldu?" diye sordu Marc.

Emma, dolabın köşesine vidalı olan ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kasaya altı haneli bir şifre girdi.

"O yok olmadı, sadece onu görmediniz, Marc."

"Ha!" Marc düşünmeden tiz bir kahkaha attı. "Dinleyin, ardımda lanet olası yorucu bir gün bıraktım. Algılama kapasitem yaklaşık olarak genel anesteziden uyanmış bir hastamnki kadar. Bir kez olsun soruyla karşılık vermeyeceğim şekilde bir şey söylemeniz mümkün mü acaba?"

Emma, kasaya başka türlü giremeyeceği için ortasından katlanmış olan ince bir dosyaya el atü. Dosya kaba elleri arasında titriyordu.

"Bütün bunlar planın bir parçası. Güven duygumuzu sarsmak, şaşırtmak, travmatize etmek istiyorlar."

Marc kendisinde de olduğunu tahmin ettiği deliliğin izlerini anlamak amacıyla kadının yüzüne dikkatle baktı. Ama çoktan uçup gitmiş olan bir güzelliğin izlerinden başka bir şey göremedi. Emma'mn bir zamanlar çekici bir kadın olduğunu anlamaya başlamıştı. Sonra ne olduysa önce duyguları, sonra da vücudu raydan çıkmıştı. Yüzünün simetrik orantıları -Marc'ın tahmin ettiği gibi- belirgin izler bırakmış olan ilaçlan almadan önceki hali hakkında bugün ancak bir ipucu verebiliyordu. Örneğin, kortizon yüzü böyle ay gibi yusyuvarlak hale getirebilirdi, psikofarmakolojik ilaçlar ya da daha beterleri.

Uyuşturucu mu?

"Güzel, bırakın da başka türlü deneyeyim." Marc yine yatağın kenarına oturdu. "Bu öğlen yaşlı ve küçücük bir adam son derece pahalı arabasımn içinde bana kötü anılarımdan sonsuza dek kurtulabilmeyi önerdi."

"MME. Amnezi deneyi."

"Sizin de yer aldığınız deney mi?"

"Bir hafta önce yarıda kesene dek."

"Ah, öyle mi?" Marc almm kırıştırdı. "Tamam, her neyse. Benim sorunum sadece, nasıl anlatsam? Pekâlâ, şu anda her gizli bilimciyi şaşkınlığa uğratacak olan ama Bleibtreu Kliniği'yle hiçbir ilgisi olmayan şeyler yaşıyorum."

"Neden orayla ilgisi yok?"

"Çünkü orada anılarımı yok etmek istiyorlardı. Ama hepsi yerli yerinde." Marc parmağıyla kafasına vurdu. "Hepsi aynı kaldı. Sadece artık doğru değiller. Profesör ve adamlan belki de gerçekten kaçıklardan oluşmuş bir çete olabilirler. Ama bu kadar kısa zamanda bana fark ettirmeden nasıl olup da beynimi tamamen yıkamayı başarabilmiş olduklarım bilmiyorum."

"Kısa zamanda mı?" Emma ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Bugün altı saatliğine klinikteydim. Hap falan almadım, hiçbir iğne olmadım ve sadece iki yudum su içtim."

"Yanılıyorsunuz."

"Siz de mi anılarımı sorgulamaya başlayacaksınız?"

"Hayır. Ben sadece deneyin parçası olma tarihinizin bugün olmadığım söylemek istedim."

"Efendim?"

"Bu yüzden benimle gelmeniz gerekiyordu. Size bunu göstermem için."

Dosyayı açtı ve içinden Marc'm daha önce görmüş olduğu çift taraflı bir kağıt tabakası çıkardı. Birkaç saat önce görmüş olduğu bir kâğıt. Klinikte.

"Görüyor musunuz?"

Formu ona uzattı. İşaret parmağıyla sağ üst köşede el yazısıyla doldurulmuş alam gösterdi.

"Bu..."

...olanaksız.

Marc kâğıdı tuttu.

Bu olamaz.

"Birbirimizle konuşmanın neden bu kadar önemli olduğunu Şimdi anlıyor musunuz?"

Marc eksiksiz doldurulmuş ve adına düzenlenmiş kayıt formundan gözlerini ayırmadan başım salladı. Onu en fazla Şok edense ilk başvuru tarihiydi.

Ekimin biri. Kazamn olduğu gün.

Marc'm Bleibtreu Kliniği'ne başvurmasından dört hafta *önce.*

24.

Orijinal gibi görünüyordu. Elleri arasında tuttuğu kâğıdın sahte olup olmadığına emin olmadan önce kapı çaldı. Üç kısa, bir uzun. Vuruş sanki kararlaştırılmış bir işarete benziyordu, ama Emma'nm birini bekliyormuş gibi bir hâli yoktu. Sinirli bir tavırla önce kapıya, sonra Marc'a baktı. Ardından başvuru formunu çabucak elinden çekip aldı.

"*Kim?*" diye alçak sesle sordu. Ağzının sağ tarafı titriyordu.

Marc soru sorar gibi omuzlarım kaldırdı. On beş dakika öncesine dek Tegel Inn oteli hakkında hiçbir şey duymamışü. O halde, ne yazık ki bir gözetleme deliği bulunmayan kapının önünde kimin durduğunu nereden bilebilirdi? Kapıyı açıp gecenin bu saatinde kimin gelmiş olduğunu ve onlardan ne istediğini öğrenmeliydiler. Personel olması neredeyse imkânsızdı, güvenilir olmayan tesiste ne oda servisi ne de yeniden doldurulacak bir mini bar vardı.

Kapı yeniden çalımnca Marc, "Bir bakayım," diye fısıldadı. Laminant kaplama kapı üzerine yine aym ritimde vuran sivri parmak kemikleri.

"Hayır!" Emma başım kuvvetle iki yana sallayıp onu geri çekti. Üstelik kendine öyle yakın çekti ki burnunun ucu Marc'ın sol kulağına değdi.

"Burada neler döndüğünü anlamıyor musunuz?"

"Hayır." Marc kendini ondan kurtarmaya çalıştı.

"Bizi arıyorlar."

"Kim? Bleibtreu mu?"

Başım tekrar sallayınca saçları yanaklarım gıdıkladı. "O ellerim kirletmez. Bunun için adamları var."

Göz kapakları şiddetle titremeye başladı, iri göğüsleri de her nefeste titriyordu. "Ve bu yüzden size ihtiyacım var," diye çatlak bir sesle fısıldadı. "Bize ne yaptıklarım kanıtlayacak olan bir tanığa ihtiyacım var..."

Emma parmağım onun ağzına koydu. Marc farkında olmadan diliyle parmağına dokundu. Ama kadın bu istenmeyen yakınlığın pek farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu bana çok aptalca geliyor..." diye mırıldandı Marc.

"Deneyin sonuçlarım belgeleyecek bir tamk. Tek başıma bana kimse inanmaz."

Marc enerjik bir tavırla başını sallayarak Emma'mn kollarından sıyrıldı. O engel olamadan hızlı adımlarla kapıya gitti ve zinciri çekip kapıyı açtı.

Çok geçti.

25.

Şaşırtıcı biçimde aydınlık olan sahanlık bomboştu. Dar koridorun sonundaki tıka basa yüklü kirli çamaşır arabası ve içecek otomatına dek görünen hiçbir şey yoktu.

Marc kısa bir an, odaya döndüğünde Emma'mn da ortadan yok olabileceğinden korktu. Ama sonra onun sesini duydu.

"Buradan gitmeliyiz."

Yatağm altından odadaki bütün dağımk evrakı içine almak [1]Çin oldukça küçük görünen bir bavul çekti.

"Önce biraz sakinleşin."

"Hayır, bunu yapmayacağım." Neredeyse bağırmıştı. "Neyin içinde olduğumuzu anlayamıyorsunuz."

"Doğru, hiçbir şey anlamıyorum. Ama bana hiçbir şekilde açıklamayı denemiyorsunuz ki?"

Emma tekerlekli bavulu yatağm boş olan diğer yarısının üzerine koydu ve kolunun tersiyle alnındaki ince ter tabakasını sildi. Sonra saate baktı. "Tamam, işte hikâyenin özeti: Bir şeyler unutmak zorunda olduğunuz için amnezi programına sokuldunuz."

"Evet, biliyorum."

Marc ona sadece karısıyla kalmayıp, doğmamış çocuğunu da elinden almış olan kazadan söz etmeye çalıştı, ama Emma birkaç kelimeden sonra onun sözünü kesti.

"Hayır, bu olamaz."

"Neden olmasın?"

"Konu bir aşk acısıysa bunun için bu kadar çabaya girişmezler."

Aşk acısı mı?

"Hey, burada hüsrana uğramış bir flörtten söz etmiyoruz. Hamile karım doğmamış çocuğumuzla birlikte öldü ve bunun suçlusu benim."

"Üzgünüm. Duygulannızı incitmek istemedim. Ama burada söz konusu olan kişisel bir trajedi değil."

"Neden olmasın?"

"Test dizisinin masraflarının ne kadar olduğu konusunda bir fikriniz var mı? Uygulama, bakım, sonraki işlemler? Yeni bir kimlik de içinde olmak üzere milyonlara erişiyor. Hayır, bu kesinlikle olanaksız."

"Ama lanet olası deney bu kadar pahalıysa neden o halde dergilerde açık açık denek arıyorlar?"

"Böyle bir şey yapmıyorlar."

Emma çalışma masasına gidip ağzına kadar dergiyle dolu olan bir çekmeceyi çekti.

"E-postayı ne zaman yazmıştınız?"

"İki hafta önce."

Çeşitli dergileri birbiri ardına çekip çıkardı ve aradığını bulana dek dikkatsizce yere savurdu.

"İşte."

Marc'a bir haber dergisi uzattı. Tam da 211. sayfada Bleibtreu Kliniği'nin ilam olan sayıyı. Sayfa numarasımn böylesine hafızasında yer etmesinin nedeni, aym sayfada bulunan cinayetin ceza hukukundaki yeriyle ilgili bir makaleydi. Kurallar gereği telefon ve oda numaralarına dikkat etmek, açıkça hayat boyu terk edilemeyecek olan bir hukukçu hastalığıydı. Hâkim ya da avukat olarak çalışılmasa da.

"Rahatlıkla bakabilirsiniz," diye cesaretlendirdi Emma. "Bütün sayfaları çevirin. Hiçbir ilan bulamayacaksınız."

Marc gerçekten de 211. sayfada bir internet bankasının ilanım gördü, özel psikiyatri kliniğinin ilam ortada yoktu.

Unutmayı öğrenmek.

Sayfamn yukarısındaki yazı, hayvan nakliyatı sırasında yaşanan tarifsiz işkenceyle ilgili olan makale aynen kalmıştı.

Ya iki farklı basım var ya da Constantin'in bekleme odasındaki dergi...

Dergi Marc'ın elinden kayıp düştü, başını kaldmp Emma'ya bakakaldı.

Constantin'in bekleme odasındaki dergi değiştirildi mi? Ama bu demek oluyor ki...

Oda ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissettiği için duvara dayandı.

"Peki sizin durumunuz ne?" diye gözleri kapalı olduğu halde sordu. "Sizin deneyde yer almanızın sebebi neydi?"

Emma'mn öksürdüğünü duydu. "Şimdi üzerinden yaklaşık bir yıl geçti. Çevirmenlik ajansımdan gelmeyen şüpheli bir teklif aldım. Ama çok para söz konusuydu. Nakit. Şimdi kaçışıma yardımcı olan para."

"Göreviniz neydi?" Marc gözlerini açtı.

"Aslında rutin bir işti. Özel bir uçuşta farmakoloji yöneticilerine çevirmenlik yapacaktım."

"Ve bu uçuşta duymamanız gereken bazı şeyler konuşuldu, öyle mi?"

"Doğru."

"Konu neydi?"

"Bilmiyorum. Sorunum da tam olarak bu. Deneyi çok geç kestim. Arük bir şey bilmiyorum." Elini sinirli bir hareketle saçlarının üzerinden geçirdi.

"Kimliğimi, amnezi deneyinden önceki hayatımı sadece parça parça hatırlayabiliyorum. Bütün bildiklerimi kaçmadan önce arşivden çaldığım dosyadan öğrendim."

Demek ki biyografiyi böyle aldı. Klinikten.

"Neden kaçtınız?" diye sordu.

"Sebep sizdiniz."

"Ben mi?"

"Elbette size deney evresinin prensipleri açıklanmıştır. Birinci evrede anılarınız silinir. İkinci evrede güzel ve hiçbir zaman unutmak istemeyeceğiniz deneyimlerle tekrar doldurulursunuz. Ve en son olarak da yeni bir kimlik edinirsiniz."

"Evet, bunu *hatırlıyorum,*" diyerek iğneleyici bir tonda güldü. "Ama hafızanızda bu kadar büyük çatlaklar varken nasıl olup da bunu hâlâ *bilebiliyorsunuz*?"

Emma elini gırtlağına götürüp yeniden öksürdü. "Kaçtıktan sonra internette biraz araştırma yaptım, bu tür amnezi deneyimi tanımlayan birçok *blog* yazısı var." Marc şaşkınlıkla kaşlarım kaldırdı, ama o etkilenmeden devam etti. "Profesör Bleibtreu ve başka bir adam arasmda geçen konuşmayı gizlice dinlediğimde ikinci evrenin başlangıcmdaydım."

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Sizin."

Marc iki elinin başparmağım kendi bedenine doğru çevirince Emma başım evet anlamında salladı.

"Bleibtreu adamla yüksek sesle tartışıyordu. Marc Lucas adında, incelenmeye alınması gereken birinden söz ediyorlardı, ama Bleibtreu buna şiddetle karşı çıkıyordu."

Bleibtreu beni kabul etmek istememiş mi? O halde neden beni limuziniyle avladı?

"Diğeri kimdi?"

"Bilmiyorum. Benim muayene olacağım odayla denetim odasını birbirinden ayıran buzlu cam kapımn arkasmdaydılar.

Hasta baklanın biri beni oraya biraz erken getirip bırakmıştı ve yan tarafta beklediğimden haberleri yoktu."

"Başka neler konuşuldu?"

"Sizi bir kez daha incelemeye almak üzere tuzağa düşürdükleri sahte ilandan söz ettiler."

"Bir kez daha mı?"

"Evet, ama bu kez doğru gerçekleşmeliymiş."

Ne? Gerçekleşmesi gereken ne? Ve neden?

Emma ona bu düşünce üzerinde yoğunlaşacak fırsatı vermeden konuşmaya devam etti. "Bleibtreu beni gördüğünde ölecekmiş gibi korktu. Aym anda şimşek hızıyla adamı öne doğru itince yabancımn yüzünü görme şansım olmadı. O zaman orada bir şeylerin doğru gitmediğini anladım."

"Ve sonra da kaçtınız."

"Bu fırsat hemen ertesi gün karşıma çıktı. Temizlik elemanlarından birinin önlüğünü ele geçirdim." Emma hor görür gibi kendi bedenine baktı. "Zaten artık bir çevirmenden çok, temizlikçi kadına benziyorum. Bu yüzden benim için çocuk oyuncağıydı."

"Ama dosyaları daha önceden mi almıştınız?"

Emma başım salladı. "Evet, arşivden. Soyadlarımızın birbirine bitişik durması da şanslı bir tesadüftü. Ludwig-Lucas. Park kartım ve araba anahtarlarım hâlâ dosyamın içinde duruyordu. Ama sizinkinde bu başvuru formundan başka bir şey yoktu."

Daha önce Marc'ın elinden çekip almış olduğu ve şimdi yatağın ayak ucunda, nöropsikolojiyle ilgili bir el kitabının yanında duran başvuru kâğıdım işaret etti. Marc elini ensesine götürdü- "Ama neden? Hâlâ bir şey anlamıyorum. Zihnimi önceden kim gördü? Neden beni delirtmeye çalışıyorlar?"

Emma'mn gözleri açıldı ve ona öğrencisinden en sonunda doğru yanıtı bekleyen bir müfettiş gibi baktı. "Ben de size tam olarak bunu soruyorum işte. Hatırlamamanız gereken ne tür bir ölümcül bilgi taşıyorsunuz?"

"Ölümcül mü?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Evet, neden kaçtım sanıyorsunuz? Çok büyük tehlike altındayız. Unutmamız gereken bir sırrı taşıyoruz. Rakiplerimiz mutlaka bizden çok güçlüler. Ama birlikte olursak belki başarabiliriz."

"Neyi başaracağız?"

"Bize ne yapmak istediklerini ya da ne yaptıklarım araştırıp bulacağız. Sonra bunu belgeleyeceğiz ve kanıtları internete vereceğiz. Korkunç gerçeği açığa çıkartacağız."

Marc kolundaki saate baktı ve onu bu kâbustan uyandıracak bir alarm çalıp çalmayacağım ilk kez kendine sordu. "Söylediklerinizin kulağa ne kadar delice geldiğini biliyor musunuz?"

"Bleibtreu'nun konuştuğu adamın söyledikleri kadar delice olmadığı garanti."

"Neden?" Midesi asitle dolmuştu. "Daha başka ne söyledi?"

Emma'mn elleri titremeye başlamıştı. Sanki söyleyeceği sözlerin şiddetini azaltmak istercesine elini ağzma götürdü. "Marc Lucas kendini hatırlamamak, yoksa başka ölümler de olacak. Aynen böyle dedi."

26.

Sıcak su musluğu çalışmıyordu. Diğerinden gelen suysa dizel kamyonun deposundan çıkar gibiydi ve Mardin diş fırçalama kabına attığı aspirin haplarının eriyemeyeceği kadar soğuktu. Otelin banyosu penceresiz, odanın geri kalamndan alçıpanla ayrılmış küçük bir bölmeydi. Görsel olarak gizliliği sağlıyordu ama işitsel olarak aym şeyi söylemek zordu.

Emma'nm geri kalan eşyaları bavuluna tıkışı banyodan duyulabiliyordu.

Hatırlamamanız gereken ne tür bir ölümcül bilgi taşıyorsunuz?

Ona kazamn son anlarım anlatıp anlatmamayı düşündü. Sandra'nın arka koltuktan bir şey almak üzere kemerini çözdüğü anı.

Renksiz, üzerinde hiçbir şeyi seçemediğim kumlu fotoğraf.

Ama ona gerçek bir anıdan daha çok bir düş gibi görünen bu sahnelerin, şu anda içinde çırpınmakta olduğu şok dalgalarıyla ne ilgisi olabilirdi? Zaten kendisi bile kazamn son anlarım neredeyse hatırlayamıyordu. Anılarının silinmesine gerek yoktu: Ona daha kaza yerinde vermiş oldukları ağrı kesicilerin etkisiyle kendiliğinden buharlaşıp uçmuştu zaten.

Marc aspirini parçalayabilecek sivri uçlu ya da başka uzun bir şey aramak üzere aynalı dolabı açtı. Ama otelin müşterilerine olan ilgisi kullanım tarihi geçmiş iki paket prezervatifle sınırlıydı-

Aynalı dolabın kapağım tekrar kapadı ve aynadaki görüntüsüne korkuyla baktı. Yüzü sanki bir depreme yakalanarak tek parça halinde çökmüş gibiydi. Gözleri pörsümüş, göz altı torbaları aşağı doğru sarkmış, dudak çizgisi aşağı çekilmişti- Gülümsemeyeli uzun zaman oluyordu.

Kirli tavan ampulünün ışığı bu sağlıksız ifadeyi güçlendiriyordu. Gözlerinin ve cildinin rengi sarılık hastası birininkini andırıyordu.

Bileklerini soğuk akan suya tuttu. Soğuk, zihnini toparlamaya yardımcı olmuştu. Eğer Bleibtreu Kliniği'nde gerçekten bir amnezi deneyi olmuşsa deli değildi; tam tersi, bir komploya alet olmuştu.

Bu iyi haberdi. Kötü olansa şuydu: Eğer karısı ölmemişse bu komplonun içinde aktif olarak yer almış olmalıydı.

Ama neden? Hangi amaçla?

Sandra neden kendisine böyle akıl almaz biçimde işkence etmek işteşindi? Neden ölmüş numarası yapıp hemen ardından tekrar dirilmişti? Kendisini tanımıyormuş gibi davranması yalnızca onu delirtmek amaçlı mıydı? Böyle bir kötülüğü işleyecek kadar usta mıydı?

Elbette, o bir aktristi. Başkalarım kandırmak onun için kolaydı. Marc, oyunculuk okulundaki tiyatro gösterisi nedeniyle onunla olan ilk resmî buluşmasını hatırlıyordu. Sandra onu okul arkadaşlarına erkek kardeşi olarak tanıştırmış ve hemen ardından dramatik bir Fransız öpücüğüyle rahatsız edici bakışları üzerine çekmişti. O andan sonra insanların gözü önünde birbirlerini zor duruma sokmayı bir spor haline getirmişlerdi. Marc bir sonraki sefer, izleyici önünde sahneye çıktığında Sandra'yı, gülmekten en sonunda metni unutacak kadar uzun ve şiddetle alkışlayarak erkek kardeş öpücüğünün intikamım almıştı. Rolleri değişmek konusunda ustaydılar, ama hiçbir zaman birbirlerini incitmemişlerdi. Sandra'nm oyunculuk gücü ile mizah anlayışı birbirine bağlıydı. Ayrıca bütün inşa ettiklerini yıkması için hiçbir nedeni yoktu.

Eğer...

Marc hapı işaret parmağıyla karıştırdı. Üçüncü hapı eritiyordu.

Konu gerçekten bir ölüm kalım meselesi değilse.

Haplar daha su yüzeyine çıkmadığı halde bir yudum aldı. Baş ağrısı beyazdan kor kırmızıya doğru genişleyen bir renk skalası içinde gidip geliyordu.

Ya da...

Olası açıklama aklına geldiğinde ince plastik kap elleri arasında parçalandı.

Ya da Bleibtreu programına benim yerime Sandra girdi ve artık beni tanıyamıyor.

Parçalanmış bardağı yere atıp kapıyı açtı ve banyoyla elbise dolabı arasından yatak odasına giden dar koridora çıktı. Karısı hakkında bir şeyler bilip bilmediğini Emma'ya mutlaka sormalıydı. Belki onun da deneme programına alınmış olmasıyla ilgili bir şeyler duymuştu. Gerçi bu, milyonlarca yeni soruyu ortaya çıkaracaktı ama en azından onun son zamanlardaki yerini ve davranışım açıklayacaktı.

Oda, açık duran dolap kapısının banyodan koridora çıkmasını engelleyecek kadar küçüktü. Marc geçmek için tam dolabın kapışım itecekti ki adımn söylendiğini duydu ve bir anda bütün hareketleri felce uğradı.

"Marc Lucas. Onu buldum," diye fısıldadı Emma. "Şimdi Bernauer Caddesindeki Tegel Inn'deyim."

Nefesini tutup, açık duran dolap kapısı ve banyonun dış duvarı arasında kalan aralıktan odayı gözledi.

Lanet olsun, burada neler dönüyor?

Şüphe yoktu. Emma telefonla konuşuyordu.

"Saat şimdi 23:39. Beni izlemesi için onu ikna edip edemeyeceğimi bilmiyorum."

Marc bir adım geri attı. Emma'nın fısılüsı daha da alçalmıştı: "Onun güvenini kazanmak zor olacak. Çok şüpheci."

Son sözler harekete geçme işareti olmuştu. Odada bir şey bırakıp bırakmadığını düşünmeden yavaşça ön kapıyı açtı ve sessizce koridora çıkü. Parlak tavan ışığı yok olmuştu. Koridor karanlıktı. Marc birkaç oda kapısından dışarı sızan ince ışık çizgisi altında yolunu bulmaya çalıştı.

Emma kiminle konuşuyor? Bu çılgınlıkta hangi rolü üstlendi?

Ancak merdivenlere ulaştığında koşmaya cesaret etti. Basamakları ikişer ikişer atlayarak hızla aşağı indi, zemin kattaki resepsiyonun köşesinden dönerken neredeyse ayağı kayıyordu.

Gece görevlisi ardından bağırdı: "Demek odadaydınız..."

Marc arkasını döndü ve geri geri ana kapıya doğru ilerlerdi. "Daha önce kapıyı çaldımz mı?"

"Evet. Sıcak suyla ilgili bir sorunumuz vardı ve..."

Son sözleri duymamıştı, onu otelden sokağa çıkartan döner kapımn ardında kalmışlardı.

Peki şimdi? Şimdi nereye?

Geçen zaman içinde trafik zayıflamıştı ve ortada İspanyol Cocker köpeğini yürüyüşe çıkartmış olan bir vardiya işçisinden başka kimseler görünmüyordu.

Nereye gitmeliyim? Para, araba, ev... ve anılarım olmadan?

Cadde kenarında durup bir okul çocuğu gibi önce sola sonra sağa, şantiye için geçici konmuş olan trafik lambasına doğru baktı. Işıkların ardında otelin neon lambası parlıyor ve potansiyel konuklarını üç yıldızlı çılgınlığa davet ediyordu.

Bileğindeki saat ona yine hayati önem taşıyan ve artık yoksun olduğu acil bir zorunluluğu hatırlatmak üzere öttü: Ensesindeki kıymık için alması gereken hapları.

İspanyol cocker'lı adam ona doğru yaklaştı. Köpeğinin epey zamandır işini görmek istediğini fark edemeyecek kadar cep telefonuyla konuşmaya dalmıştı.

Marc yukarıya, üçüncü kata, aşağı inik olan jaluzilerin alfandan sızan, Emma'mn ardında olduğunu tahmin ettiği ince ışık çizgisine bakarak telefonunu yukarıda unutup unutmadığım düşündü, ama sonra onu ceketinin iç cebinde buldu.

Telefonun kapağım açtı ve hâlâ canlı olan bir kavşak ve belki bir metro istasyonu olabileceğini düşündüğü için sağ tarafa doğru yürümeye karar verdi. Cep telefonunu herhâlde takside yaptığı son görüşmeden sonra farkında olmadan kapatmış olmalıydı, çünkü ekran sönüktü. Şarjı bitmiş olamazdı, telefonu açtıktan hemen sonra giriş için PIN kodunu tuşlamış, ilk uyarı tonunda hâlâ yanlış tuşa bastığım düşünmüştü. Yaptığı ikinci hatalı denemede karşısına yabana adam çıkmıştı. Adı Marc Lucas olan adam! Üçüncü denemeden soma değiştirilmiş SİM kartın kodunu bilmediğinden artık emin olmuştu. Olduğu yerde durup kimsenin kendim izlemediğinden emin oldu ve cep telefonunun ekranındaki yağmur damlalarım sildi.

Hatalı giriş. Cihaz kapalı.

Tamamen bitkin bir halde otomatik yazılan hatalı arama yazısının satırlarım okudu.

Ve bir anda aklına ne yapacağı geldi.

27.

Adam sanki ava değil de kurbanmış gibi görünüyordu. Marc konuşurken gözleri belli bir noktaya odaklanmadan, her iki saniyede bir bakış yönünü değiştiriyordu. Aslında bu büroda uzun süre incelenecek değerde bir şey de yoktu. Ne aranan şahısların fotoğrafları ve haritalarla donatılmış duvarlar, ne boyası dökülmüş tek kapılı dolaplar ve kapının sağ yanındaki sararmış lavabo ve ne de karşılıklı duran üç çalışma masasının üzerindeki anonim malzemeler. Marc daha önce renk körlüğünün eyalet hükümeti idaresi çalışanları için bir seçim kriteri olup olmadığım sık sık kendine sormuştu, en azından iç donanımını seçenler için. Wedding Polis Karakolu'nun istisnasız bütün mobilyalan doğada boş yere aranacak olan kahve ve toprak renginde döşenmişti. Tıpkı burada çalışan ve son yıllarda soluk dit renkleri, döşemeler gibi çok az değişmiş olan polisler gibi sağlıksız görünüyorlardı.

Marc bu karakolu tamyordu. Gençken Benny ve kendisi buramn yakınına düşmekten sürekli kaçınmışlar ama bunu pek fazla başaramamışlardı. Marc'ın bugün de açıkça görmek zorunda kaldığı gibi, küflü odalarda suçlu ya da kurban olarak ifade vermek üzere beklemek arasında büyük fark vardı. O zamanlar, örneğin bir konserden soma çıkan kavgadan sorumlu olarak getirildiklerinde, kendini bugünkü kadar uzun süreli kötü hissetmemişti. Neyse ki her zaman sözlü bir uyarıyla paçayı sıyırmıştı, yoksa eyalet adalet siciline gidecek olan bu kayıtlar hukuk eğitiminin üzerine bir çizgi çekebilirdi.

Biraz önce ardında sigara dumanından bir ağ bırakarak içeri giren ve kendini Phillip Stoya olarak tamtan müfettiş, "Peşinen söyleyeyim," dedi. "Bugün burada yeterince eksik tahtalı vardı

ve zamanımız harcanıyor. Pekâlâ, hemen konuya gelin. Kaçırılmayla ilgili ne biliyorsunuz?"

Marc polisin yarısı boş bir kahve fincamna üstten basmalı kutudan oldukça fazla sakarin atışım hayretle izledi.

"Kaçırılma mı?" diye sordu ve Stoya'mn ilk kez doğrudan yüzüne bakmasını sağladı. Kısa bir an için sadece olumsuz belirtileri yansıtan bir aynaya baktığını sandı. Yorgun gözler, çökük yanaklar, sanki bütün kafayı aşağı çekiyormuşçasına ağır etki veren göz torbalan. Marc elini üstüne koyduğu takdirde polisin sert ense kaslarını nasıl hissedeceğini biliyordu. Kendininkiler her hareketinde ağrıyordu.

Stoya fincanın altından bir günlük gazete çekip baş sayfasını gösterdi. Bir önceki günün manşeti, "GÖZ KOLEKSİYONCUSU, YİNE Mİ!" şeklindeydi ve hemen altında iki çocuğun fotoğrafı yer alıyordu. Marc radyoda seri kaçırılma olayıyla ilgili bir şeyler dinlediğini hatırladı. Ruh hastası biri, yedi ila on iki yaş arasındaki çocukları kaçırıp öldürerek, sol gözlerini oyup çıkarmadan önce saklandıkları yeri bulmaları için ailelerine otuz iki saat süre veriyordu. Bugüne dek "Göz koleksiyoncusu"nun elinden bir çocuğu canlı olarak kurtarmak mümkün olmamıştı ve en yeni ültimatom birkaç saat önce gelmişti.

"Hayır, onun için burada değilim," dedi Marc. Şimdi 35 numaralı polis mıntıkasında bu saatte neden böylesine bir telaş hüküm sürdüğünü anlamıştı. Bütün koridorlar üniformalı ve sivil memur kaynıyordu, aym anda çok sayıda telefon çalıyordu ve bekleme salonu ayakta dahi yer bulamayacak kadar doluydu.

Sadece bu üç masalı büro boştu, herhâlde bütün müfettişler görev başındaydı.

Stoya içini çekti ve kapının üzerinde asılı tren garındakine benzer saate baktı. "Özür dilerim, anlaşılan yanlış bilgi almışım. O halde ne istiyorsunuz?"

Bir suçu ihbar etmek istiyorum. Daha doğrusu bir komployu.

Marc, uzun bekleme süresini uygun bir giriş düşünmek için kullanmış, ama hiçbir şey bulamamış, bu yüzden sonunda bütün sorulan gelişigüzel yanıtlamaya karar vermişti, ama şimdi bunun bir hata olduğunu görüyordu. Çünkü söylemeye çalıştığı şeyler kendi kulağına bile gülünç geliyordu. Ondan beklenen diyalogu neredeyse kendi kendine yürütebilirdi.

"*Demek dairenize giremiyorsunuz?*"

"*Evet.*"

"*Neden polise gelmek yerine bir çilingire gitmediniz?*"

"*Çünkü biri kapıyı içeriden tutuyor.*"

"*Kim?*"

"*Ölmüş karım...*"

Stoya sabırsızca saatine baktı. Marc onun sanki bir saniye sonra sandalyesinden fırlayacakmış gibi durduğunu görünce, suskunluğuna son verdi. "Bir suçu ihbar etmek istiyorum."

Sonra başına gelen açıklanamaz olayların kısa bir özetini yaptı. Konuşması hızlandıkça memurun yüz ifadesi de aym hızla değişiyordu. Bu ifadelerde şaşırücı bir akıl almazlık üzerine duyulan sabırsız bir can sıkınüsından, açıkça duyulan şüpheye kadar her şey vardı. Marc bu arada Stoya'nın onu dinleyip dinlemediğinden artık emin olmamaya başlamıştı, çünkü bir anda bilgisayarının klavyesine el atmış ve son dakikaları bir eli farenin üzerinde olduğu halde, gözleri eski monitöre dikili bir şekilde geçirmişti.

Marc sözlerinin sonuna geldiğinde, gergin bir sesle, "Tamam..." diye söze girdi. "O halde bir tek sorum var."

"Nedir o?"

"Yanınızda onlardan biraz kaldı mı?"

"Neden?"

"Bugün aldığınız haplardan."

Stoya ayağa kalktı ve o sırada kapıdan içeri girmekte olan genç polise işaret etti.

"Dinleyin, biliyorum kulağa saçma geliyor ama..." diye eklemeye çalıştı Marc, ama Stoya hafifçe gülerek elini kaldırdı. "Hayır, hayır, sorun yok, böyle şeyleri her gün duyuyorum."

Marc da ayağa kalkmıştı. "Lütfen, bir memurunuzu dairemi kontrol etmesi için eve gönderemez misiniz?"

Genç polis şimdi tam Marc'ın yamnda durmuş, amirinin direktiflerini bekliyordu. Sıcak bir uyku ve ucuz tıraş losyonu karışımı kokuyordu. Herhâlde biraz önce temizlik odasında bir on beş dakika kadar kestirmiş, sonra da tekrar taze görünmek için bir tıraş losyonu banyosu almıştı.

"Böyle bir saçmalığa zamammı ayıramam. Üstelik bugün."

"Tamam, o zaman en azından kimliğimi kontrol edin. Böylece ben de gerçekten ruh hastası mıyım, yoksa belki de gerçekten işlenmiş bir suçun kurbanı mıyım, onu bileyim."

Stoya fincamna el atıp kapıya doğru yürüdü. "İşte onu çoktan yaptım."

"Ne?"

Marc onu işgüzarca çıkış kapısına doğru itmek isteyen genç polisin sıcak nefesini ensesinde hissetti.

"İfadenizi gözden geçirdim, bu yüzden polis arkadaşım şimdi sizinle ilgilenecek."

Stoya kapıyı açıp koridora çıktı. Büronun içine ses kargaşası doldu. "İki küçük çocuğu kurtarmam gerek. Bu durumda ne yazık ki bir dükkân hırsızlığıyla ilgilenmek için zamamm kalmıyor."

Marc, "Dükkân hırsızlığı mı?" diye şaşkınlıkla tekrarladı, sonra genç polisin elinden sıyrıldı.

"Eczacılar ilaçlarının parası ödenmediğinde bazen buna katlanamazlar."

"Hayır, bu bir yanlış anlaşılma. Hasenheide'de oldu, değil mi? Orada üstelik bir de kredi karümı bıraktım."

"Artık geçersiz olan kredi kartı."

"Lanet olsun, ama buraya onun için gelmedim."

"Pekâlâ, iyi. O halde şöyle açıklayayım: Hangi ilaçları aldığınızı biliyorum. Verilen bilgiden en ağır psikofarmakolojik ilaçları aldığınız anlaşılıyor."

"Efendim?" Marc ensesine dokundu. "Hayır, hayır, hayır. Ensemdeki kıymık için gerekli olan ilacı alıyorum. Ben deli değilim."

"Kazaya uğradığınızda sıkışan kıymık mı?"

"Evet."

"Karınızın öldüğü kazada."

Marc inledi.

"Sizi artık dairenize almak istemeyen karınız."

Marc artık bir şey söylemedi. Konuşmamn daha önce kendi içinde sürdürmüş olduğu noktasına gelmişlerdi.

"Ve bana deli *olmadığınızı* söylüyorsunuz, ha?" Stoya polis meslektaşına işaret etti ve bir kez daha ardına bakmadan hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

"Pekâlâ, haydi bakalım."

Marc'ın bu kez onu koridora götüren genç polisin elini geri itecek gücü kalmamıştı. Yüksek rütbeli memurların bürosundan gençliğinde defalarca içini görmüş olduğu ikinci kattaki odalara gidiyorlardı.

Marc boynunu büküp şimdi girdabında arabasını, haplarını, bütün iletişim numaralarım, bütün parasını, hatta polise olan güvenini bile kaybetmiş olduğu bu çılgınlık dalgasının onu bu gece daha ne kadar silkelemeye devam edeceğini kendine sordu. Karşısına içine girip kaçabileceği bir kapak çıkmasını diledi; gerçek dışı gerçeklikten, unutulmuşluğun kara deliğine açılan bir kapı. Ama bu tür şeyler sadece düşlerde gerçekleşirdi. Acımasız gerçeklikte daha iyi bir dünyaya açılan gizli kapılar, içinde kötülüklerden korunup huzura erişilebilecek bir ağaç eve erişen kurtarıcı ip merdivenler yoktu. Burada, Wedding Polis Karakolu'nun göz kamaştma gerçekliğinde mucizelere yer yoktu.

Ya da var mıydı?

Marc, danışma bölümünden geçerken birkaç saat önce gökdelen inşaatının kraterine baktığında olduğu gibi, yeniden gözlerine inanamadı.

Bu nasıl olabilir?

Nereye gitmek istediğini kimseye söylememişti. Ama buna karşın umutsuz durumu içinde, yanında görmek istediği tek adam birden karşısında belirivermişti.

28.

Senner'lerin evindeki ilk bir araya gelişlerinden önce Sandra, babasımn dostlanmn çoğunda harekete geçirdiği selamlama refleksi konusunda onu uyarmıştı. "Babam bir mekâna girdiğinde, oradakilerin yarısı sandalyelerinden sıçrayıp içlerinden gelen alkışlama ihtiyacına karşı savaş verirken, diğer yarısı da konuşmalarım yarıda keser."

Constantin'i böylesine isabetli karakterize eden birkaç cümleyi söylerken araba radyosundaki *rock* müziğini bastırmak için yüksek sesle haykırmak zorunda kalmıştı. On sekiz yaşındayken Marc'tan yedi ay büyüktü ve ehliyetini yeni almıştı.

O bunalücı sıcak yaz gününe ait amlan soluk mavi bir sisle kaplıydı, ama sanki her detayı bir sınavdan geçmek için ezbere bilmesi gerekiyormuş gibi doğru hatırlıyordu. O gün Sandra'mn onu ilk kez anne ve babasına tanıştırmak istediği gündü. *Onu!* New Romantics'in konserinde tanıştığı işe yaramaz genci. Mart?m genellikle Zehlendorf'un bu züppe bölgesinde hiçbir işi olmazdı. Ama okul meclisi, ödüllü bir müzik grubu yarışması açmıştı ve sahneye çıkılacak yerlerden biri de Sandra'mn lisesindeki konser salonuydu. Önceleri hepsi atkuyruklu ve tenis ayakkabılı sarışın bebeklerin kendileriyle alay ettiğini sanmışlardı; ama ön sıralarda dans eden kız, konserden sonra sahne arkasına gelmiş ve argo sözcükler kullanarak onlarla müzik hakkında konuşmuştu. Onların yorumladıkları bütün müzik gruplarım sadece tanımakla kalmıyordu, hepsinin konserlerine gitmişti ve zaman zaman Marc'tan çok daha sert müzikler dinliyordu. Marc'ın en sinirini bozan şeyse Sandra'mn bir erkek çocuk gibi davranmasıydı. Şişeden içiyor, uzun bir yudumdan sonra geği-

riyor ve Marc'ın görebildiği kadarıyla dudaklarında hiç çatlak olmamasına karşın başkasının eşyasım kullanma korkusu olmadan onun Labello'sunu[12] kullamyordu.

Sonunda ertesi hafta sonu için Reinickendorf'taki bir *heavy metal* diskoteği olan Koma'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Marc bu "VVestend kızı"mn oraya gerçekten geleceğine hiç inanmamıştı. Ama yine Labello'su olup olmadığım sorduğu takdirde bir anda hepsini ona vermek üzere her çeşit tatta elli tane Labello satın almıştı, sadece onun yüzünün ne hale geleceğini görmek için. Ama bunu yapamamıştı, çünkü kapıdaki güvenliğin yapacağı silah kontrolü hiç aklına gelmemişti. Arama sırasında Marc'ın ceketinden birbiri ardına "rujlar" çıkınca, Koma'mn önündeki dövmeli aynasız kusacak gibi olmuştu. Sonuçta yine de iğrenerek de olsa "küçük homo"nun içeri girmesine izin vermişti; tabii Labello'lar olmadan.

Buna karşın ilk öpücük gelip çatmışta, ama oldukça geç. Sandra onu uzun süre peşinden koşturmuştu. Marc onun kendisinden gizlediği başka bir hayram olduğundan korkmuştu. Ama daha sonra Sandra inisiyatifi ele almış ve onu kendi doğum günü partisinde, anne babasımn yatak odasında, daha sonra sırıtarak yorumladığı gibi "kullanmıştı".

Üç ay sonra Sandra'nın ailesinin Sakrow'daki villasına giderlerken Marc, "Baban benden nefret edecek," diyerek kehanette bulunmuştu. "Daha önce hiç kravat takmamış olduğumu düğümünden anlayacak. Tek bir soruyla neden şimdiye dek babamla hukukçular balosunda karşılaşmadığım ortaya çıkaracak. Çünkü borsa simsarı ya da cerrahlar yerine adi suçluları ya da asosyalleri savunuyor. Ve..."

12 Ruj biçimindeki dudak merhemi markası, (ç. n.)

.bir aydan bu yana babasımn tek ve sevgili kızım becerdiğini öğrenirse gaz aleviyle testislerini taraş edecek." Sandra kesici dişlerine dek aydınlanan cesur bir sırıtışla cümlesini tamamlamış, sonra el frenini çekip çıplak ayakla arabadan fırlamıştı.

Marc, tam olarak bu iddia sırasında ona âşık olmuştu; en saldırganca ve ahlaksız konuşmaların ağzmda çekicilik kazandığı mükemmel bir melek yüze.

"Üstesinden gelirsin ve ona ateşli numaralanmızı anlatırsın."

"Buna hiç ihtiyacım yok," diye gülmüştü. "O da senin gibi, çok duyarlı bir insan. Yarım saat önce senin duşunun altında ne haltlar yediğimizi anlayacaktır."

O zamanlar çakılla döşenmiş yoldan el ele yukarı doğru çıkarlarken, Sandra'mn babasımn günün birinde destek alacağı en önemli kişi olacağım asla düşünememişti. Ve o yaz akşamındaki soğuk karşılaşmalarında bunun en ufak bir işareti bile ortaya çıkmamıştı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Marc ve ilk kez olarak çevresine bakındı. Karakolun içi modern bir meslek okulunu andırıyordu. O sırada her iki tarafta da sımftan çok büroların, sorgu odalarının ve daha birçok geniş toplantı yerinin bulunduğu yüksek katlara çıkan kocaman merdivenli ve alçak tavanlı bir lobide duruyorlardı.

Constantin, bir adamın olumlu bir yamt beklemeyen endişeli yüz ifadesiyle, "İyi misin?" diye sordu. Her zamanki gibi beyaz yaka mendili olan, koyu bir takım elbise giymişti. Ve yine yüzünde her zamanki gibi ardında on iki saatlik bir operasyon bırakmış olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Marc, biraz önce onu sorguya götürmek isteyen genç polisin elini omzundan indirdiğim fark etti. Selamlama refleksi etkisini göstermişti.

Kayınpederi, sanki polis memuru orada yokmuş gibi, "Burada neler oluyor? Senden ne istiyor?" diye sordu. Aynı anda sorularının yanıtlanması için yeterince yetkili bir amir bulabilmek amacıyla çevresine bakındı. Gerçekten de o sırada Stoya erkekler tuvaletinden çıktı ve üçlü gruba şaşkınlıkla baktı.

Genç polis olabildiğince otoriter olmaya çalışan bir sesle, "Peki siz kimsiniz?" diye sormaya çalıştı ama Constantin ona yanıt vermek gereğini hissetmek şöyle dursun, merdivenlere giden yolu açmasını istedi.

"Beni nasıl buldun?" diye sorusunu tekrarladı Marc. Kayınpederinin nasıl olup da onu buraya dek izlemiş olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Neden soruyorsun? Telefonumda numaram gördüm."

Efendim?

"Bu imkânsız." Marc beceriksizce artık işe yaramaz hale gelmiş olan cep telefonunu kot pantolonundan çekip çıkardı. "Telefon numaran artık bende yok."

"Şaka mı ediyorsun? Daha dün telefonla konuştuk."

"Evet, ama biri SİM kartımı çaldı. Numaran ezberimde değil ve hastanedeki hemşire de numaram bana vermek istemedi." Marc ona karanlık ekranlı telefonu gösterdi. "Ayrıca bu şey zaten artık çalışmıyor."

"SİM kartın mı? Yani soyuldun mu?" Constantin şaşkınlıkla cep telefonunu onun elinden aldı. Aym anda Stoya yanlarına geldi. "Bir sorun mu var?"

O da meslektaşım yok sayarak sorularım hemen yaşlı adama yöneltti. Görünüşe bakılırsa doğada olduğu gibi, polislerde de alfa hayvanı içgüdüleri fark ediliyordu.

"Aslında var. Adım Profesör Constantin Senner ve damadımı bu karakola getirme hakkım size kimin verdiğini bilmek istiyorum."

"Öncelikle Bay Lucas'ı biz..."

"Doktor Lucas," diyerek Stoya'mn sözünü kesti Constantin.

"İyi, Bay *Doktor* Lucas'ı biz getirmedik. Buraya kendi isteğiyle geldi ve..."

"Bu doğru mu?" Constantin komiserin sözünü yemden kesti. Merakla Marc'a baktı.

"Evet."

"Ama neden?"

Biri kimliğimi çaldığı için. Hayatımdan geri kalan sefil parça en sonunda tamamen parçalandığı için ve parçaları bir araya getirecek birine ihtiyacım olduğu için.

"Tarafsız bir yerden yardım almam gerekiyordu," dedi Marc. Bu sözün kendisine bile şifreli geldiğini fark etmişti.

"Başın dertte mi?" Constantin'in deri tabanları ona doğru bir adım yaklaşırken gıcırdadı. Marc her iki işaret parmağıyla başparmağımn çatlamış derisini bilinçsizce ovuşturdu.

"Buradan dışarı çıkınca açıklarım."

"Bu biraz zaman alacak." Genç polis ağzını açacak cesareti tekrar toplamışü. "Önce hırsızlık için onu sorgulamak zorundayız."

"Hırsızlık mı?"

Marc gergin bir tavırla ensesindeki bandaja dokunarak iç geçirdi. "İlaca ihtiyacım vardı ve eczacı kartımı kabul etmedi, ama bu şimdi önemsiz."

"Bir dakika, bu senin şimdi gerçekten de..."

"Tamam, ama kasıtlı değil. Sadece unuttum."

"Ödeme yapmayı mı *unuttun?*"

"Bugün başıma neler geldiğini bilseydin, beni anlardın."

"Evet, o halde bana açıkla lütfen. Şu anda açıkça söylemek gerekirse biraz şaşkınım ve eğer bir..."

"Biraz gelebilir misiniz?" Bu kez Constantin'in sözünü kesen Stoya olmuştu.

Komiser üzerinde iki sigara yasağı levhası asılı duran masif beton sütunu işaret etti. Constantin, kısa bir duraksamadan sonra soru sorar gibi iki kez Marc'a baktı, sonunda beton sütunun ardında kayboldu.

Komiser ve kayınpederi sadece üç metre uzaklıkta duruyorlardı ama burada, giriş katındaki akustik öyle kötüydü ki Marc ancak birkaç kelime duyabildi. Buna ek olarak genç polis, ilaç çalmasının belki de kredi kartı yolsuzluğu sayılabileceği konusunda Marc'a bilgi vererek zedelenmiş otoritesini tekrar kurmaya çalışıyordu. Ama Stoya birkaç dakika sonra Constantin'le birlikte geri dönüp onu hemen serbest bırakmasını emrettiğinde oldukça şaşırdı.

Otuz saniye sonra Marc kendini tekrar karakolun ana kapısı önünde, sel gibi yağan yağmurun altında buldu. Yine bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

"Hırsızlık konusu ne oldu?" diye kayınpederine sordu.

"Hallettim."

"Nasıl?"

"Stoya mantıklı bir adam ve bu gece daha önemli işleri var. Zararı karşılayacağıma dair ona teminat verdim ve o da durumunu anladı."

"Durumumu mu?"

"Şimdi son haftalarda nelere katlanmak zorunda kaldığını biliyor. Raydan çıkmış olman şaşılacak bir şey değil."

"Raydan çıkmak mı? Bugün Sandra'yı gördüm."

Marc sırtım rüzgâra döndü. Yağmur damlaları sertçe başının arkasına çarpıyordu. Görünüşe bakılırsa Constantin'in dalgalı saç tuvaleti bundan zarar görmüşe benzemiyordu.

"Biliyorum. Ben de sürekli onu görüyorum." Kayınpederi araba anahtanmn uzaktan kumandasıyla karakolun tam önünde, ikinci sırada park etmiş bir Mercedes'in merkezî kilit sistemini açtı. Alet iki kez hafifçe öttü ve uyan ışığı parladı, ama Constantin kaldırımda durmaya devam etti ve gür kaşlarmda toplanmış olan yağmur damlalarım sildi.

"Hatta geçenlerde parkta, arkadan tıpkı onun gibi görünen bir kadının ardından koştum."

Parmaklarıyla çıkık âdemelmasım yoklayıp boğazım ovuşturdu. Sesi titremeye başlamıştı.

"Ve dün, muayene odamda onunla uzaktan yakından ilgisi bile olmayan bir genç kadın gördüğümde gözyaşlarımı tutamadım. Sadece, tıpkı Sandra'mn gergin olduğunda yaptığı gibi konuşurken tırnaklarına baktığı için."

Marc başını sallayarak Constantin'den uzaklaştı.

"Hayır, anlamıyorsun. O gerçekti."

Caddeye adımım atarken, kimse arabaya binmeden uzun süre açık kaldığı için tekrar kapanan merkezî kilit sisteminin sesini duydu. Arabaya doğru gidip iki koluyla tavanına dayandı ve gözlerini kapadı.

"Duyduğum acı beni delirtiyor, Marc. Ama bu bizi bir yere götürmez."

Marc ona bakmadı, yanıt da vermedi. Kolunu omzunda hissettiğinde bile.

"Herhâlde şu sırada travma sonrası bir şok yaşıyorsun. Gel, kliniğe gidelim ve sana bir şeyler vereyim."

Kaim bir damla tam Marc'ın almmn ortasında patladı.

"Ama ben ne gördüğümü biliyorum," dedi daha çok kendi kendine fısıldayarak.

"Bildiğim kadanyla cep telefonun artık çalışmıyordu, değil mi?"

Marc gözlerini açıp korkuyla arkasına baktı. Kayınpederinin dosdoğru gözlerinin önüne tutmuş olduğu cep telefonunun ekranına bu gece kimbilir kaçıncı kez inanmayan gözlerle bakakalıyordu. "Bunu nasıl başardın?"

Islak ellerini pantolonuna silip ana menüyü açü.

Bu olamaz.

Bütün kayıtlar yerli yerindeydi.

"Sadece yanlışlıkla uçuş moduna ayarlamışsın. Bu yüzden telefon edemedin."

Marc'ın elleri titremeye başladı ve sanki ardında ruhsal bir koşu bırakmışçasma kendini ansızın şekeri düşmüş gibi hissetti.

Bu mümkün mü? Kendi telefonumla başa çıkamayacak kadar sersemledim mi?

"Gel, kliniğe gidelim," dedi Constantin, sonra arabasının kilidini yeniden açtı.

Marc başım kaldırdı ve polis karakolunun önünden yavaşça geçen, farları kirlenmiş bir ambulansı gözleriyle izledi. Sokak lambaları yan pencerelere yansıdığı için içeriyi görememişti.

Ambulans önlerinden geçip giderken, "Tamam," dedi sonunda. "Gidelim. Ama kliniğe değil."

"Niyetin ne?"

"Gerçekten aklımı yitirip yitirmediğimi kontrol edeceğim. Ve bunun için yardımına ihtiyacım var."

29.

İçeri girmek yasaktır.

Aynı paspas, koridoruna aynı bozuk yemek kokularının sinmiş olduğu aynı eski apartman, ahşap merdivenlerin üzerine atılmış olan sisal kenevirinden yapılma aym yıpranmış hasır ve ana kapıdaki tıka basa dolu aym madeni posta kutusu. Son saatler içinde değişmiş olan tek şey, Marc'm genel durumuydu. Ruhsal ve bedensel olarak mümkün olan en dipte çabalıyor gibiydi. Kayınbiraderiyle dairesine giden merdivenleri çıkarken çektiği fiziksel ağrıların, halüsinasyonlarımn rahatsız edici yan etkileri olup olmadığım kendine sordu. Ya da tam tersi, başındaki ve bedenindeki ağrılar gittikçe şiddetlendiği için mi halüsinasyon görüyordu?

"Özellikle de bu çevrede olması şart mıydı?" diye sordu Constantin. Merdivenleri çıkarken hiç zorlanmamıştı. Her iki günde bir, villasının genç stilde döşenmiş tek yeri olan bodrumunda, klimasız ortamda bir buçuk saat antrenman yapıyordu. Cerrahın bakış açısma göre spor, ancak ter atıldığı zaman spor olurdu.

"O zamandan beri arük evde oturmak istememeni tabii ki anlıyorum..." dedi düşünceli bir tavırla.

O *zamandan beri...*

Marc, o sırada bir daire kapısının önüne konmuş bebek arabasına küçümser gibi bakan kayınpederine doğru döndü.

"Ama burada..." Constantin başını iki yana salladı. Kendi hizmetçisi bile daha seçkin bir yerde oturuyordu.

Marc böğrüne birden saplanan sancıya karşı daha iyi nefes alabilmek için elini karnına bastırdı. Kısaca nefes alıp, "Daha kötüleri de var," diyerek yürümeye devam etti.

Daha kötüleri.

Örneğin Soldin'deki kenar mahalle, büyümüş olduğu çevre. Galatasaray, memleketleri Türkiye'de gol attığı zaman balkondan kalaşnikofuyla havaya ateş eden komşuların olduğu yer. Sandra'mn ölümünden sonra oraya, köklerinin olduğu yere tekrar geri dönüp dönmemeyi ciddi bir şekilde düşünmüş, ama sonunda bu köklerin çoktan kesilmiş olduğunu anlamıştı. İlki, ani ölümüyle yakın çevrede zalimce dedikodulara neden olan babasımn aracılığıyla kopmuştu. "*Frank Lucas içkiden ölmüş. Herhalde borçları vardı. İşe yaramaz oğlanlara bakılırsa buna şaşmamak gerek. Sünger gibi içmiş olmalı.*"

Annesi başlangıçta komşularına gerçek nedeni açıklamaya çalışmış ve onlara kocasımn doğuştan karaciğer yetmezliği olduğunu, son zamanlarda sadece Frank'ın ruhsal bozukluklarına odaklaruldığı için bunun geç fark edildiğini anlatmıştı. Son gün içtiği içki sağlıklı bir insan için ölümcül değildi. Ama babası hiçbir zaman sağlıklı olmamıştı ve Marc'ın annesi de bir daha sağlığına kavuşamayacaktı. Kocasının ölümünden birkaç ay sonra kalp yetmezliğinden ölmüştü; kelimenin tam anlamıyla-

Marc, yorgun bir halde merdivenleri çıkarken, "Neden buradasın?" diye sordu.

Ardından gelen Constantin derin bir göğüs geçirdi. "Bunu çözmedik mi? Beni aradın, karakola geldim ve..."

"Hayır, bunu kastetmiyorum. Benimle neden hâlâ konuş-tuğunu kendime soruyorum."

"Ah, kopan fırtınanın nedeni bu demek" Kayınpederi Marc'm daha fazlasını söylemek istediğini bilecek kadar zeki bir adamdı.

Babasının ölümünden sonra Constantin hayatındaki en önemli insan haline gelmişti. Ona, hayatım boşa harcamak yerine yete-neklerini kullanmasını gösteren bir akıl hocası. Bu arada konu hiçbir zaman para olmamışü. Constantin'in yaptığı tek şey, onu kendi yaşamındaki insanlarla bir araya getirmek, kendi hayatına katmak olmuştu. Elbette ilk başlarda durum böyle değildi.

"Sana kızgın olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Seni hayatımdan çıkarmam gerektiğini mi?" diye sordu Constantin ve ona doğru yaklaştı.

"Bunu bir kez denemiştin."

Kayınpederinin yüzü asıldı ve Marc belden aşağı vurduğu için hemen kendisinden özür diledi. İlk tanışmalarından altı ay sonra, Senner'lerin villasında Sandra annesiyle birlikte mutfakta kalırken o, kendisini kenara çekerek şömineli odaya götürmüştü. Marc önce aralarındaki buzun nihayet eridiğini düşünmüştü, çünkü Constantin ilk kez ona dostça davranmıştı. Hatta ona bir zarf uzatırken gülmüştü. Yeni basılmış yüzlük banknotlar halinde tamı tamına yirmi bin avro. Sandra o zamanlar avukatlık bürosu zarar eden babasının para sorunundan ona söz etmişti. Bu parayla Lucas ailesi bir anda borçlarım temizlenebilirdi.

"*Kızımı terk edersen bu para senin.*"

Marc istifini bozmadan bu cömert teklif için nazikçe teşekkür etmiş, sonra da şömineye gidip hiç tereddüt etmeden banknotları ateşin içine atmıştı.

"Sana yaptığım test için beni affettiğini düşünmüştüm."

"Zaten öyle," diye başını eğdi Marc ve merdiven parmaklığına dayandı.

O zaman Constantin'in ağzının kenarındaki gülümsemeyi gördüğünde, bir teste tabi tutulduğunu anlamıştı. Constantin gelecekteki damadımn içgüdüsel tepkisini hesaba katmamış olsa da Marc cesurca ayakta kalmıştı. O andan sonra Senner ailesi yirmi bin avro kadar fakirleşmiş, ama aileye yeni bir üye kazanarak zenginleşmişti.

"Sadece paranı düşündüğümden korktun."

"Daha da kötüsü. Sandra'mn kalbini kıracağım düşünmüştüm."

Marc başım salladı. "Hatta şimdi onu öldürmeyi bile becerdim."

Bu arada dördüncü kata erişmişlerdi. Kısa zaman öncesine dek dairesi olarak bildiği yere sadece birkaç adım kalmıştı.

Constantin, Marc'm gergin bir tavırla ensesine el attığım görünce endişeyle sordu: "Söylesene, haplarını hâlâ alıyor musun?"

"Bağışıklık sistemi ilaçları mı?" Marc başım iki yana sallayınca Constantin'in yüz ifadesi daha endişeli bir hal aldı.

"Sana yeteri kadar yedek ilaç vermiştim ve bir somaki muayene ancak gelecek hafta."

"Biliyorum, ama yedekler içeride."

Marc daire kapışım işaret etti. Daha önce içinde pervane olan tepelerindeki tavan lambası şimdi tamamen ruhunu teslim etmişti.

"Güzel, o halde hapları alalım. Sonra da seni muayene için kliniğe götüreyim."

"Bunu ben de çok isterdim..." dedi Marc.

"Sorun nedir?"

"Şuraya bak." Marc kapıyı gösterdi. "Biliyordum. Tamamen kafayı yedim."

Koridordan gelen zayıf ışığa karşın ilk bakışta onu görmüştü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Zildeki isim. Hâlâ son gördüğüm gibi."

Constantin paltosunun cebinden okuma gözlüğünü çıkarıp, takmadan gözlerinin önüne doğru tuttu ve daire kapışma yaklaştı.

"Semmler," dedi kararsızca.

Efendim ?

"Hayır, hayır..."

Marc da eğilip baktı.

Lanet olsun, bu da ne demek şimdi?

Constantin bir kibrit yaktı ama kayınpederinin haklı olduğunu Marc da biliyordu.

Semmler. Senner değil.

"Ama bu... bu..." Sinirle gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülmek zorunda kaldı. Durum gerçekten saçmaydı. Daha önce kapı zilinin üzerinde Sandra'mn kızlık soyadı olan *Senner* yazışım tam olarak okumuştu. Daha anlamsız olan, bu soyadını buraya koymak için hangi lanet olası kişi ikinci kez böylesine uğraşmıştı?

"Önceki kiracının adı bu mu?" diye sordu Constantin.

"Hayır, daha önce yanlış okumadım." Marc öyle heyecanla konuşuyordu ki, kibriti söndürdü. "Ve sana burada bir şeylerin yolunda gitmediğini kanıtlayacağım."

Dairesine ait iki sıra dişi olan emniyet anahtarını pantolonunun cebinden çıkardı. Kilide sokmadan önce eli öyle titriyordu ki, durmak zorunda kaldı.

"Ben yapayım mı?" diye endişeyle sordu Constantin.

"Hayır, sorun değil," diye yanıtladı Marc, neredeyse kabaca. Soma korkusuna rağmen hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı. Anahtar silindire girerken hafifçe gıcırdadı. Ardından anahtarı baş ve işaret parmağıyla sanki biraz önce yağlanmış gibi kaygan olan kilidin içinde döndürdü.

Bir klik sesinden soma kapı açıldı ve Marc gözünün önünde olanlara inanamadı.

30.

Marc, on iki yaşındayken odasını toplamamn doğa yasasına ters düştüğü konusunda yaptığı bir açıklamayla annesini hayrete düşürmüştü. O zamanlar Michael Crichton'un bir filminde, kullanılmaz enerji miktarı olan entropi olgusuyla ilk kez karşı karşıya gelmişti. Doğadaki her şeyi en büyük kargaşa durumuna yönelterek başka sonuçlar çıkartan bir termodinamik kavramı. Araba lastiklerinin basıncım ve biçimini kaybetmesi, yıkanan bir tişörtün renginin atması ve gömleğin eskimesi, çatının bir ara yenilenmesi gerektiği... İnsan böylece günün birinde kendi içeriğini yok ediyor ve fazla karmaşık bedenini bir arada tutan enerjisini kaybediyordu. Soma yaşlamp hastalamyor ve ölüyordu. Doğanın gücü her tür çabayı ne olursa olsun mah-

vediyorsa, neden o halde insan kısa yaşam süresini birtakım şeyleri düzene koymak için harcıyordu?

Annesi bu konferanstan sonra, Marc'm anılarında kaldığı kadarıyla, genellikle sarı renkli plastik bulaşık eldivenleri içine soktuğu ellerini geniş kalçalarına koymuş, başım arkaya atıp kahkahayla gülmüştü: "Tamam, o halde ben de buna karşılık nasılsa boşa israf edeceğin için artık sana cep harçlığı vermem, olur biter."

Yirmi yıl aradan sonra bugün, Marc' m o zaman bu anlaşmaya uymuş olduğu izlenimi kazamlabilirdi. Dairesi hâlâ kusursuz bir kaos kaşifinin çalışma odasım andırıyordu.

"Yüce Tanrım..." Constantin içeri girerken sanki böylesine bir düzensizliğin aym zamanda kötü bir kokuyla da kendini belli etmesi gerekirmiş gibi gürültüyle nefesini içeri çekti. Bu arada havadaki koku, sadece yeni soyulmuş ahşap döşemelere, kurumuş duvar boyasına ve Marc'm taşındığı sırada yapılmış olan tipik tadilat işlerine aitti.

"Burada neler oldu?" diye sordu Constantin. Küçük koridorun her yerine dağılmış sayısız eşyaya takılmamak için dikkat etti. "Hiçbir şey." Marc ayağıyla bir CD yığınını kenara iteledi. "Kutulardan birini elimden düşürdüm."

"Birini mi?"

Uzaktan kumandaların, vergi makbuzlarıyla ilgili dosyalann, iki tane çoklu prizin, ters dönmüş bir lambanın, üç fotoğraf albümünün ve çok sayıda kitabın arasmda yere devrilmiş saksılar duruyordu. Hepsi kurumuştu; kaktüsler bile.

Marc uzun zaman yağmurda kalmış ve içindekilerin döşemeye dağıldığı taşıma kartonunun üzerinden atladı. Karton öyle ıslanmıştı ki, özensizce içine tıktığı eşyaları uzun süre ba-

Tındıracak hali kalmamıştı. Özellikle de kullanmayacağı eşyalar için bıraktığı son karton. Zamamnda, kartonu balkon saksılarıyla birlikte tamamen bilinçli olarak daire kapısına fırlatacak kadar öfkelenmişti.

Ani öfke.

Yine yas neşterinin derisini yüzerek ondan çıkardığı yeni bir özellik.

"Bana neler oluyor?" diye mırıldandı Marc. Bu arada, aynı zamanda DVD sehpası olarak iş gören ayaklı lambayı açmak üzere oturma odasına girmişti.

Kartonların helikopterden atılmış yardım paketi gibi yine yerlere dağılmış olduğu iki odalı dairenin büyük odasında, her şey daha iyi görünüyordu. Evin içinde az sayıdaki eşyasını düzenleyebileceği ne bir raf ne de dolap olduğu için seyyar satıcı gibi bavuluyla yaşıyordu. İhtiyacı olan şeyi bulabildiği kadarıyla doğruca karton kutudan çekip alıyordu. Sandra'mn pratikliği, ilişkilerinde en değer verdiği şeydi. O olsaydı içindekileri kartonların üzerine düzgünce yazardı.

Marc yan odada bir dolap kapısının açıldığım duyarken, nakliyecinin pencereye karşı gelecek biçimde odanın ortasına bıraktığı siyah, deri kanepeye yavaşça çöktü. Rüzgârla birlikte düzensiz aralıklarla cama vuran iri yağmur damlalan hafifçe ısıtılmış loş oturma odasma uymayan, huzurlu bir atmosfer oluşturuyordu.

"Kimse yok."

Çivili deri tabanlarına karşın sessizce odaya girmeyi başaran Constantin'e doğru döndü.

"Yatak odasında yok, mutfakta ve banyoda da öyle. Hatta yatağın altına bile baktım. Burada bizden başka hiç kimse yok."

31.

Marc, kayınpederinin gerçeği söylediğini bilse de, "Bu olamaz," dedi bitkin bir tavırla. Bunu anahtarın kilide uyduğu ve kapımn açıldığı anda zaten anlamıştı. Yine oturma odasında da her şey bu öğleden önce bıraktığı gibi duruyordu.

Sandra elbette ki hiçbir zaman başma bela olmamıştı ve kendisi gibi, derli toplu bir odayı bir çırpıda savaş alanına çevirebilecek bir yeteneğe de sahip değildi. Ama bitkileri her şeyin ötesinde severdi ve en sevdiği bonzai ağacım hiçbir zaman dikkatsizce saksısından söküp toprağımn yamna bırakmazdı. Ve bu durum onu sadece bir tek sonuca götürüyordu...

Sandra burada değildi. Hiçbir zaman olmadı.

Marc, Constantin'in ona dokunmadan yamna geçip oturduğunu hissetti.

"Aklımı yitiriyorum," diye gözleri kapalı fısıldadı.

"Hayır, bunu yapmıyorsun."

"Evet, öyle." Marc şakaklarına masaj yaptı. Uyguladığı basınç iyi gelirken sürekli olarak için için azan mide bulantısını da beraberinde hissediyordu.

"Onu gördüm. Ona elimi uzatıp dokunabilirdim."

"İşte, al şunu."

Marc gözlerim açıp baktı. Kaympederi şimdi ona uzatmakta olduğu plastik bardağı mutfakta bulmuş olmalıydı. Kendi elinde de kenarı hafifçe kırılmış, parlak bir viski bardağı tutuyordu. "İç, sadece su. Şok altında bulunduğun zaman çok fazla sıvıya ihtiyacın olur."

Marc bardağa el attığında, ince plastik kabın beyaz dışı çatırdadı. İçindeki su alacakaranlıkta koyu renkli bir gölün yüzeyi gibi parlıyordu. Marc aniden durdu. "Sadece su mu?"

"Beni ne sandın?"

Constantin bardağım sehpanın üzerine bıraktı. Sonra plastik bardağı Marc'ın elinden alıp bir dikişte içti. "Rahatladın mı?"

Ayağa kalktı ve babacan bir ifadeyle Marc'a baktı.

"Üzgünüm."

Constantin başını sallayarak bardağına tekrar el attı. Kanepenin önündeki sehpa üzerinde bir su lekesi oluştu. "Ama sana gerçekten sakinleştirici bir şeyler vermem gerek. Senin için cidden endişeleniyorum, Marc."

"Ben de."

Kendimi metal yerine deliliği çeken bir mıknatıs yutmuş biri gibi hissediyorum. Ve etkisinin her saniye güçlenmesinden korkuyorum.

"Gel, geç olacak. Kliniğe gidelim." Constantin boş bardağı tamı tamına su lekesinin üzerine bırakıp elini ona uzattı, ama Marc yine gözlerini kapadı. Daha küçük bir çocukken, bütün duyuları faal değilken daha iyi düşünebildiğini öğrenmişti. Gözlerini tekrar açtığında kayınpederi pencerenin önünde duruyordu. İşaret parmağı, bir gözyaşı gibi camdan aşağı süzülen yağmur damlasını izliyordu. "Mayıs ayındaki o günü hangi sıklıkta düşünüyorsun?"

Constantin'in sesi meşgul birininki gibi çıkmıştı. "Tam olarak ne zamandı?"

Mayıs ayındaki o gün.

O olaydan hiçbir şekilde başka türlü söz etmemişlerdi Konuşmaları içinde o gün hiçbir zaman "Sandra'nın saldırıya uğradığı gün" ya da "ağzını tıkayıp kabloyla mutfak fırınına bağladıkları gün" değildi. O gün aym zamanda "Sandra'nın aslında bir eğitim programında ona eşlik etmesi gerekirken kendini kötü hissettiği için babasımn villasında kaldığı" gündü.

"Christian şimdi üç yaşında olacaktı," dedi Marc yavaşça.

"Doğru. Üç yıl geçmiş."

Constantin sanki üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi iç geçirdi. Mecazi anlamda da böyleydi. Sandra o zaman ilk hamileliğini yaşıyordu. Hırsızlar geldiği sırada balkonda oturmuş, aile boyu bir krem brüleyle dondurma eşliğinde DVD'de *King of Queens*'in eski bir bölümünü izlemek istemişti. Constantin sonunda eve gelene dek altı saat geçmişti. Kar maskeli iki herif o zamana dek kasayı açmışlar ve duvarda asılı olan bütün resimlerin yam sıra orijinal tabloları, nakit paraları, saat koleksiyonunu ve eski bir dizüstü bilgisayarı alıp gitmişlerdi.

Altı saat.

Erken doğumun kanamaları kırk beş dakika öncesinden başlamıştı.

"Bu yüzden mi ikinci bebeğinize isim bulmak istemediniz?"

Marc başım salladı. "Evet. O gün birçok şeyi örseledi. Sandra'nın bir daha bebeği olamayacağını düşündük. Sonra tekrar hamile kaldığında felaketi üzerimize çekmek istemedik. Batıl inanç." Hüzünle güldü. "Bu, kaderin bir cilvesi, değil mi?"

Constantin geri dönüp ona baktı. Bir anda son derece yaşlı görünmüştü. "Yanılıyorsun."

Marc ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"O günün hayatınızda birçok şeyi örselediğini söyledin. Bu tabii ki doğru. Ama acımasızca görünse de, o felaket size sonrasında üç güzel yıl armağan etti."

"Anlamadım."

"Sandra o zaman seni terk etmek istemişti, Marc."

"Efendim?"

Marc titredi ve sanki birinin ensesinden aşağı buz kalıplan dökmesini bekliyormuş gibi omuzlannı kaldırdı.

"Emin değilim ama bize, Sakrow'a bunun için geldiğini sanıyorum. Klinikten gelir gelmez benimle konuşmak istemişti." Constantin güçlükle nefes aldı. "Beni arayıp ilişkiniz ve kısa süre önce tamşüğı başka bir erkek hakkında konuşmak istediğini söyledi."

Kayınpederine inanmak için her türlü nedeni olsa da, "Bu olamaz," dedi Marc. Eski, bastırılmış anılar hafızasının ön planında yer almak için savaşıyorlardı. Bunlan o zamanlar kafasından atmak istemiş ve Sandra'mn davranışını hamilelik sırasında salgılanan hormonlara bağlı ruhsal değişimlere yormuştu. Önceleri sadece dalgm ve sessizdi, sonra gittikçe içine kapanmaya başlamıştı; ta ki sessizce düşünceye dalışları depresyonla yer değiştirinceye dek. Marc bütün randevularını iptal edip doğuma kadar evde onunla birlikte kalmak istediyse de o bunu reddetmişti. Bunun yerine saatlerce tek başma yürüyüşe çıkmıştı, normal zamanlarda bulunmaktan kaçındığı çevrelerde bile. Bir gün adı kötüye çıkmış bir okul kaçağının Neukölln'deki ailesini ziyarete gittiğinde, onun pis bir kahveden çıkıp endişeli bir halde taksiye bindiğini görmüştü. Akşam onunla bu konuda konuşmaya kalktığında Sandra öfkelenmiş ve "Avukat Bey"e ifade vermeyi reddettiğini yüzüne karşı söylemişti.

O zamanlar ona işkence eden soruyu sordu: "Öteki adam kimdi?"

Constantin omzunu silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Bu hiçbir zaman açıkça konuşulmadı. Çünkü ameliyattan uyandığında,

bu konuda bir tek kelime etmek istemedi. Sadece seni görmek istedi."

Marc baldırında hafif bir kramp hissederek zorlukla ayağa kalktı. Garip bir şekilde, tam da o sırada akima eski öğretmeninin ona arılattığı yorgunlukla ilgili fıkra geldi. Fıkraya göre elli yaşma gelmiş erkeğin yaşı hem otururken hem de ayağa kalkarken inlemesinden belli olurdu. Böyle bakılacak olursa, kendisi şimdi bir gün içinde on sekiz yıl birden yaşlanmış demekti.

"Neden bana bunları şimdi anlatıyorsun?" diye sordu Marc ve Constantin'in daha önce içip sehpamn üzerine koymuş olduğu plastik kaba uzandı. Banyoya gitmesi gerekiyordu; başım suyun altına sokmak ve artık nihayet ilaçlarım almak istiyordu.

Constantin ancak Marc banyo kapışım ardından çekip kapattığı sırada yamt verdi. "Bana daha önce, neden seni hâlâ oğlum gibi gördüğümü sorduğun için. Trajedilerin bazen insanlara birbirini sevdiren, kaynaştıran inamlmaz bir gücü vardır."

"Harika, o zaman bana katlanamadığın zaman haber ver. Gidip birilerini daha öldüreyim..."

Marc, iki kolunu lavabonun üzerine dayamışken duvarda aslında aynanın durması gereken boş yere baktı. Bugüne dek onu hâlâ asmamış olmasma sevindi. Böylece bitkin bakışlanndan kurtulmuş oluyordu.

Constantin'in kapının ardmdan gelen boğuk sesini duydu: "Mizah anlayışının ardına saklanmaktan vazgeç. Bu kendine acımaktan başka bir şey değil."

"Buna benzer bir sözü bugün biri daha söyledi," diye mırıldandı Marc, soma musluğun koluna uzandı. Lavabo deliği ile tıkaç arasındaki küçük aralığa gözü takıldığı sırada musluğu yukarı itip bileklerini soğuk suya tutmak üzereydi.

Bu da ne?

Aşağı eğilip üstü çizik tıkacı delikten çekti. Tıkaç hafif bir şapırtıyla yerinden çıktı.

Bu olamaz.

Lastik kaplamanın siyah halkasında tek bir saç teli takılıydı. Yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı ve alt ucuna doğru sol anahtarı gibi bükülüyordu. Marc bilinçsizce günlerden beri tıraş olmadığı başının arkasına dokundu.

"Constantin," diye hırıldadı ve yanıt alamayınca adım biraz daha seslice tekrarladı.

Öyleyse doğru.

İşaret parmağındaki kendine ait olmayan san saç teline hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Onu burnuna götürüp kokladığında elleri titredi. Tabii ki hiçbir koku alamamıştı. Ama emindi.

Sandra.

Daireyi onarılmış halde teslim almıştı. Lavabo yepyeniydi ve eve hiçbir konuk gelmemişti.

Bu bir kanıt. O buradaydı.

Marc gözlerini kapadı, titreyen ellerini birbiri üzerine koyup karmndan nefes aldı. Sonra fırına giden küçük bir çocuğun parayı avucunda sıkı sıkı tutması gibi saç telini avucunda yumruk yapıp aceleyle banyodan çıktı.

"Constantin? Kanıtım var. Ben delirmedim..." diye bağırdı ve oturma odasına giderken dizini yarı açık duran taşıma kartonundan dışarı çıkmış bir metal tabureye çarptı. Ama oturma odasına girdiğinde, bir anda pencereyi ardına kadar açık bulunca duyduğu acı korkuya dönüştü.

Biraz önce kayınpederiyle birlikte oturduğu oturma odası boştu. Constantin ortalıkta yoktu. Ve onunla birlikte viski bardağı ve sehpadaki su lekesi de.

32

// 1| ey?"

■ " Marc her türlü zaman duygusunu yitirmişti. Yağmurun yağdığı karanlık geceye ne kadar süre baktığım bilmiyordu. Burada, dördüncü katta evden çıkıp gidilebilecek bir yapı iskelesi ya da cam silme asansörü falan yoktu.

"Constantin?"

Kayınpederi havaya uçup gitmişti.

Pencereyi kapaüp kararsızca koridora gitti ve tavan lambasını açmak istedi, ama anahtar çalışmıyordu. Ancak ikinci bakışta ampulün yerine takılı olmadığım gördü.

"Hey, nereye kayboldun?"

Sesi, duvarlarmda resim olmayan tüp biçimindeki koridorda yankılandı.

Lütfen, bırak da uyanayım. Lütfen, bütün bunlar bir düş olsun.

Marc sokak kapısına doğru döndü ve emniyet zincirinin içeriden takılı olduğunu görünce yüzü çarpıldı.

Mutfağı da kontrol ettikten soma yatak odasında ne bulacağını hissetmişti: *Hiçbir şey.* "Neredesin?" diyerek daha çok kendi kendine fısıldadı.

Odada çift kişilik yataktan ve taşınma kartonundan başka bir şey yoktu. Üzerinde ucuz bir gece lambasmın durduğu karton. Gecenin geç saatinde geldiğinde, karanlık odada düğmesini aramamak için her sabah açık bırakıp gittiği gece lambası.

Ama Marc yanılıyordu. Ve bu yanılgı onu aklından şüphe ettiriyordu. Çünkü gece lambası ortadan yok olmuştu.

Tıpkı Constantin gibi. Sandra gibi. Hayatım gibi.

Ama oda yine de karanlık değildi, çünkü taşıma kartonunun ek yerlerinden zayıf, solgun bir mavi ışık yayılıyordu.

Bu imkânsız.

Marc şilteye doğru gitti ve bir anda, kendini bırakıp nemli battaniyeyi başının üzerine çekerek düş görmeyeceği sonsuz bir uykuya yatmak için içinde karşı konulmaz bir dürtü hissetti, ama yıllar önce Sandra'yla yapmış olduğu bir konuşmayı hatırlarken bulanık ışık onu hipnotize eder gibi çekiyordu.

"*Hey, ne oluyor? Neden durup dururken bana öyle bakıyorsun?*"

"*Bana söz ver...*"

"*Ne?*"

Kartonu açtı, titreyen elleriyle kenarlarım kıvırdı ve... tuhaf hayalinin doğrulanmakta olduğunu gözleriyle gördü.

"*Ne düşünüyorsun?*"

"*Yani, sanki biraz... kullanışsız gibi mi?*"

"*İğrenç ötesi demek daha doğru.*"

Gözlerini kapadı, ama amlar şiddetini azaltmıyordu.

"*Ne var... yoksa ağlıyor musun?*"

"*Dinle, biliyorum şimdi kulağa delice geliyor belki, ama aramızda bir anlaşma yapmak istiyorum.*"

"*Tamam?*

"*İkimizden bir ölürse... dur, bırak da bitireyim. Giden, diğerine bir işaret versin.*"

Gözlerini açtığında yunus biçimindeki, bebek mavisi, iğrenç ötesi pilli gece lambası hâlâ kartonun içinde duruyordu.

Ve ilk kez yamyordu.

Bütün gece sürse de, seni bulmaya geliyorum

Artık burada böyle duramam

Her zaman ve daima hep senin için

Eskisi gibi mükemmel olsun istiyorum

Ohohoho...Her şeyi değiştirmek istiyorum.

Değişmek istiyorum.

"*A Night Like This*",[13] The Cure

Hiçbir şey kulağa, "Onu hatırlıyorum," kadar güzel gelemez.

"7 *Remember That''*,[13] [14] Prefab Sprout

13 (Ing.) Bunun gibi bir gece. (ç. n.)

14 (Ing.) Onu hatırlıyorum, (ç. n.)

Sonunda, yanık duran yunus lambadan gittikçe çok daha fazla ürkütücü olmaya başlayan sinir bozucu gürültü, jaluziyle pencere camı arasına sıkışmış olan ve umutsuzca kurtulmaya çalışırken gittikçe daha da öfkelenen tehlikeli bir eşek arısının vızıltısına benziyordu. Ses aslında penceresi olmayan koridordan geliyordu ve kontrolsüzce savaşan bir kanatlı için fazla ritmikti.

Marc yatak odasının kapısına doğru dönünce kulaklarındaki vızıltı durdu. Oturma odası bir anda, elektrik sayacımn çıkardığı sesin ve kaloriferin tıkırtısının duyulabileceği kadar sessizleşmişti.

"Orada biri mi var?" diye kuru bir sesle bağırdı. Sonra tam ayağım karanlık koridorun eşiğine attığı anda ürkekçe sıçradı.

Eşek arısı geri dönmüştü. Sesi şimdi daha fazla çıkıyordu. Daha öfkeli.

Marc'ın nabzı hızlanmıştı ve şimdi sessizce sokulduğu koridorda kendini savunabileceği bir şey anyordu. Ama sonra, gürültü sürekli bir vızıltı haline geçmeden kısa süre önce, Marc o anda ne kadar gülünç davrandığını fark etti. Kapı pervazının sağ üst tarafındaki küçük, gri kutuya baktı.

"Lanet olsun, kendi kapı zilimden korkuyorum," diye fısıldadı. Tekrar kendine gülmeye çalıştı, ama korkusunun efendisi olma gayretleri boşa gitti.

Bir eşek arısı gibi. Sıkışıp kalmış, öfkeli bir eşek arısına benziyor.

Nakliyecinin mobilya taşıyıcılarından ve Roswitha'dan başka kimse yeni adresini bilmiyordu.

Peki o zaman kim olabilir?

Marc'ın bakışları tekrar sokak kapısının önündeki emniyet zincirine gidince ürperdi. Kayınpederi *gittikten* sonra biri kapıyı içeriden zincirlemiş olmalıydı.

"Constantin?"

Sol gözünü gözetleme deliğine yaklaştırdı ve bütün vücudundaki tüyler dimdik oldu. Marc dışarıyı gözlerken inleyerek derin bir iç geçirdi. Devam eden vızıltı ritmik biçimde kesik ve kuvvetli bir sese dönüşmüştü, ama dışarıda parmağını zile dayamış olan hiç kimseyi göremiyordu.

Burada neler oluyor? Belki de bütün bunlar kafamın içinde olup bitiyor? Belki hiç zil sesi yok, kapı, daire ve Sandra da.

Şimdi gerçekten gülüyordu, hem de histerik bir sesle.

Belki ben bile yokum.

Kaderine razı olarak zinciri yuvasından çıkardı ve sokak kapısını açtı.

Hiç kimse.

Ne kapımn önünde ne de koridorda. Ne Constantin vardı, ne komşu ne de yabancı biri. Marc yalmzdı ve kapıyı içeriden kapatıp almm yüzeyine bastırırken kendini de öyle hissediyordu.

Zilin öfkeli vızıltısı bir an sustu ve sonra başka bir ritme geçti.

Üç kısa, üç uzun. Sonra tekrar üç kez kısa. Bu S.O.S. miydi?

Mors alfabesini kullanan hayalet kapı zili. Bir şeyi kabul etmeli. Halüsinasyonlarımda bile mizah var.

Sonra kapının üstünde vızıldayan küçük kutuyu gözünden ayırmadan oturma odasına geri döndü. Kutudan çıkan bir kablo sıva boyunca döşemeye doğru gitmeden önce kapı tokmağı hizasında ikiye ayrılıyordu. Telin bir bölümü aşağı doğru süpürgelik yönünde devam ediyor, diğeri ise yere paralel olarak vestiyerde asılı duran, Marc'm taşınırken bulmuş olduğu kışlık bir paltonun ardında yok oluyordu.

Üç kısa. Üç uzun.

Tabii.

Artık doğru düşünemeyecek kadar bitik haldeyim.

Paltoyu yana çekti ve basit bir dâhili telefonu evrenin en önemli buluşuymuş gibi gösterip, böylelikle yerinde olmayan dolgun kirayı haklı çıkarmaya çalışan emlakçının bitmez tükenmez övgülerini hatırladı.

Telefonu cihazdan alırken tiz bir sesle cırladı. Eşek arısının vızıltısı hemen sustu.

Gaklar gibi bir sesle ahizeye, "Evet," dedi ve aynı anda bir yarat gelince rahatladı. Ses, önceden korkmuş olduğu birine ait olsa da.

"Konuşabilir miyiz?"

Emma. Mütevazı ve çekingen ses tonundan o olduğu anlaşılıyordu.

Marc yarat verme gücünü bulamadan dâhili telefonun monitörsüz aparatma gözünü dikti.

"Alo? O hâlâ yanınızda mı?"

Bir tıkırü oldu ve Marc tekrar sesine kavuştu.

"Kimden söz ediyorsunuz? Nerede oturduğumu nasıl bildiniz?"

"Sizi izledim," dedi Emma öksürerek.

"İzlediniz mi?" diye aptalca tekrarladı Marc.

"Evet, polise giderken. Ve buraya gelirken. Onunla beraber ortadan yok olduğunuzu gördüm.

"Constantin'le mi?"

"Adının ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onlardan biri olduğunu biliyorum."

Kimlerden?

"Şimdi artık çok geç olmadan aşağı inin."

Marc sanki aşağıdaki sokakta duran Emma kendisini görüyormuş gibi başım iki yana salladı. "Tekrar sizin tuzağınıza düşeyim diye mi?"

"Ne tuzağı? Neden söz ediyorsunuz? İzlenen benim."

İzlenen mi?

"Dinleyin..." Marc'ın sesi titriyordu. "Kimin adına çalıştığınızı bilmiyorum, ama..."

"Tanrı aşkına, kimin adına çalışacağım? Ben de sizin gibi onlardan kaçıyorum, tek başınayım. Bana güvenmelisiniz."

"Ah, öyle mi? Peki otel odasmda telefonda benim hakkımda konuştuğunuz kişi kimdi?"

Emma derin bir nefes aldı. "Ah, bu yüzden. Bunu size daha sonra açıklarım."

"Hayır, şimdi. Kimi aradınız?"

Hat yine cızırdadı ve hışırtılar arttı.

"Kendi telefonumu."

"Efendim?"

Emma duraksadı. "Her saat başı kendi telefonuma nerede olduğumu, kiminle buluşacağımı ve daha sonra ne yapacağımı konuşarak kaydediyorum. Sadece başıma bir şey gelebilir ya da tekrar hafızamı yok etmeye kalkışabilirler gerekçesiyle alınmış bir önlem."

"Buna inanmalıyım, öyle mi?"

"Size neden yalan söyleyeyim? Benim de yardıma ihtiyacım var. Sizse benden daha büyük bir tehlike altındasınız." Sesi çatallaşmışü.

"Aşağıda sizinle birlikte olmaktansa burada, kendi dairemde daha güvendeyim."

"Saçma, yarım saatten beri bekliyorum ve evden çıkan kimseyi görmedim. Bu da onun hâlâ sizin yanınızda olduğu anlamına geliyor ve bu da yine hâlâ..."

"Yalnızım," diye sözünü kesti Marc.

.büyük bir tehlike altındasınız demektir, çünkü program hâlâ devam ediyor."

"Ben programda falan değilim!" diye ahizeye bağırdı Marc.

"Tam tersi. Ve bunu size kanıtlayacağım."

"Nasıl?" diye sordu Marc. Aym anda, sanki arkasında biri hareket etmiş gibi ensesinde bir hava akımı hissetti. Arkasına döndü ve gözleri korkudan kocaman açıldı.

Emma'mn, "O hâlâ yaşıyor," diye fısıldayan sesini duydu. "Aşağı gelin ve bunu size kanıtlayayım." Kulağı onun sesini neredeyse duymuyordu.

Bu olamaz. Bu gerçek olmamalı.

Aklından geçenleri sesli söylediğini duymamışü, ama kendi nefesini görebiliyordu. Onu saran soğuk, bir yamlsama değildi; akıa azot gibi odamn içinde esiyordu. Oturma odasımn ardına kadar açılmış olan penceresinden içeri. Biraz önce sıkıca kapatmış olduğu pencereden.

34.

Marc daire kapısını dışarıdan kilitledi. Böyle yaparak görünmeyen tehlikeyi geride bırakamayacağım biliyordu. Anlaşılan onu sürekli izleyen şey her neyse, fiziksel barikatlarla engellenemeyecek gibiydi. Çılgınlık, paramparça olmuş hayatındaki normalliğin katmanlarına bir sis gibi yayılıyordu. Ve ona bu sis içinde daha fazla yolunu kaybetmemek için kaçmaktan başka bir şey bırakmıyordu.

Sokağa eriştiğinde bir an tekrar yalmz olduğunu sandı. Bu yüzden arabasında gerçekten onu bekleyen Emma'yı görünce neredeyse korkuyla sıçradı. Eski Volkswagen'i ikinci sırada park etmişti. Marc ancak ikinci kez dikkatle baktığında onun böyle park ederek kendi arabasının önünü kesmiş olduğunu fark edebildi. Arabası tam olarak birkaç saat önce onu aramış olduğu yerde duruyordu.

"Gelin artık," diye bağırdı Emma, bir yandan da dikiz aynasına bakıyordu. Sabırsızlığını vurgulamak üzere gaz pedalına basmasıyla, o zamana dek sesi boğuk çıkan motor gürültüyle çalışmaya başladı. Ama Marc tekrar ortaya çıkmış olan arabası nedeniyle afallamıştı. Transa girmiş halde Emma'nm Volksvvagen'inin çevresinden dolaşıp, sanki hayaünda daha önce hiç araba görmemiş gibi Mini'ye ağzı açık bakakaldı.

"Ne oldu?" Motor yeniden gürüldedi.

"Bir saniye," diye bağırdı Marc dönüp bakmadan. Araba anahtarını bulmak üzere ceplerini yokladı, ama sonra uzun zaman önce onu anahtar destesinden çıkarmış olduğunu hatırladı.

Ellerini at gözlüğü gibi yüzüne kapayarak nemli pencere camına sıkıca dayandı. Şüphe yoktu. Son birkaç dakika içinde burada beliren şey kendi arabasıydı. Kazadan bu yana kullanmadığı spor çantası sürücü koltuğunun arkasındaki yere sıkışmıştı. Arka koltuk, eski dergiler, boş bir McDonalds torbası ve geri dönüşümlü şişeyle dolmuştu ve araba çakmağının olduğu yerde cep telefonunun düğüm olmuş şarjı takılıydı.

Emma öfkeyle, "Lanet olsun!" diye haykırarak motoru susturdu. Marc camı kıracak uygun bir şey bulmak üzere çevresine bakınırken onun kapıyı çarpıp arabadan aşağı indiğini duydu.

"Ne yapıyorsunuz burada? Gitmemiz gerek."

"Nereye?"

Kaldırımdan dışarı birkaç santim dışarı çıkmış olan bir kaldırım taşma doğru eğilip onu yerden sökmeye çalışü. Ama parmakları her seferinde nemli kenarlarmdan kayıyordu.

"Bir şey mi kaybettiniz?"

Evet, aklımı.

Arabanın altından onun çizmelerine baktı. Caddede, küçük bir su birikintisinin yarımda durmuş, huzursuzca ayak değiştirip duruyordu.

"Hemen gidebiliriz, sadece çabucak arabamdan bir şey almam gerek."

"Peki, neden yerde sürünüp duruyorsunuz?" diye sordu Emma. Marc aym anda bir gıcırtı duydu. Sonra çevresi biraz aydınlandı. Arabasımn içindeki tavan lambası yanmışü.

Lanet olsun, nasıl bu kadar çabuk becerdi?

Marc öfkeyle gözlerini kırpıştınp ayağa kalkti, sonra Emma'nın kolayca kilidini kaldırmış olduğu sürücü kapışım açıp şüpheyle ona baktı.

"Nasıl yaptınız?.."

"İşte!" Kadın omuzlarını silkip direksiyonun yanındaki kontağı gösterdi. "Anahtar üstündeydi. Heyecandan üstünde unutmuş olmalısınız."

Hayır. Kesinlikle hayır. Onu günlerden beri yanımda taşımıyorum.

Bir bacağım büküp sürücü koltuğunun üzerinden torpido gözüne uzandı. İç lambası uzun zamandır çalışmıyordu, yine de kapağı açıp CD yığınını kenara ittikten sonra aradığım hemen buldu.

"Onlar ne hapları?"

Plastik hap blisterlerini dışarı çıkarmak isterken kadın elini tuttu.

"Sizi ilgilendirmez." Öyle kastetmediği halde pek de nazikçe bir yamt değildi. Ama etkisini hemen gösterdi. Emma arabadan birkaç adım uzaklaştı, beyaz kapüşonunu tekrar başına geçirip yüzünü rüzgâra doğru döndü.

Marc arka koltuğa uzandığında onun Völksvvagen'ine binip motoru çalıştırdığım duydu. Soma tam haplannı hemen yutmak için koltuğun altında duran kola kutusunu almaya eğildiğinde, bir dizel arabamn derin homurtusunu duydu. Önce Emma'nın kendisine kırılarak oradan gittiğim düşündü ve korkuya kapıldı, çünkü ne de olsa karısının varlığını kanıtlamak üzere ona söz vermişti.

Ama başını kaldırıp ışıldağa benzer bir ışıkla aydınlatılmış caddeye baktığında gözlerine inanamadı. Birileri Emma'yı zorla götürmeye çalışıyordu. Acele etmesi gerekirdi. Marc korkudan elindeki kola şişesim düşürdü, haplar da elinden kayıp gitti. Görünüşe bakılırsa gerçekten de programa sokulmuşlardı.

35.

Benny'nin kulaklarındaki uğultu her basamakta güçleniyordu. Çok yavaş başlamıştı, trafik kontrolünden geçmesine izin verildikten hemen sonra. Bagajım aramak isteyen kadın polis, diğer meslektaşı tarafından kıyameti koparan bir Mercedes sürücüsüne alkol testi yaptırmak üzere yardıma çağırınca bunu yapacak fırsatı bulamamıştı. O zamandan beri nabzı bir türlü sakinleşmemişti ve dairesine giden merdivenleri çıkarken terliyordu.

"Bütün intihar girişimlerinin neden hiç başarıya ulaşmadığını biliyor musun, Benny?"

Valka onu pek sık aramazdı. Bugün içinde ikinci kez aramasıysa hiç iyiye alamet değildi.

Benny dürüstçe, "Hayır," diye soludu. Bu soruyu kendine bile sormamıştı. Valka mizanseni severdi. Bir kadım etkilemek istediğinde, bir düşmanım öldürmek ya da sadece sohbet etmek istediğinde de bu hiç değişmezdi. Benny onun büyük bir etki sağlamayı hedeflediğini önceden hesaba katmıştı. Bu yüzden giriş konuşması böylesine abartılıydı.

"Zayıf bir adam olduğun için. Hâlâ o ilk zamanları hatırlıyorum da, gülünçtü. O Yoko Ono sürtüğünün grubumuzu parçaladığı zamanları."

Valka hiçbir zaman Sandra'yı gerçek adıyla anmamıştı ve onu hep bir zamanlar Beatles'ı bölmüş olan John Lennon'ın karısına benzetirdi. Aslında Marc onunla bir araya geldikten kısa bir süre sonra prova ve sahne için artık zaman ayıramamıştı.

"Seni korumuş olan kahraman bir anda ortadan yok olmuştu. En iyi dostun, ağabeyin, yeni kızıyla düzüşürken hassas küçük kardeşi geride tekbaşma kalmışü. Boktan iş, nasıl böyle bir hanım evladı olunur, hiç anlamadım. Ama sen de hiçbir zaman doğru dürüst aradan çekilmeyi istemedin. Lanet olsun, içtiğin birkaç hapı kastediyorum, onlar bir kediyi bile uyutamazdı." Birazdan dizlerine vurmaya başlayacak biri gibi gülüyordu.

Benny olduğu yerde kaldı. Deri montunun altına sadece uzun kollu, ince bir tişört giymişti ve apartman yöneticisi patlayan yakıt fiyatları nedeniyle yine bütün kaloriferleri kapatmıştı. Buna karşın kendini tropikal bir iklimdeymiş gibi hissediyordu.

"Biliyorum, bana hiçbir zaman doğru dürüst katlanamadın, Benny. Ama her zaman yanında olduğumu kabul etmelisin. Seninle ilgilendim. Sana yeni bir hayat armağan ettim."

"Ah, öyle mi?" diye mırıldandı Benny ve ceketinin cebinde daire kapışırım anahtarım aramaya başladı. Kapıya erişmeye daha iki kat vardı. Genişletilmiş çatı katına çıkan son merdivenler, ayak seslerini bastıran şarap kırmızısı sisal halıyla kaplanmıştı.

"Ve sana bugün kenti canlı terk etmene izin verecek bir armağan daha hazırladım."

"Anlaştık samyordum, Eddy. Verdiğin işi bitirdim."

"Biliyorum. Bizim çocuklar gazeteci bozuntusunun kulübesinin futbol sahası gibi göründüğünü onayladılar, şu anda bir yığın yeşil çocuk odalarda dolaşıp duruyormuş."

Valka belli ki uydu telefonundan arıyordu ya da o sırada kimsenin konuşmalarım dinlemediğini varsayıyordu.

Ya da tam bir megaloman olmuştu.

Herhalde ikisi de, diye düşündü Benny.

"Pekâlâ, dinle..Eddy'nin sesindeki neşe sanki bir düğmeye basılmış gibi amnda yok oldu. "Şimdi hemen bagajındaki pislik parçasını ülkeden dışan çıkartacaksın."

Benny, elindeki anahtara arük ihtiyacı kalmadığının farkına varırken başım salladı. Daire kapısı açık duruyordu, daha doğrusu çok hafif biçimde aralık kalmıştı.

"Şimdi neredesin?" diye sordu Valka. Kapının gıcırtısını duymuş olmalıydı.

"Eve geldim."

Benny, neredeyse fark edilmeyecek kadar tatlımsı bir kokunun yayıldığı hole girdi.

"Çok güzel. O halde şimdi eşyalarım toplayıp o boktan arabana gidiyorsun ve kanlı çöp torbasını bu akşam Hollanda'ya götürüyorsun."

Benny'ye Amsterdam'da bir adres verdi ve bağlantı kuracağı kişinin adını söyledi. "Eğer Vincent beni saat on ikiye kadar geri aramaz ve eşyayı teslim aldığını onaylamazsa seni aramaya başlayacağım."

Benny olduğu yerde durdu ve telefonu bir kulağından alıp öbürüne koydu. "Saat on ikide mi? Hayır, olmaz. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Tavan lambasım açü, koku daha da arttı.

"Söylesene, sesim bir fahişeninki gibi mi geliyor?"

"Hayır."

"Güzel, çünkü beni düzmek istiyorsun sandım da. Sana bir iyilik yapıyorum, testislerin üzerinde kompresörlü raptiye tabancasıyla çalışmak yerine hatam tamir etmene izin veriyorum ve sen bana daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?'

"Dinle, Eddy, lütfen bana herkesle vedalaşabileceğim bir gün daha ver."

"Kiminle vedalaşacaksın, manyak? Annen baban öldü, ağabeyin senden nefret ediyor, dostların da tımarhanede." Valka yine güldü. "Ama yine de böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm, bu yüzden senin için küçük bir sürpriz organize ettim. Konunun ciddiyetini aydınlığa kavuşturan bir sürpriz."

Benny gözlerini kapattı ve birden kokunun korkunç anlamım kavradı.

36.

Düşen bir uçaktan, bombalı bir saldırıdan, araba kazasmdan ya da hayati bir tehlikeden kurtulanlar çoğunlukla facia aram ağır çekimde algıladıklarım söylerler. Patlama, alevlerin püskürmesi ya da çarpışma sanki zamanda bir delik açar ve hatta yeri geldiğinde onları hareketsiz bırakır. Marc o an bu algılama fenomeninin sonuçlarım yaşıyordu: İnsan beyni olaylar dizisi arasında mantıklı bir ilişki kurmak bir yana, o anda ölümcül tehdidin bütün sonuçlarını bir anda algılayabilecek durumda dahi olamıyordu.

Marc ışık saçan ambulansı, kirli farlarım, tepesinde sessizce yanıp sönen sinyal lambasını ve arka bölümünde açık duran kapıları gördü. Emma'yı Volkswagen'den çıkarmaya çalışırken sol elinde bir şey tutan beyaz önlüklü ve sakallı hasta bakıcıyı fark etti. Hatta ambulansın yanlarındaki kan kırmızısı reflek-

tör çizgileri ya da yanıp sönen uyarı lambalarıyla aym ritimde sallanıyormuş gibi görünen, dikiz aynasındaki tespihe benzer zincir gibi anlamsız detaylan da algıladı. Marc, şimdi homurtusu Volkswagen'inkine karışan dizel motoru da duyuyor ve Emma'mn neden şimdiye kadar yüksek sesle yardım çağırmadığına hayret ediyordu. Sakallı adam ona gözlüklerini asfaltın üzerine fırlatacak bir yumruk patlattıktan sonra, bütün her şey büyük olasılıkla saniyenin onda birinde olup bitmişti.

Şimdi ortaya ikinci bir kişi çıkmıştı. Marc, atkuyruğu ve narin bedeni yüzünden önce onun kadm olduğunu düşünse de, hemen sonra genç bir erkek olduğunu anlamakta gecikmedi.

"Hey!" diye haykırdı ve geriye doğru arabasından çıkmaya çalıştı. "Bırakın onu!"

Yardıma koşarken spor ayakkabıların lastik tabanları küçük bir yaprak yığınına basarak kaydı. Bu arada sakallı olan, Emma'mn ağır gövdesini sürücü koltuğundan kaldırmayı başarmıştı. Kadın şimdi hafifçe sersemlemiş halde arabanın yanında sendeliyordu. Hasta bakıcı kaşla göz arasında hemen Emma'mn kolunu yukarı sıyırıp kendi göğsüyle ambulansa doğru bastırdı.

Saldırgan, önce hangisiyle uğraşacağına karar verememiş gibi görünen uzun saçlıya, "Haydi, yap şunu," diye haykırdı. Ama sonra Emma'yı tutan adam bir kez daha bağırıp başıyla yeri işaret etti.

O ana dek elinde tuttuğu her neyse, boğuşma sırasında yere düşmüştü. Görünüşe bakılırsa yavaş yavaş kendine gelen ve vahşice debelenen Emma'yı sakinleştirmek için ona ihtiyacı vardı. Adam güçlü vücut yapısına karşın onu engellemek için bütün gücüyle karşı koyuyordu.

"Ondan ne istiyorsunuz?" diye haykırdı Marc. Aym anda göz ucuyla dairesinin bulunduğu apartmanın üçüncü katında bir

ışığın yandığını gördü. Motor gürültüsü, yanıp sönen ambulans ışığı ve haykırışlar er ya da geç ev sakinlerinin polisi aramasına neden olacaktı. Ama hemen değil, çünkü gece kavgaları Schöneberg'te sıra dışı bir durum değildi ve çoğunluk, herkesin kendi sorununu devletin müdahalesi olmadan, tek başına çözebilecek durumda olduğuna güveniyordu. Özellikle ambulans, bu meselenin dışında kalmaları için herhâlde yatıştırıcı bir etki bırakmış olmalıydı.

"Lütfen, yapma," diye inledi Emma. Uzun saçlı o sırada uzun, sigara biçiminde bir şey çıkarıp arkadaşma uzatmıştı.

Emma'mn bileğini sırtına doğru çevirip kürek kemiğine dek yukarı iten sakallı adamın duruma tekrar hâkim olduğuna kanaat getirince Marc'a doğru bir adım attı. "Ve şimdi de sana gelelim."

Emma'mn acılı çığlığı uzun bir ulumaya dönüştü.

Marc aslında, şimdi elindeki sigara biçimli şeyi onun koluna saplama pozisyonu alan adamın hemen üstüne atlamak istiyordu.

Ancak bunun için önce, ilk bakışta arkadaşından çelimsizmiş gibi görünen diğerini geçmesi gerekiyordu. Fakat bu yanıltıcıydı. Marc bu tipleri tamrdı ve bir kurban gibi görüldükleri için yanlış değerlendirilen böyle sıska zorbaların ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordu. Bu sokak dövüşçüleri çelimsizliklerinin dezavantajlarını, fanatikçe kendi kendini yok etmeye hazır olmalarıyla telafi ederler ve sonra vahim bir şekilde yaralandıklarında, çevrelerindeki her şeye saldırırlardı.

Flaşta bakıcı, "Sorun çıkarma," diyerek yaklaşırken Emma'mn gözlüklerini ayağıyla ezdi.

Diz kapağı, diye düşündü Marc. İki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı ve hatta her sokak kavgasından sonra taze yaralarını gururla göstermek için 'Kıyı'ya gelen on altı yaşındaki yarı Tunuslu Halid'in ona tavsiye ettiği gibi gülümsedi.

Halid haklıydı. Gerçekten de rakibini yere yıkmak ve bir süre hareketsiz bırakmak için diz kapağından daha iyi bir hareket noktası yoktu. Hemen ardından, duyduğu şiddetli acı kurbanı allak bullak etmişken kesinlikle işin peşini bırakmamak gerekiyordu. Üç dört tekme, mümkünse çeneye ve şakaklara. Açı uygunsa, belki ayakkabının burnuyla yerde kıvranan kurbanın beynine bir tekme de savrulabilirdi.

"*Yere düşen ölür, ayakta kalan gider.*" Halid ona sokağın en önemli kuralım böyle açıklamıştı. Yıllar önce, henüz yollarım ayırmışken, onun ve erkek kardeşinin hayatım belirleyen kurallar. Ve şimdi bu yasamn bunca zamandan soma hâlâ geçerli olup olmadığım denemenin eşiğindeydi.

37.

Atağı başladığı gibi çabucak bitmişti. Uzun saçlı adam, bir karikatüristin sanki yüzüne en büyük şaşkınlık ifadesini çizmek istediği bir çizgi karakter gibi gözlerini kocaman açtı. Bu arada Marc, olduğu yere yıkılan rakibinden daha şaşkın bir durumdaydı. Çünkü ona hiç dokunmamıştı bile... en azından Emma kadar. Marc kendi yardımı olmadan nasıl olup da onu tutan adamın ellerinden kurtulduğunu soramadan, Emma arabanın anahtarlarım ona doğru fırlattı.

"Çabuk, arabayı siz kullanmalısınız."

Sakallı adamın vurduğu yumruktan hâlâ sersem bir halde, yan tarafa eğilip kendini koltuğa bıraktı. "Gözlüksüz iyi göremem."

Marc hareketsiz bir halde ayaklarının dibinde artık kımıldamadan yatan iki hasta bakıcıya bakıyordu.

Bu kez fazla zaman harcamayıp hemen kaskatı durumundan çözüldü, birkaç dakika geçmeden eski dikiz aynasından Nollendorf Meydam'ndaki kavşağa bakarak Bülower Caddesi'ne sapmaktaydı.

Bir süre ikisi de konuşmadı, sonra Marc kendini daha fazla tutamayıp sordu: "Sizden ne istiyorlardı?"

Emma sanki kafası meşgulmüş gibi kemerini tutup titreyen elleriyle kilidine soktuktan sonra ona yanıt verdi. "Bleibtreu," diye soluyarak alt dudağından iplik gibi uzayan salyayı sildi. "Onlar Bleibtreu'nun adamlarıydı. Beni geri götürmek istiyorlar. Kliniğe. Hafızamın geri kalanım yok etmek için."

Kliniğe mi? Ama orası artık yok. Fransız Caddesi 211 numarada sadece kocaman bir çukur bulunuyor.

Emma iki kaşının arasım ovarak derin bir nefes aldı ve soluyarak konuşmaya devam etti. Her cümlede ciğerlerine gürültüyle hava pompalıyordu. "Sizden istediklerinin aynısını benden de istiyorlar. Artık bana inanıyor musunuz? Biz aynı programa sokulduk. Tek başına bir şansımız yok, ama birlikte olursak onlardan kurtulabiliriz."

Marc ona döndü. Kadımn bakışlannda derin bir bitkinlik göze çarpıyordu, ama bunun dışında söylediklerine olan inana, delice bir komplo teorisi gibi gelse de, açıkça görünüyordu.

Ama bütün bunlar neden oluyor?

Diyelim ki, böyle bir program vardı. Onun hafızasındaki hangi amyı yok etmek istiyorlardı? *Ya da çoktan yok etmişler miydi?*

Yalnızca bu çılgınca sorulara yamt aramak bile inşam deliliğin eşiğine getirmeye yeterliydi. Bu yüzden, "Nasıl yaptınız?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Neyi?"

"Adamları. Onları nasıl alt ettiniz?"

Emma'mn kar beyazı dişleri parıldadı. "Onu ısırdım." Gülümsedi, herhâlde gerginliği geçiyordu. "Böylece elindeki şu şeyi...adına her ne deniyorsa?.." Sakallı adamın ona saplamaya çalıştığı sigara biçimindeki silindiri ona uzattı. "Bu bir aşı tabancası mı?"

Marc ona kısa bir göz attı, Kurfürsten Caddesi'ndeki sarı ışığı geçerek başını salladı. *Uyuşturucu.* Emma saldırganı kendi silahıyla vurmuştu.

"Umarım hâlâ nefes alıyorlardır," dedi alçak sesle, biraz tedirgin olmuş gibiydi. Sanki doğru davranmış olduğunu Marc'tan duymak istermiş gibiydi. "Ben sadece kendimi savundum."

Marc başım salladı.

Amaç, aracı kutsallaştırır. Doğruyu yaparken bazen yanlış yapılabilir.

Esplanade Oteli'ndeki viraj otuzla gitmeyi gerektirdiği için yavaşladı ve bu yolculuğun onu nereye götürdüğünü, istemediği halde ona eşlik eden ve sadece gizemli olmayıp, şimdi onun üzerinde daha da tehditkâr bir etki bırakan bu kadının kim olduğunu bilmeden arabayı sürmeye devam etti.

"Kimsiniz siz?" diye sordu.

Kadın ona baktı, kısa bir an duraksadı ve sonra yamtlarken bakışlarım indirdi. "Size her şeyi söyledim ya. Kendim hakkında bildiğim her şeyi. Hafızamdakilerin geri kalanım çoktan aldılar."

"Saçma."

Marc Volkswagen'in plastik direksiyonuna vurunca kadın korkuyla sıçradı. "Tam da bugün karşılaşmış olmamız tesadüf değil."

Emma derin bir nefes aldı. "Hayır, tesadüf değil. Sizi inşaat yerinde bekledim, unuttunuz mu? Bunu sizden gizlemedim." Emma öfkeyle pencereden dışarı baktı. "Sizin tarafmızdayım, daha nasıl bir kamta ihtiyacınız var? Kendimi Bleibtreu'nun adamlarına mı öldürteyim?"

Marc, Postdam Caddesi'nden geçtikten sonra mantosunun fermuarını açıp iç cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Şimdi kimi arayacaksınız?" diye sordu Marc, sonra Volkswagen'i hayvanat bahçesinin tüneline doğru sürdü. Kırmızı bir X, diğer şeride geçmesi için sinyal verdi.

"Hiç kimseyi."

Emma bir eliyle şakağım ovdu, öbür eliyle de aradığını bulana dek cep telefonunun tuşlarına bastı.

"İşte."

Başlarının üstündeki eski püskü ve pis lambayı açarak cep telefonunun ekranım ona doğru tuttu. Marc o sırada sokak yıkayan bir aracı geçmekte olduğu için ekrana ancak kaçamak bir bakış atabildi.

"Bu nedir?"

"Size bir kanıt için söz vermiştim. Kendiniz görün. O yaşıyor."

"Sandra mı?"

Marc hemen frene bastı ve Volkswagen silkelendi. İki kez hırıldadı ve emniyet şeridini geçip tünelin ortasındaki bir acil çıkış kapısının önünde durduğunda tehdit edercesine gıcırdadı-

Telefonu elinden düşürmüş olan Emma, "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sorarak cep telefonunu Marc'a uzatmadan önce tuşlarındaki çamuru sildi.

"Bunu nerede kaydettiniz?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Marc.

"Dedim ya, otelde beni yalnız bırakıp gittikten sonra sizi izledim."

Elinin pul pul olmuş derisini kaşıdı. "Bunu polis merkezinin önünde çektim."

"Sandra karakolda mıydı?"

Telefonun plastik ekranı fena halde parladığı için Marc telefonu eğik tuttu ama yine de pek fazla bir şey göremedi. Constantin'in önünde durmuş ve sürücü tarafına doğru eğildiği sarı Volvo'nun fotoğrafı her yerde ve her akşam çekilmiş olabilirdi. Fotoğrafın çekildiği saat, Marc'ın karakolda olduğu zamanı gösteriyordu. Ama bir cep telefonunun takvimini değiştirmek kadar kolay bir şey yoktu.

"Bu o, değil mi?" diye sordu Emma ve Marc'm gözlerini bir türlü alamadığı yere dokundu. Dikkati biraz fotoğrafın dışına çeken profil, sarı saçlar, ince parmaklar, bütün bunlar ona tanıdık geliyordu. Aynı zamanda bir o kadar da belirsizdi. Ve arabanın altında park etmiş olduğu sokak lambasma karşın emin olamayacağı kadar kötü ışıklandırılmıştı.

"Biraz geç geldim, kayınpederiniz o sırada kanmzla vedalaşıyordu."

Sandra, Constantin'in peşinden karakola mı geldi? Ama bütün bunların hiçbir anlamı yok.

Baba kızın birlik olup ona bu acımasız oyunu oynamalan için ne tür bir sebep olabilirdi? Ucuz bir beyaz dizide bütün bunlar,

vesayet mahkemesi önünde onu kötüleyip, servetini denetim altına alma hedefli bir komplo olarak ortaya çıkabilirdi.

Ama burada fakir olan benim. Bir gün Sandra'ya büyük para kalacaktı.

Marc sırtından aşağıya doğru buz gibi olduğunu hissetti. Alt çenesi hafifçe titremeye başladı.

İntikam, diye düşündü ve daha çok titredi. *Beni gerçekten mahvetmek istiyorlarsa, geriye intikamdan başka bir sebep kalmıyor.*

Ama onlara ne yapmış olabilirdi? Artık haürlamadığı hangi davranışı onu bu akla hayale sığmayan kâbusa itmelerini haklı çıkarıyordu?

Sandra'nın şimdi delirmemi isteyeceği kadar kötü ne yapmış olabilirim? O zamanlar acaba bu yüzden mi beni terk etmeye kalkmıştı? Düşük yaptığı zaman?

Arabanın motorunu tekrar çalıştırmak istediği sırada aklına daha az endişe verici olmayan bir soru takıldı.

Marc, Emma'ya doğru eğildi, omuzlarından tutup içe işleyen bakışlarım ona dikti. "Klinikte bulduğunuz dosyamda..."

"Evet?"

"Karımın da bir fotoğrafı var mıydı?"

"Hayır."

"O da Bleibtreu programında mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Ah, öyle mi? Peki o zaman onu nereden tanıyorsunuz?" Marc kadının omzunu daha sıktı.

"Canımı acıtıyorsunuz."

Marc sadece başım salladı. "Bu fotoğraftakinin Sandra ol' duğundan neden o kadar eminsiniz?"

Emma, Marc'ın kollarında olduğu halde yana döndü. "Bana ondan söz ettiniz ve adam hep onun adım kullandı."

"Constantin mi?"

"Adı buysa, evet."

Kadın hoş bir sıcaklık veren elini onunkinin üzerine koydu. Marc hemen elini çekti.

"Ne söyledi?"

"İkisi kavga ettiler. Sadece bu yüzden o sahneyi fotoğrafladım. Karınızın söylediklerini anlamadım, çünkü arabadan inmedi ve onu çalışır durumda tuttu."

Bu hiç onun tarzı değil. Sandra'nın çevre bilinci öyle fazlaydı ki, kırmızı ışıkta bile hemen kontağı kapatırdı, diye düşündü Marc ve acıyla güldü. Bir yandan arabayı yeterince hızlı çalıştıramayıp ardındaki arabaların korna çalmasına katlandığı için, öte yandan, o sırada bir ölünün davranışını sorgulamakta olduğunun farkına vardığı için.

"Peki kayınpederim?"

"Dediğim gibi, birkaç kez hep aym cümleyi söyleyip durdu."

"Hangi cümleyi?"

Emma gergin bir tavırla yüzüne dokundu. Göz çevresindeki deri biraz koyulaşmıştı. "Şuna benzer bir şey söyledi: 'Sakin ol, Sandra, birkaç saat içinde her şey geçecek/"

Her şey mi?

Terk edilmiş tüneli yarış pisti olarak kullanan bir motosiklet homurtuyla yanlarından geçti, hemen ardından İkincisi onu izledi. Marc, Emma'nm yüzünde yalamn bir izini yakalamaya Çalıştıysa da kirpiklerinin titremesinde sadece gerginliğin izlerini görebildi. Gözlerinde ikiyüzlülük yoktu.

"Böyle söyledi. Sonra karınız öfkeli bir halde oradan ayrıldı. Adam da sizi almak üzere karakolun merdivenlerini çıktı, Marc."

Buna inanmıyorum. Bütün bunların hiçbir anlamı yok. Neden Sandra ve Constantin birlikte bir işler çeviriyor? Neden kavga ediyorlar? Ve hemen geçecek olan ne?

Emma ne kadar fazla konuşursa hayatımn yapbozu o kadar fazla parçalara ayrılıyor, gerçekten de ağır psikozlu hayaller mi gördüğünü, yoksa insanların çevresini mi kuşattığını ayırt edebilmesi o kadar fazla zorlaşıyordu.

Constantin ve karısının olduğu fotoğrafa bir kez daha göz attı. "Özellikle araba plakasımn çıkmamış olması ne tesadüf."

"Evet, aceleden ona dikkat etmemişim."

"Tabii." Marc acıyla gülerek motoru çalıştırdı.

"Ama..." Emma yine mantosunun iç cebini karıştırdı ve bu kez kenarında daha önce koparılmış kâğıt dipleri kalmış küçük bir not defteri çıkardı. "Belki bu size yardımcı olur." Bloknotu çevirip kâğıdın üzerinde yazılı olan plaka numarasını işaret etti.

B-Q 1371

"Onu not ettim."

38.

//M e tür bir sürpriz?" diye alçak sesle sordu Benny. Yavaşça ■ * koridorda ilerlerken bu kez Valka'dan yanıt beklemeyen kendisiydi. Kulağı sanki iki saattir telefonla konuşuyormuş gibi yanıyordu.

"Banyoda seni bekliyor."

Benny'nin korkunç tahmini kesinliğe dönüşüyordu. Dairesinde biri vardı.

Aralık duran kapıyı itip banyonun içine baktı.

"Yüce Tannm." Normal atan nabzı değişmişti, ama ilk şoku atlatıp içeri girdi.

Kız çıplaktı, en fazla on dört yaşındaydı ve banyo küveti içinde hareketsiz yatıyordu. Kolları başının arkasında çaprazlanmış ve bileklerine takılı olan fazlaca dar kelepçelerle duş borusuna bağlanmıştı. Küçük göğüsleri, kimi yamk lekesi, kimi kan sızıntısına benzer koyu lekelerle kaplıydı. Ayaklarına takılı bir demirle birbirinden ayrılmış duran bacaklarımn arasından beyaz emaye üzerine kırmızı bir leke yayılıyordu.

"O, Magda. Bulgar."

"Seni psikopat domuz pisliği."

"Bunu bir kompliman olarak alıyorum."

Benny kızın nabzını yokladı ve hiçbir şey duymadı.

"Neden? Bunu neden yaptın?" diyerek Valka'mn kahkahasını böldü.

"Rica ederim. Bununla bir ilgim yok. Bir kazaydı. Dostlarım oyun oynarken biraz fazla zevklendiklerinde böyle şeyler oluyor."

Benny daha yüksek sesle, "Neden?" diye haykırdı.

Kızın narin yüzüne dokunup ağlamaya başladı. İşaret parmağını patlamış dudakları üzerinde gezdirirken umutsuz yaşamının son günlerinde, bu genç kızın nasıl bir korku ve acıya katlanmak zorunda kalmış olabileceğini vücudunun her hücresinde hissetti.

Buna rağmen Valka son derece kaygısızdı. "Dediğim gibi, o benim sigortam, yalnızca şu pislik gazeteci Sukovvsky işini olur da askıya almaya kalkarsan diye. Küçük kız senin yanında bulunduğu sürece bu şimdi artık o kadar kolay değil. Yoksa savcının bir seri katil için anlayış göstereceğini mi düşünüyorsun?"

Benny iki eliyle yüzünü kapattı, zorla nefes alırken Magda'ya dokunmuş parmaklarında ceset kokusunu alıyordu. Onun adım biliyor olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Bir saat içinde polisi arayacağım," dedi Valka ardından. "Yani olabildiğince çabuk uzaman gerek. Çünkü inan bana, kızı çabucak ortadan kaldırmaya kalksan bile pis su boruna yeterince DNA kalıntısı akmış bulunuyor."

Böyle diyerek telefonu kapattı ve onu geride, uyuşturucusu bulunmayan bir ağn denizinin içinde bıraktı. Benny küvetin kenarına oturdu ve bütün vücudu titremeye başladı. Orada öylece ne kadar kaldığım bilemedi. Ona bir sonsuzluk gibi gelmişti; koridorda birden ayak sesleri duyduğunda, belki de sadece dakikalar geçmişti.

39.

n-Q1371

Polis bilgisayarına ya da nüfus kütüğüne giriş yapılamadığı takdirde bir arabanın kimin üzerine kayıtlı olduğunun nasıl ortaya çıkarılabileceğini ona söyleyecek bir tek kişi vardı. Yalmzca, Marc'm tahminine göre bu kişi anlaşılır nedenlerden dolayı kendisine karşı pek de yardıma hazır olmayacaktı; hele bu saatte hiç. Yine de başka alternatif görememişti, çünkü ikinci bir kez polise gidemezdi, hele ilerleyen psikolojik rahatsızlığıyla ilgili duyulan şüpheleri daha da besleyecek olan böyle bir araştırmayla, hiç.

"Merhaba?"

Marc yarı açık banyo kapısından dışarıdaki dar koridora düşen ışığa doğru yavaşça ilerledi. Ziyaretinin asıl nedenine artık neredeyse hiç yer bırakmayan bir dejavu hissi her adımda içinde büyüyordu.

Tıpkı son beklenmedik ziyaretinde olduğu gibiydi. Aym koridorda yürümüş ve birkaç saniye sonra banyo küvetinde kardeşinin hareketsiz bedenini bulmuştu. Sadece, kapı o zaman şimdi olduğu gibi ardına kadar açık değildi.

"Benny?" diye seslendi ve bir yaşam belirtisi görünce rahatladı. Buzlu camın ardma bir gölge düşmüştü. Gölge büyüdü ve banyo kapısının önünde biri belirdi.

Marc sanki görünmez bir elin, eski bir fotoğraf albümünün kırılgan parşömenini çevirdiğini hissetti. Gördüğü yüz, ona aym zamanda hem tamdık hem de yabancı gelmişti. Tıpkı geçmişten gelen, başkalaşmış anılarla uyuşan, çoktan unutulmuş samlan bir fotoğraf gibi. Araştırma komisyonunun önünde verdiği ifade

sırasında Benny'yle karşılaşmaktan kaçabilmişti. Şimdi yıllardan beri ilk kez kardeşinin yüzüne bakabiliyordu.

"Merhaba, ufaklık," dedi Marc, kendine bile yabancı gelen bir sesle. Güvensiz, gergin ve sahte bir hâkimiyet çabasıyla dolu. Benny yamt vermedi; tıpkı Marc'ı birkaç saat önce dairesine sokmayan ve hâlâ Sandra olduğunu düşündüğü kadın gibi, sarsılmış bir bakışla baktı.

Benny ağabeyinden gözünü ayırmadan kör gibi arkasına uzanarak banyo kapısını kapattı. Tokalaşmak için elini uzatmadı, Marc'm gençken kıskandığı terli, siyah saçlarım alnından çekmeyi bile düşünmedi. Benjamin Lucas bunun yerine, yumruk yaptığı ellerini metalik yeşil deri ceketinin ceplerine sokup ne anlama geldiği zor anlaşılan bir bakışla ona baktı.

Umutsuzluk? Endişe? Öfke?

Birden Marc'm kafasmda korkunç bir düşünce belirdi ve yüreğinde, deriye değen ısırgan gibi kızgın ve kırmızı bir iz bıraktı.

Ya beni tanımadıysa? Tıpkı Sandra gibi?

Ya buradaki her şey aslında hiç yoksa? Ya bunların hepsi hayalse: Kardeşim, koridor, onun ardındaki banyo?

Marc'm akima dişçisinin bekleme odasmdayken psikolojiyle ilgili bir dergide başını okuduğu bir kısa öykü geldi. Kendini çılgınca hayallerinin ürünü olarak gören bir hastanın psikiyatrisi aramasıyla ilgiliydi. Bir virüs salgınından sonra dünyada kalan tek kişi olduğundan emindi ve yalnızlıktan ölmemek için kendi kurduğu sahte bir dünyanın içine kaçmışü. Psikiyatrı âdeta çözümü olmayan bir görev bekliyordu: Hastayı halüsinasyon görmediğine, gördüğü ve hissettiği her şeyin gerçekten var oldu-

ğuna nasıl ikna edecekti? Üstelik sadece kendi yarattığı düşünce dünyasında değil, aynı zamanda gerçeklikte de.

Marc yazının sonunu okuyamadan içeriye çağırılmıştı. Bir hikâyenin sonunu okuyamamaktan hiç o andaki kadar pişman olmamıştı.

"*Benim kim olduğumu biliyor musun?*" diye gerçekten sormak istedi, ama Benny ondan önce davrandı.

"Şu an kötü bir zaman, Marc."

Sadece karşısında kendini toplamak zorunda kalmadığı yakınlarına takındığı kendine özgü konuşma tavrı, tamdık ses tonu ve kaşlarının hafifçe kalkması -eskiden selam verirken kullandığı mimik- bütün bunlar Marc'm en kötü korkularım darmadağın etmişti. O bir yabancı değildi.

Ne kadar saçma gelebileceğini düşünmeden, "Beni tanıyorsun," diyerek rahatlamış gibi nefes aldı. Ama Benny ondan daha fazla sersemlemiş gibi görünse de bedensel olarak eskisinden daha iyi görünüyordu: Daha iri ve sıkıydı; vücut yapmış bir sporcu gibi. Ama kardeşi yine de bitkin görünüyordu. Üzerine, gece yarısı uykudan uyandığında çevresini saran hayalî sisle bir ilişkisi olmayan, melankolik bir yorgunluk sinmiş gibiydi. Sanki sırtında, ağabeyine doğru bir adım atmasını imkânsız kılan görünmez bir yük taşıyordu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Marc.

"Yapamam."

Böyle bir yanıtı hesaba katmış, ama yine de şaşırmıştı. Çünkü bir yandan verilen yamt kısa, öz ve tersti. Öte yandan kardeşi, beklediğinden daha uysaldı. Ne de olsa akıl hastanesinde zorla tutulmasından kendisi sorumluydu, ama buna karşın Benny

düşmanca görünmüyordu; daha çok, ciddi bir yardıma ihtiyacı olan kendisiymiş gibiydi.

"Ne yazık ki hemen gitmen gerek, çünkü..." Duraksadı. Kapı hâlâ açık duruyordu. Daireye çıkan merdivenlerde sanki bir erkek ayakkabısının deri tabanı altında kırılan fmdıkkabuğuna benzer bir çıtırtı duyuldu.

Benny gözünü kapıya dikti.

"Dinle, buraya..." Marc yalnız gelmediğini açıklamak için davrandı ama Benny ona sessiz olmasını işaret etti. Çıtırtı yeniden duyuldu. Bu kez duyulan gürültü, her yanı dökülen eski evin gıcırtısı gibi gelse de Marc kardeşinin gittikçe artan gerginliğini hissetti.

"Seni izleyen biri oldu mu?" diye fısıltıyla sordu Benny.

"Hayır."

O anda kapı açıldı ve Benny ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Bu, Marc'm küçük kardeşinin elinde şimdiye dek hiç görmediği bir şeydi: Otomatik bir tabanca.

40.

Daire kapısında beklemek istemeyen Emma'mn Benny tarafından vurulmasına neredeyse ramak kaldıktan iki dakika sonra, üçü de biraz sakinleşmişti ve oturma odasında üzerinde muz, elma ve üzümlerle dolu bir meyve tabağının durduğu uzun, el yapımı meşe yemek masasımn yanında duruyorlardı.

Marc yeni parlatılmış tabağın üzerinde ne parmak izi ne de toz görebildi. Hemşire Leana gerçeği söylemişti. Benny *değişmişti.* Eskiden pizza kartonlan ve boş Redbull şişeleri arasmda uyumayı yeğleyen meteliksiz küçük kardeşi, vitamin ağırlıklı beslenme tarzına geçmişti ve bir temizlikçisi olmalıydı. Ya da daha az akla yatkın olsa da, bir kız arkadaş. Eski ev koşullarım haürlatan tek şey, bütün çatı katma sinmiş olan kokuydu. Tuhaf, hafif tatlımsı koku evin içinin uzun zamandır havalandırılmadığma ya da çöpün acilen dışarı çıkarılması gerektiğine işaret ediyordu.

Benny bu arada tabancasını yerine koymuş, gergin bir tavırla saatine bakıyordu. "Ne istiyorsunuz?" diye kuşkuyla sordu. Sanki biri kum serpmiş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Göz kapaklan şişmişti. Onunla ilgili her şey, acelesi olduğunu gösteriyordu.

"Bir bilgiye ihtiyacım var, Benny."

"Hangi bilgiye?"

"Benim için bir plaka numarasım araştıracaksın."

Kardeşi kuşkuyla soluğunu bıraktı ve sahte bir tavırla güldü.

"Gecenin bir yarısında mı? Büsbütün delirdin mi?"

Marc başım evet anlamında salladı. "İster inan ister inanma, tam olarak bunu öğrenmek için buradayım."

Bir elmaya uzandı. Bütün gün hiçbir şey yememiş olsa da en ufak bir iştah hissetmiyordu, elmayı tekrar yerine koydu.

"Şimdi..." Benny pencereye baktı. "Pekâlâ, gerçek fikrimi öğrenmek istiyorsan: Şu arkadaki şişman kız arkadaşın anladığım kadarıyla birine laf yetiştiriyor."

Emma onlardan biraz ayrılıp oturma odasımn penceresine dayanmıştı. Orada, bir eliyle kumaşın kalitesini öğrenmek ister gibi ağır perdeleri yokluyor, öteki eliyle de cep telefonuna iki

kardeşin olduğu yere bölük pörçük akseden sözlerle bir şeyler fısıldıyordu.

. .şimdi... Benjamin Lucas'ın dairesindeyim... Kollıoitz yakınlarında. .. beşinci kat..."

"Tanrı aşkına, ne yapıyor orada?"

"Telefonuna belli aralıklarla kayıt yapıyor."

"Ha?"

"Unut gitsin, bu şimdi önemli değil."

Marc son saatlerin özetini anlatmaya başlayarak kardeşinin yaptığı kazadan haberi olup olmadığını sordu, ama o ilgisizce omuzlarım silkti. Marc'ın içinde ilk kez öfke parlamaya başlamışta, ama öfkeli bir ses çıkarmak her nasılsa ona zor gelmişti. "Üzgünüm, bildiğin gibi kısa zaman öncesine dek bir psikiyatri kliniğindeydim, orada dış dünyadan pek haber alınamıyor."

Kendine bir sandalye çekti. Sitemli ses tonu ilk cümlede tekrar kaybolmuştu. "Dinle, Sandra için gerçekten üzüldüm, ama ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hamile olduğundan bile haberim yoktu. Ama senin için ne kadar zor olsa da, Marc, şu anda gerçekten başka sorunlarım var."

"Güzel." Arkasında Emma'mn mırıldandığım duydu, ikisi birden ona doğru döndüler.

Emma bu arada pencereden ayrılmış, deri kanepenin tam üzerinde asılı duran çerçevesiz duvar resmini inceliyordu.

"Ben de orada olmayı isterdim." Bir adım daha yaklaşıp kollarım arkasında birleştirdi ve bir müze ziyaretçisi gibi resmin altındaki imzayı okumaya çalışta.

Ben de orada olmayı çok isterdim. Nerede?..

Resim, tek tük yerlerinde kumlu, açık kahverengi şeritler parlayan tek parça, beyaz bir yüzeydi. Uzaktan, üzerine krema püskürtülmüş gibi görünüyordu.

Marc, "Bırak da bugün başıma gelenleri kısaca anlatayım.. diyerek konuşmaya başladıysa da sözü yine Emma tarafından kesildi. "Bunu siz mi yaptınız?"

Marc'm şaşkınlığı sınırsızdı, birkaç kelimeyle kardeşinin bütün dikkatini kazanmış görünüyordu. Benny onun yamna giderek yorgun bir ifadeyle başım salladı. "Evet."

Evet mi? Benny'nin resim tutkusundan haberi vardı, hatta kardeşi demo CD'lerinin kapağı için bir uyarlama bile yapmaya kalkmıştı. Ama o zamanki sunumlar uzun vadede o kadar soyut değildi.

"Çok güzel. Bu ev..." Soluk resmi işaret etti. "Issız orman."

Ev mi? Orman mı? diye düşündü Marc. Şimdi o da resme yaklaşmışü. Gerçekten de arka planda bir şeyler gizliydi. Resmin geniş bir düzlemi vardı, ama yapıya benzer bir şey görememişti, olsa olsa karla kaplı bir alan ya da bulut kümeleri olabilirdi; tabii o da biraz fazla hayal gücüyle.

"Benny, lütfen beni bir saniye dinler misin?" diyerek konuya geri dönmeye çalıştı. Erkek kardeşi başım sallasa da Emma gibi tamamen resmin içinde kaybolup gitmiş gibi görünüyordu. Marc odadaki herhangi birinin kendisine kulak verdiğinden emin olmaksızın son saatlerde başına gelen travmatik olayları anlatmaya başladı. Kardeşi dikkatini kendi eserinden alıp bütün her şeyi tamı tamına birleştirdiğinde de bir o kadar şaşırdı.

"Pekâlâ, doğru anladıysam olay şöyle: Beni akıl hastanesine koyduktan sonra şimdi gelip Sandra'nın bebekle birlikte kazada öldüğünü söylüyorsun. Sonra biri anılarını yok etmiş

ve bu nedenle de karın tekrar dirilmiş. Ama elinde, şimdi plaka numarasına uygun bir adres bulmaya çalıştığın sarı Volvo'da oturan sarışın bir kadın fotoğrafından başka kanıt yok, öyle mi?"

"B-Q 1371."

Marc'a uzaktan kendi kapı zilini hatırlatan ritmik bir vınlama duyulduğu sırada Benny bir şey söylemek üzereydi. Sonra pantolon cebinden cep telefonunu çıkardı, gelen mesajı kontrol eder etmez sanki o anda çikletle dolgusunu çıkarmış gibi yüzü buruştu.

"Nedir?"

Kardeşinin konuşmadan, bir televizyon sehpasına doğru gidişini hayretle izledi. Benny cilalı kapakları açıp ağzı yan açık, yepyeni bir spor çantası dışarı çıkardı. Marc emin değildi ama kardeşi çantanın fermuarım kapamadan önce bir tomar para gördüğünü sandı.

"Sana bu kadar geç saatte haber gönderen kim?"

Benny ona ifadesiz bir yüzle bakıp spor çan tasım sırtladı.

"Gitmemiz gerek," dedi ve olduğu yerde durup, "O nerede?" diye sordu. Marc önce onun kimden söz ettiğim anlamadı. Sonra Emma'mn artık odada olmadığını fark etti.

O artık odada değildi!

"Bilmiyorum," diyerek oturma odasının kapısına doğru baktı.

Biraz önce orada dayanmış durmuyor muydu?

Benny, dışarıdaki koridorda çığlık çığlığa bağırmaya başlamasından önce Emma'mn nerede olduğunu anlamıştı.

41.

//r> işarı! Buradan dışarı çıkmamız gerek."

Emma panik içinde Benny'nin oturma odasına girdikten sonra, onun arkadan kilitlediği sokak kapısına doğru sendeledi. Bir şey onu öylesine fazla korkutmuştu ki masif civataları kapının üstünden enine geçen sürgü kilitte takılı anahtarı bile fark etmemişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Marc.

"Dışarı!" diye haykırdı Emma. Kırmızı damarlı yanakları üzerinden yaşlar yuvarlanıyordu ve şimdi her iki ayağıyla kapının yüzeyine vuruyordu.

Marc, "Hey, sakin ol," diyerek durumu açıklığa kavuşturmak istedi ama omzuna dokunduğunda Emma beklenmedik bir şiddetle kendini geri çekti, bu arada elinin kenan istemeden Marc'ın alt çenesine çarpü.

"Lanet olsun, ne oluyor?" diye haykırdı Marc. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, görünüşe bakılırsa tükürüğünü yutmuş olan Emma şimdi deli gibi öksürmeye başlamıştı.

Boğularak aldığı iki nefes arasmda, "O kız..." diye soludu, "Ölmüş."

Kız ölmüş mü?

"Kim? Kimden söz ediyorsunuz?"

Marc, iki metre arkasında koridorda durmuş, omuzlarını silken Benny'ye baktı. Tam banyo kapısının önündeydi. Sonra tekrar yeni bir öksürük nöbetiyle sarsılan Emma'ya döndü. Soluğu hırıldamaya başlamıştı, Marc kuş tüyü ceketini açmaya

çalıştı ama bu çok zordu, çünkü kadın sırtım dayadığı duvardan aşağı doğru yavaşça kaymaya başlamıştı. Sonra dayak yemiş bir köpek gibi kapının önünde büzülüp kaldı.

"Dokunmayın," diye inledi. Elleriyle çevresine hayalî darbeler indiriyordu, sonra derin derin solumaya başladı.

"Ölmüş," dedi son kez. Solukları şimdi sanki dakikalarca suyun altında kalmış ve ancak son saniyede su yüzüne çıkmış biri gibi çıkıyordu. Her soluk alışta iri göğüs kafesi yükseliyordu, ama yine de ciğerlerine gittikçe daha az oksijen pompalamyormuş gibiydi. Sonunda, umutsuzca son kez aldığı soluktan sonra gözleri devrildi ve büsbütün çöktü.

"Bok iş, bu tam tımarhanelik."

"Zaten oradan geliyor," diye onayladı Marc. Sonra Emma'nın nabzım bulmaya çalıştı, ama çift gerdanı yüzünden ilk hamlede gırtlak atardamarım bulmak biraz zordu.

"Bir şeyi yok, sadece bayılmış."

Marc çaresizce Benny'ye baktı. "Ya şimdi?"

"Bilmiyorum, ne olursa olsun burada kalamaz."

Benny çabuk hareketlerle biraz önce Emma'mn açmakta başarısız olduğu kilidi çevirip kapıyı açtı. Sonra koridorda bir düğmeye bastı ve merdivenler az enerji veren sarı bir ışıkla aydınlandı.

"Gel, onun acil servise gitmesi gerek."

Her ikisi de birer kolunu omuzlanna atarak Emma'yı dışan taşıdılar. Marc ağırlığı neredeyse taşıyamayacak haldeydi. Son saatler zaten halsiz olan bedenim daha da bitkin hale getirmişti ve ensesindeki kıymıkla aşın kilolu birini beş kat aşağı indirmenin iyi bir fikir olup olmadığım kendine soruyordu. Constantin evi taşırken karton bile kaldırmasını ona yasaklamıştı.

Üçüncü kata eriştiklerinde, "Sana sadece arabaya dek yardım ederim, ondan sonrasını yalnız devam etmen gerek," dedi Benny.

"Bu saatte daha nereye gideceksin?" diye soludu Marc. Ona kalsa bir mola verecekti ama belli ki Benny'nin acelesi vardı, hatta temposunu hızlandırmıştı.

"Üzgünüm, bunu sana söyleyemem."

"Dinle, beni böyle bırakıp gidemezsin. Bana borçlusun."

Şimdi bir an durmak zorunda kalmışlardı, çünkü Emma'nın ayağı ikinci katın sahanlığındaki parmaklıklara takılmıştı. Kısaca inledi, ama çevresinde süregelen çabalamayı fark etmemiş gibiydi.

"Bu fikre nereden varıyorsun?"

"Senin hayatım kurtardım."

"Nedeni daha çok beni kendinden uzak tutmak içindi."

"Biliyorum, benden nefret ediyorsun, ama başka bir seçeneğim olsaydı sana gelir miydim sanıyorsun?"

Sonunda, ağır, demirden yapılma apartman kapışma erişmişlerdi. Ter içinde kalmış olan Marc şimdi Emma'yı tek başına tutmak zorundaydı. Kardeşi ana kapıyı açtığmda soğuk ve ağır hava sahanlıktan içeri doldu. Benny tekrar geri döndü ve son metrelerde Emma'yı sürükleyerek dışarı çıkardılar.

"Lütfen, bana son bir iyilik yap, Benny. Dostlarım ara. Kaynakların var. Şu plaka numarasım araştır, kayıtlı kişinin adresim bana ver ve ben de sonsuza dek hayatından çıkıp gideyim."

"Hayır."

Emma'yı kapımn yanında, üzeri grafitilerle boyanmış bir duvar çıkıntısına oturttular. Marc onun duvara iyice dayanmış olduğundan emin olduktan sonra antrede durmuş, ceketinin ceplerinde araba anahtarım yoklayan kardeşine doğru yanaştı.

"Seni lanet olası bok herif, neden?" Kardeşinin yolu üzerinde dururken soluğu dumanlar halinde çıkıyordu.

Benny'nin dairesi, park alanlarında fren yapmayı gerektirecek biçimde düzenlenmiş, trafik akışını hafifleten parke taşlı bir caddedeydi. Vitrinleri çevreyi aydınlatan birçok dükkân, yörenin bilinen gerçeğiyle uyum içindeydi. Prenzlberg'e taşınanlar ultra modern, çevre bilincine sahip, çocuk seven aydınlardı. Yani prensipte Berlinli değillerdi. Böylece buraları lezzetli yiyecek dükkânları, İngilizce konuşan kreşler, Hint çay evleri ve alternatif tasarımcıların mağazalarından oluşan dükkânlar zinciriyle dolmuştu. Kolhvitzplatz'ın tüm çevresi Avrupa'nın en fazla çocuğu olan bölgesi olarak sayılıyordu. Bu yüzden caddenin ölü gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi. Meslek sahibi olan anne babaların, çalar saat onlan uyandırmadan önce daha birkaç saatleri vardı. Öğrenciler ve sanatçılar çoktan uyumuşlardı ya da iki sokak ötede hâlâ açık olan bar ve meyhanelerde sabaha dek eğleniyorlardı.

"Hey, seninle konuşuyorum. Neden hayaümdan dönmemek üzere çıkıp gitmeden önce bana son bir iyilik yapmıyorsun?"

"O plaka numarası seni bir yere götürmeyeceği için." Kardeşi kaşlarım kaldırıp omzu üzerinden caddeyi işaret etti. Bir tuzağın kokusunu alan Marc, geri dönüp bakma arzusunu bastırmaya çalışü.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biraz önce doğruladım."

"Nasıl? Kimseyi aramadın ki?"

Ya da aradı mı? Yoksa fark ettirmeden mesaj çekip biraz önce de yanıtını mı aldı? Marc emin değildi. Bugün açıklayamayacağı çok fazla şey olmuştu.

"Bunun için kimseyi aramam gerekmiyor," dedi Benny ve karşıdaki caddeyi gösterdi. Marc arkasım döndü ve kalbi duracakmış gibi oldu.

Ambulans caddenin öteki tarafında, bir kahve dükkânının yanındaki park yerinde duruyordu. Sürücü komut almış gibi motoru çalıştırdı ve yavaşça caddeye çıktı.

Bu kez koyu renkli ön camdan içinde oturanları görmek mümkün değildi. Ama plaka numarası aydınlıktı:

B-Q 1371

Marc, "Lanet olsun, burada neler dönüyor?" diye bağırarak yerinden fırladı. Duvar çıkıntısı boştu. Emma artık orada oturmuyordu, tam tersine, şimdi arkasındaydı ve Benny'nin tabancasının namlusunu dosdoğru kafasına çevirmişti.

42.

//A halde doğru!" Marc sonunda bir kez olsun yanılmadığı \/için âdeta rahatlamıştı. Emma *gerçekten de* bir tehlikeydi. Bu uçurumda kendi tarafında *değildi,* eğer öyleyse, bu sadece onu aşağı itmek içindi.

Bütün hepsi yanıltma taktiği. Otel odasındaki dosya, Sandra'nın fotoğrafı, onu merdivenlerden taşırken Benny'nin tabancasını almak için yaptığı bayılma numarası.

"Kaçmamız gerek," diye öksürdü Emma. Hâlâ bitkin görünüyordu. Yuvarlak yüzü daha da şişip terlemiş, yanaklarının

üzeri koyu kırmızı damarlarla dolmuştu. Gözleri yorgunlukla titriyordu ama yine de silahı her saniye onunla kardeşi arasmda sallayacak gücü kendinde bulabiliyordu. Bu arada aceleyle ambulansa bir göz attı. Araba şimdi yürüme hızında yanlarından geçip gitmişti. Görünüşe bakılırsa sürücü, Emma'nın elindeki silahı tam zamanında görmüş ve bu işe karışmak istememişti.

"Ne yapmam gerek?" diye sakin bir tavırla sordu Marc. Akli durumu onu otomatik olarak neredeyse ilgisiz bir moda sokmuştu. Bu uzun yıllar sokak çocuklarıyla mücadele içinde geçen iş hayatından öğrendiği bir şeydi.

"Benim arabama, lütfen!" Kadın, kendilerinden yirmi adım uzaktaki bir kaldırıma park ettikleri Volkswagen arabasını işaret etti.

"Tamam, sizinle geliyorum," diye yamtladı Marc. "Ama önce silahı bana vermelisiniz."

"Hayır." Emma'nın sesi çatallaştı. "Anlamıyor musunuz? Tehlikedeyiz. Çabuk!" Son sözlerini haykırdı: "Buradan gitmemiz gerek."

"KESİN ARTIK!"

Üçü birden başlarım yandaki evin giriş kapısına çevirdi, ama kimseyi göremediler. Onlara bağıran adam ortalarda görünmüyordu. Buna karşın sokak kapısı ardına kadar açıktı ve ardındaki sahanlık tamamen karanlıktaydı.

"Kim var orada?" diye sordu Emma, omuzlarının üzerinden bir kez daha baktı. Bir yamt yerine hafif bir kaşınma sesiyle birlikte, bir zincirin sert taşlara sürten metal şıngırtısını duydular, çünkü kapıda birdenbire görünen, bir köpeğin tüylü kafasıydi- Siyaha çalan gri renkteki retriever kırması, onlardan tarafa bakıp kocaman ağzım açarak esnedi ve kaygısızca yağmurun altına

L

çıktı. Sık tüyleri öyle keçeleşmişti ki yağmur damlaları tüylerinin sadece yüzeyinde kalıyordu.

"Geri dön, Freddy," dedi biraz önce haykırmış olan kişi. Geveleyerek ve peltek peltek konuşuyordu. "Buraya gel ve uyumaya devam et."

Sadece bir serseri. Evsiz bir serseriyi rahatsız ettik.

Emma gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Kavgasımn tek tanığı, barınağını sokak köpeğiyle birlikte açık duran evin girişine kurmuş olan zararsız bir sokak serserisiydi. Emma yine Marc ve Benny'ye odaklanarak tabancayla arabayı işaret etti.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Önce buradan gitmek. Ama onsuz." Benny'yi gösterdi, o ise omuzlarını silkti.

"Bana uyar."

"Tamam, bu meseleyi halledelim," diye rica dolu bir sesle konuştu Marc. Sesi elinden geldiğince yumuşaktı.

"Ama önce tabancayı bana vermeniz gerek."

Kadın başım iki yana salladı. "Hayır, bunu yapamam. Haydi!"

Emma tekrar histeri krizine girmişti ve son sözleri büyük bir umutsuzluk içinde haykırdı: "Yoksa bizi de öldürecek."

Marc önce Benny'ye, sonra Emma'ya şaşkın bir bakış attı. "Öldürmek mi?"

"Evet, o kötü biri."

Kelime seçimi küçük bir çocuğunkine benzese de sesinde şirinlikten eser yoktu.

"Kötü mü? Ne demek istiyorsunuz?"

"Kokuyu almadınız mı?" diye bağırdı. Sahibine tekrar geri dönmüş olan köpek o sırada havladı.

"Koku mu?"

"Çok belirgindi. Dairesindeki kötü kokudan söz ediyorum."

"Ne söylemek istiyorsunuz?"

Marc'm şaşkınlığı başındaki ağrıyla aynı ölçüde büyüyordu. Olabildiğince çabuk bir hap daha alması gerekiyordu.

Emma arabamn kapışım açtı. "Kızı öldürdü. Banyodaki küçük kız. Kokuyu izledim ve onu buldum."

"Moruk tam paranoyak," dedi Benny, Marc da farklı düşünmüyordu.

"Lütfen binin," diye alçak sesle yalvardı Emma. "Sadece siz, Marc. Kardeşiniz olmadan. Bana güvenmeniz gerek."

"Güvenmek mi?" Marc sükûnetini korumak için çaba gösteriyordu. Onun suratına bir tane patlatmaktan kendisini alıkoyan tek şey, Emma'nm elindeki silahtı.

"Evet, size her şeyi açıklayabilirim."

"O halde en iyisi, hemen arabamn plakasıyla başlayın. Neden yalan söylediniz?"

Emma'mn titremesi şiddetlendi. "Aklıma daha iyi bir şey gelmedi."

Benny bir şey söylemek istedi ama Marc ondan önce davrandı. "O halde siz de onların tarafındasımz, değil mi? Beni delirtmek için sizi mi tuttular?"

"Hayır."

"Neden? Beni mahvetmek isteyenler kimler?"

"Bu doğru bir soru, ama bunun yanıtmı ben size veremem, Marc." Sonra tekrarladı: "Lütfen, bana güvenmelisiniz."

"Bunu, hayalî cesetlerin kokusunu alabilen ve çaldığı tabancayı bize doğru sallayan bir kadın mı söylüyor?" Benny bir kahkaha attı.

Emma'nın sesindeki bir şeyin onu şaşırtmasına karşın Marc da onu onaylar gibi başını salladı. Ya son derece yetenekli bir oyuncuydu ya da davramşını haklı kılacak kadar kendinden emindi.

"Dinleyin, Marc. Karınızı gördüğüme inanmayacağınızı biliyordum. Sandra'nın fotoğrafı bile sizin için yeterli olmadı."

Emma sol eliyle mantosunun cebinden cep telefonunu çıkardı, ekramnı açıp ona uzattı. "Daha önce öyle şüpheciydiniz ki, tekrar yalnız başıma kalmak istemedim. Bu yüzden çabucak bir plaka numarası buldum. Aklıma ilk geleni. Klinikten kaçtığımdan bu yana beni izleyen ambulansın plaka numarasını."

"Bu da yine lanet olası bir..."

Yalan, diye cümlesini tamamlamak istedi, ama kardeşi cep telefonunu elinden kaptığı için sözleri yanm kaldı.

"Bir saniye," dedi Benny, sonra ekranı doksan derece çevirdi. "Bunu siz mi çektiniz?"

"Evet." Emma ona şüpheyle baktı. "Neden?"

"Sarı bir Volvo mu?"

"Evet."

"Yan tarafına darbe almış olan."

Emma, bu sorgunun nereye varacağmı bilmese de başım daha şiddetle salladı.

"Sağda mı, solda mı?"

"Darbe mi? Bilmiyorum. Sanırım sol arka."

Tekrar öksürmesi gerekti, ter şimdi yanaklarından aşağı sızıyordu.

"Ne oluyor? Yoksa bu arabayı tanıyor musun?" diye tekrar araya girdi Marc. Onu titretenin soğuk mu, yoksa korku mu olduğunu tam bilemeden iki eliyle vücudunu sardı. İkisi de olabilirdi.

Benny onaylamasına dilini şaklattı. "Evet, kısa bir süre önce ona binmiştim."

"Gerçekten mi? O halde kime ait olduğunu biliyorsun?"

Marc, caddenin karşı tarafından geçmekte olan bir bisikletlinin seleden inip ilgiyle onlara bakmaya başladığım göz ucuyla görebildi.

"Evet, ne yazık ki."

"Artık gitmemiz gerek," dedi Emma, bisikletliyi o da fark etmişti. Ama Marc onu dinlemiyordu.

"Neden, ne yazık ki? Lanet olsun, kim o?"

"Of, boktan iş, bilmek istemezsin." Benny cep telefonunu ona geri verip omuzlarım aşağı sarkıttı.

"Nedenmiş?" diye sordu Marc. Tam kardeşinin kolunu tutmak üzereydi ki, beriki öne doğru fırladı.

Geceyi yırtan ilk silah sesi bisikletlinin apar topar oradan kaçmasına neden oldu. İkinci silah sesiyle birlikte köpek havlaması ve acı dolu çığlıklar yükseldiğinde bile ardına bakmadı.

43.

Benny aym anda Emma'mn elini kavradı, kolunu yumuşakça yukarı doğru itip tetiği çekti. İkinci kurşun direkt olarak şakağımn yanım buldu. Keskin acı, bir anda beklenen felç edici etkisini gösterdi.

Emma silahı bırakıp arabasının yanma yığıldı ve silah sesinin yırtmış olduğu kulak zarına iki eliyle bastırdı. Gözlerinin önünde gerçekleşen olayı çabucak kavrayamayan Marc, "Ne yaptın?" diye haykırdı. Gördüğü tek şey, kadımn parmakları arasından akan ve beyaz mantosunun yakasım koyu kırmızıya boyamakta olan sıvıydı. İlk şok dakikalarında, şimdiye dek hiç kimsenin camm acıtmamış olan Benny'nin, küçük kardeşinin, neden kadının kafasına sıktığım algılayamamıştı. Emma ayağa kalkmaya çalıştı. Marc, acıdan sadece boğuk sesler çıkarsa da yarasımn hayati tehlike taşımadığım fark etmişti.

"Niyetin ne?" diye ikinci kez daha alçak sesle sordu. Soru bu kez hem Emma hem de silahım tekrar ele geçirmiş olan Benny için geçerliydi.

"Ben tüyüyorum."

"Bunu yapamazsın."

Marc, Emma'mn yanı başma eğildi, ne yapacağım bilmiyordu. Kadının kulağı gittikçe daha fazla kanıyordu ve şakaklarındaki saçlar kandan birbirine yapışmıştı. İçinden gelen ani bir dürtüyle elini çocuğunun ateşim ölçmek isteyen bir anne gibi onun almna koydu. Gerçekten de ateşi vardı.

"Onun bir hastaneye gitmesi gerek. Lütfen, Benny, bizi götürmen gerek, bizi..." Marc korkuyla kadımn birden gevşekçe

aşağı kayan elini tuttu. Emma tekrar bayılmıştı. "O zaman hiç olmazsa arabanın içine taşıyalım, Benny?"

Yukarı doğru bakıp ondan gelecek bir itirazı bekledi ama ses çıkmadı, çünkü kardeşi ortadan yok olmuştu.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." Marc soğuğa karşın terlemeye başladı. Korkunç biçimde yorulmuştu ve baş ağrısı ensesine kadar vuruyordu, öyle ki Emma'yı tek başına arabaya taşıyacak gücü bile bulamayacağından korkuyordu.

Lanet olsun.

Acilen doktor çağırmak üzere pantolon cebinden cep telefonunu çıkardı ama daha ilk tuşa dokunur dokunmaz şarjı bitti.

Bok!

Marc cep telefonunu bulabilmek için Emma'nm ceket cebini karıştırdı, ama sonra onun son olarak Benny'nin elinde olduğunu hatırladı; büyük olasılıkla yamnda götürmüştü.

Ayağa kalkıp kaportaya dayandı ve karşı caddedeki evlere doğru baktı. Görebildiği kadarıyla pencere ya da balkonda duran hiç kimse yoktu.

Neden kimse polis çağırmıyor? Birileri silah sesini duymuş olmalı.

Tekrar Emma'nm yarana eğilecekken, arkasmda duyduğu ses yüzünden yine yerinden sıçradı.

"Hey, ahbap."

Ses çok alçaktı, ama daha önce gürültüden rahatsız olan sesle aynıydı. Marc köpeğinin tasmasından tutmuş, kaldırımda duran yaşlı adama baktı.

"Ne istiyorsunuz?"

Evsiz adamın giysileri sokakta yaşadığı hayat şartlarının izin verdiği ölçüde bakımlıydı. Böylelikle perişanlığını hemcins-

lerinin görmezden gelmesine yardımcı oluyordu, çünkü yanma yaklaşan biri, pahalı yünlü paltonun üzerine geçmiş olan parça parça pislik lekelerini ve ona çok büyük gelen takım elbisesinden görünen yamaları fark edebilirdi, adamm yerleşik bir evi olmadığının ipucunu veren tatlı-ekşi ten kokusunu almak ancak ondan sonra mümkündü.

"Sorun değil, bir şey görmedim, dostum," dedi adam dişsiz bir gülümsemeyle.

"Tamam, zaten göründüğü gibi değil. Kadını hemen hastaneye götürüyorum."

Marc kadının koltuk altlarından tuttu ve kalan son gücüyle yukarı kaldırdı. Emma'nm nefesi hızlıca ve kesik kesik çıkıyordu.

Evsiz adam sadece başını sallayarak onun kadınla uğraşmasını ilgisizce izledi. Marc, Emma'yı arabaya taşıyıp yan tarafın kapısını açta. Onu koltuğa oturtup kemerini bağlamıştı ki yaşlı evsiz hafifçe gülmeye başladı. "Şu işe bakın, ne gece ama değil mi?"

Marc ona doğru dönüp bakarken alnında biriken terleri sildi. "Dinleyin, para istiyorsanız, üzgünüm. Ben de meteliksizim."

Emma'mn başmın öne düşmemesini güvenceye aldıktan sonra yan kapıyı kapattı.

"Biliyorum."

Marc tam sürücü koltuğuna oturacakken olduğu yerde durdu.

"Nereden?" diye sordu.

"Üzgünüm, içine baktım. Ama hiçbir şey yoktu. İşte."

Berduş, kirli elini ona doğru uzatb. Dört parmağından sadece bir tanesinde tırnak vardı. Başparmağın tamamı eksikti, ama Marc'ı rahatsız eden bu değildi. İnanmayan gözlerle cüzdana bakıyordu, evsiz garibanın ona geri vermek istediği cüzdamn kendininki olduğundan emin olmak için ceplerini yokladı.

"Onu Freddy buldu. Yere düşen şeyleri kapmaya bayılır. Değil mi, küçüğüm?"

Evsiz berduş köpeğin ağzını okşadı. Köpek okşamalann devamının gelmesi umuduyla hemen sırt üstü yere yattı.

"Teşekkür ederim," dedi Marc şaşkınlıkla.

"Bir şey değil. Ben dürüst bir adamım, gel küçük." İpi hafifçe çekince köpek yine doğruldu.

"Ama bir dahaki sefere bu kadar gürültü yapmayın," diye gülerek işaret parmağım önce kafasına vurdu, sonra da tepesinde çevirdi.

"Evet, tabii," dedi Marc, saçma olduğunu bilerek. Sonra cüzdanı elinde evirip çevirdi ve içini açtı. Emma ardındaki arabanın içinde inlemeye başlamıştı. Herhâlde bilinci tekrar yerine geliyordu.

Marc Volkswagen'e bindi, anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırdı. Hareket etmeden önce önsezisini izleyerek cüzdanı bir kez daha cebinden çıkardı. En azından varlığının tek kanıtı olan kimliğinin hâlâ yerli yerinde durduğundan emin olmak üzere içini açıp baktı. Neyse ki kimliği cüzdamn ayrılmış bölümünde duruyordu. Marc, bugünden çok daha sağlıklı ve genç göründüğü eski pasaport resmine bir göz atmak için onu dışarı çekti. Ama kimliği çıkarırken bir engelle karşılaştı. Bunun nedeni, gözüne ilişen küçük bir not kâğıdıydı.

Lanet olsun, bu da ne?

Katlanmış kâğıdı açtı ve o an gözlerine inanamadı.

Bu ne?

Bu kâğıdı cüzdanında saklamak bir kenara, daha önce görmemiş olduğundan emindi. Marc motoru kapattı, aceleyle kemerini çözüp arabadan indi.

Evsiz adamın içinde kaybolmuş olduğu karanlık apartman girişine doğru seslendi:

"Hey, geri dönün!"

Sonra hiç gücü olmadığı halde koşmaya başladı. Bu çabasının sonunda ne elde edeceğini iyi biliyordu: *Hiçbir şey.*

Ortalıkta ne köpek ne de biraz önce ona ölmüş karısından kendi el yazısıyla bir haber getirmiş olan serseri ihtiyar görünüyordu.

44.

İnsanların çoğu, her şeyi tekrarlamak istedikleri için hata işler. Bir tek amyla tatmin olmazlar, hayatlarındaki güzel saatleri bir kez daha yaşamak isterler. Bu yüzden çok hoşlarına gitmiş olan tatil yerine bir kez daha gider, sevdikleri filmi defalarca tekrar izler, yeni ilişkilerinde mutlu oldukları halde eski ilişkileriyle yatarlar. Sadece, hiçbir zaman ilk seferki gibi olamayacağı kuralının altını çizmek için. Çünkü mutluluk hissi, ne olursa olsun, tekrar üretilebilir bir şey değildir. Bir düğmeye basılıp çağınlamaz. Bu durum, paradoksal bir biçimde ağn, acı ve sıkıntılar için geçerli değildir, tıpkı Marc'ın o anda yaşamak zorunda olduğu gibi. Bir kez daha eski yuvaları önünde durmuştu. Bir kez daha duyduğu üzüntüden perişan haldeydi.

Arabadan inip Emma'yı Volksvvagen'de tek başına bıraktı. Kadın, Martin Luther Hastanesi yollarının üzerinde olduğu halde acil servise gitmeyi reddetmişti. Gerçekten de çoğu kulak zarı

yaralanmaları kendiliğinden de iyileşebiliyordu, kendisi bile bir orta kulak iltihabı sırasmda bunu yaşamak zorunda kalmıştı. Ayrıca nakil aracından çok kaçış aracı olarak kullandığı araba kendisinindi. Emma paranoyak olsa ve kardeşini sebepsiz yere cinayetle suçlasa da şu sırada içinde bulunduğu cinneti kanıtlayabilecek olan kendi tarafındaki tek kişiydi. Zaten sonuçta dostu düşmanı çoktan birbirine kanştırmıştı, eğer o da düşmanlarından biriyse gözünün önünden ayırmamakta yarar vardı.

Marc ön bahçenin kapışım açtı. Birbirine bitişik evlerin sonundaki bu iki katlı, küçük ev hâlâ nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Dış sıvaları kusursuz, bahçeleri bakımlı ve yaban domuzlarına karşı çitlerle çevrilmiş olan diğer evlere oranla yedi numaralı ev, hafifçe ihmal edilmiş etkisi bırakıyor ve aym zamanda sanki yaşayan bir varlıkmış izlenimini veriyordu. Tıpkı duvarlan mum boyayla resimlenmiş ve *Schöner Wohnen*'in[15] tasarım evlerine dünyadaki hiçbir fiyat karşılığı tercih edilemeyecek olan karmakarışık bebek yatak odası gibi.

Marc cüzdanında bulmuş olduğu nota bir kez daha göz attı.

Grünewald villasında buluşalım. Çabuk gel.

LOL-S.

Kısa ve öz olan not oldukça açık ve belirgindi. Elbette onun hâlâ yaşadığını gösteren bir karat değildi. Sandra bu tür notlan daha önce de sık sık mutfak masasına koymuştu:

Spora gittim/ Çok fazla ıvır zıvır yeme, bugün yemek pişireceğimi
Dün gece yine çok güzeldi / Boş şişeleri unutma

15 Bir ev ve dekorasyon dergisi, (yay. n.)

Marc bir zaman sonra kendi notlarını "Lots of Love"m[16] anlamsız bir kısaltması olan "LOL" harfleriyle imzalamaya başlamıştı. Sandra bunu ilk okuduğunda yüksek sesle gülmüştü, çünkü açıkladığına göre bu harf kombinasyonu internette *chat* yaparken gülme efekti yerine geçiyordu.

Laughing out Loud[17]

Her haberleşme notunun altına "LOL" yazmak, o günden sonra ikisinin aralarında paylaştığı bir şey olmuştu.

Bu ve açıkça okunabilir el yazısı, notu Sandra'nın yazmış olduğuna dair elle tutulur kanıtlardı. Bir başka kanıt da, belirtilen buluşma noktasıydı. Eichkamp'ta bulunan bitişik nizam evlerine villa demek, yine ikisi arasındaki bir şakaydı.

Marc kâğıdı tekrar yerine koyarak onun yerine bu kez anahtarlarım çıkardı. Kapı sıkışmıştı ama bu aylar öncesinde de böyleydi.

İçeriye girdiğinde beklediği gibi bayat bir kokuyla karşılaşmadı. Hava soğuktu, su borularının kışın donmaması için kalorifer en alt dereceye ayarlanmıştı, ama içeride boş evlere özgü o tipik koku yoktu. Biri kısa süre önce evi havalandırmış, fırsattan istifade yerleri de silmiş olmalıydı. Çünkü taşınırken kanepenin lastikli ayaklarının parkede bıraktığı siyah sürükleme çizgileri yok olmuştu.

"Merhaba?" diye seslendi. Sesi boş merdivenlerde metalik bir yankı yaparak boş duvarlara çarptı. Sanki oturma odasında değil de ince bir buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi adımlarını birbiri ardına dikkatle attı. Bu arada evde tek başına bulunmaktan mı, yoksa gerçekten karısıyla karşılaşmaktan mı daha fazla korktuğundan emin değildi.

1® (îng.) Çok sevgiyle, (ç. n.)
(İng.) Yüksek sesle gülme, (ç. n.)

Tekrar, "Merhaba?" diye bağırdı. Aslında yüksek sesle Sandra'nın adını seslenmek istese de buna cesareti yoktu. Oturma odasından kış bahçesine uzanan bir ek yapı bulunuyordu. Marc buradan yabanileşmiş bahçeyi görebiliyordu. Dış aydınlatmayı açmıştı ve küçük halojen lambalar ışık kırılmasına benzer bir etki veriyordu. Sanki her şey yüzüyormuş ve altın sarısı bir aurayla kaplanmış gibiydi. Meyve ağaçları, çimenlerdeki çürümüş meyveler, içinde sudan daha fazla yosun bulunan, üzeri sazlarla kaplı kurbağalı göl. Birden esen rüzgâr verandanın tam önünde duran huş ağacımn birkaç yaprağım kopardı. Marc'ın bu ağaca alerjisi vardı ama bu gururlu ağacı kesmeye hiçbir zaman yüreği elvermemişti. Şimdi ağacın tepesinden bir kargamn göğe uçtuğunu izlerken, tipkı huş ağacı çiçek açtığında olduğu gibi gözleri yamyordu.

Gözyaşları ışık kırılmasının daha da güçlenmesine neden oldu, ağaç birdenbire daha parlak bir renge büründü.

Marc gözlerini sildi, ama efekt değişmedi.

Bu da ne?

Başım geriye yaslayıp yaprakların bir bölümünü kaplayan garip parlaklığı incelemeye çalıştı. Rüzgâr yukarı uzanan dallan sarsınca durumu kavradı.

Ağaç aydınlatılmıştı ama bu, bahçedeki ışıklandırmadan kaynaklanmıyordu, aksine, bunun nedeni başka bir yapay ışık kaynağıydı. Ve bu kaynak başının yaklaşık iki buçuk metre üzerindeydi. Birinci katta.

İçeride!

Sonra her şey çok çabuk oldu. Marc merdivenlere doğru koştu, bir defada üç dört basamak çıkarak birkaç saniye içinde yatak odasımn kapısına erişti. Gerçekten. Burada daha önce

bütün fişler çekili ve ampuller yuvalarından çıkarılmış olduğu halde odamn içi aydınlıktı.

İçeri girince ağzı bir karış açık kaldı ve yeniden gözlerinden yaşlar boşandı. Odamn içine doğru sendelerken gördüklerine inanamıyor, böyle bir şeyi aklı almıyordu.

Bu olamaz. Sandra? Neden? Yalnızca neden?

Bütün mobilyaları gelip almaları için evin dışına taşıtmıştı. Çift kişilik yatak, laminant kapaklı duvardan duvara dolap, büyük aynalı tuvalet masası. PolonyalI bir adam oğluyla birlikte gelip eşyaları almıştı. Onları gözlerinin önünde söküp aşağı taşımışlar ve bir kamyonla götürmüşlerdi. Şimdi, üç hafta sonra her şey eskisi gibi duruyordu. Yatak, dolap, masa; her şey yerli yerindeydi. Eski eşyalara ayrıca bir yenisi daha eklenmişti. Oradaki varlığı, hamile bir kadımn sigara içmesi kadar yanlış izlenim bırakan bir şey. Gök mavisi rengindeydi ve beyaz bir tentesi vardı, yaklaşık olarak odamn ortasında duruyordu; bembeyaz battaniyesiyle yepyeni bir bebek yatağı.

Marc, korkunç bir an boyunca onun görünmez bir el tarafından yanlış söylenen bir çocuk şarkısı eşliğinde sallandığım sandı, ama yatak bir milimetre bile kıpırdamamıştı. Ama daha da kötüsü oldu: Yatak konuşmaya başlamıştı.

45.

// İ mdat. Lütfen bana yardım edin."

■ Marc beşikten iki adım geriye doğru uzaklaştı. Ses daha da yükseldi. "Gitmeyin. Beni yalmz bırakmayın."

Yatağa kısaca bir göz atıp cibinliği sadece azıcık kenara çekmiş, ama yatağm içinde sadece küçük bir yastık olduğundan emin olmuştu. Belki bir pijamayı, bebek oyuncağım, battaniyeyi atlamış olabilirdi, ama kesinlikle yaşayan bir canlıyı değil, hele hele derin bir erkek sesiyle konuşacak kadar yaşlı olan bir canlıyı hiç.

"Kim var orada?" diye bir teybe konuştuğundan emin olarak sordu.

Ama sorusuna yanıt aldığında daha da fazla şaşırdı.

"Tanrı'ya şükür, gelebildiniz, Marc."

Adımı biliyor. Adımı nereden biliyor?

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Kimsiniz?" diye sordu. Aym anda elini dikkatle beşiğin tentesine doğru uzattı. Bebek yatağından henüz iki adım uzaktaydı ki, tekrar geri çekilmek zorunda kaldı.

"Ben, sizi arayan kişiyim," dedi adam. Hafif gergin, tuhaf olan bu ses Marc'a tamamen yabancıydı.

Perdeyi geriye çekti. Önce beyaz bir yastık gözüne ilişti. Sonra kırmızı iplikle kumaşın üzerine işlenmiş sayılan fark etti.

13.11.

Marc bu rakamlann o günün tarihi olduğunun farkına vardığı aym anda el telsizini gördü. Aleti eline alıp inanmayan gözlerle mikrofonuna baktı. Adam tekrar konuşmaya başladığında telsizi neredeyse elinden düşürecekti. "Lütfen bana gelin.

Ancak o zaman metalik yankıyı fark etti, bu dijital telsizin ses kalitesi normal telefonunkinden birkaç gömlek daha büyüktü. Aleti ağzına doğru kaldırıp konuştu.

"Bu ne demek?"

"Ben... ben bir dostum."

Önce bir cızırtı geldi, sonra bağlantıda atmosferik bir kesinti oldu.

"Karınızın bir tanıdığı. Lütfen bana yardım edin."

"Nereye gelmem gerek? Neredesiniz?"

Yine bir hışırtı oldu, adam alçak sesle konuştu: "Burada, aşağıda. Bodrumdayım."

46.

Aşağı inmek için, yukarı çıkarken harcadığından üç kat fazla zaman harcaması gerekti.

Marc çok gerekmedikçe bodrumda fazla kalmaktan her zaman çekinmişti. Bu, çocukça bir ürküntüden, yakıt kazanının ardında onu bekleyen yüzü olmayan bir canavardan korktuğundan değildi, aksine, insanların bir uçakla on bin metre yükseklikten atmosferi yararak yere düşmesi gibi, penceresiz küçük odalarda bulunmak üzere doğmadıklarından emin olduğu içindi.

Bir evin bodrumu onun için bir gölün karanlık dibinden farksızdı. İnsan, yüzeyinde kalmaktan ne kadar hoşlamrsa, ayaklarının altında nelerin yüzdüğünü de o kadar bilmek iste-

mezdi. Cesareti olan, nefesini tutup bir iki metre dibe dalardı ama en dibe, gölün gizemini koruyan çamura ancak geçerli bir neden varsa inmeye devam ederdi, örneğin para ya da anahtar kaybetmişse.

Ya da karısını.

Ardında, aşağıya dik olarak inen iri taşlı merdivenlerin bulunduğu kontrplak kapı dışarıdan sürgülüydü. Aşağıda onu bekleyen kişi orada kilitliydi. Marc onu oraya kimin kilitlediğini bilmek istediğinden emin değildi.

Sürgüyü yana çekti, kapıyı açıp duvarda bulunan eski model, irileşmiş bir kelebeği andıran siyah elektrik düğmesine uzandı. Düğmeyi saat yönünde iki kez çevirdi, sonra da ters tarafa. Ortalık karanlıktı.

"Hey?" diye merdivenlerden aşağı bağırdı. Yanıt yoktu. Telsizin biraz önce yamp sönen ışığı birden sönmüştü. Cep telefonunun da bodruma inildiğinde bazı şebekelerde çekmediğini hatırlıyordu, öte yandan şebekeden bağımsız olan telsizi hâlâ elinde tutuyordu.

"Aşağıda mısınız?"

Bir basamak indi, midesi guruldadı. Kalıcı mide bulantısı yemek borusundan yukarı çıkıyordu. Ona artık haplarım alıp yatağa girmesini ve iki gün uyumasını söyleyen bedeninin imdat çağrısını yine görmezden geldi. Onun yerine el yordamıyla, evde kendilerinden önce oturmuş kişinin parmaklık yerine kullandığı ipi buldu. Adam psikologtu ve gerek duyduğu için bodrumu genişletmişti. Hastalarım burada kabul edebilmek için duvarları ahşapla, yeri de plastik malzemeyle kaplamıştı. Sandra ve Marc hangi hastamn buraya inip yabancı birine duygusal sorunlarını emanet etmeye yanaşacağım birbirlerine sormuşlardı. Üstelik evin

her yerinden tanımlanamayan sesler geliyordu, öyle ki, sesler bazen burada çamaşır asarken bile mide bulandırıcı olabiliyordu.

Tepelerinin üzerinde çatırtılar, tıkırtılar ya da inlemeler yükseldiğinde Marc, "Yaşlı teyze nefes alıyor," diye dalga geçerdi. Ev, bir önceki yüzyılın yirmili yıllarında inşa edilmişti ve belli ki artık "ayaklanmak" istiyordu.

Şimdi çatırdayan bir şey yoktu, yakıt kazam da soğuk olduğu kadar sessizdi.

Marc en alt basamağa erişti ve karanlıkta yan taraftaki nişte duran sigorta kutusunu açü. Acil durumlar için konmuş çakmağı bulana dek sigorta düğmelerinin üzerini yokladı.

Alevin kükürt sarısı ışığı neredeyse huzurlu bir ortam yaratmıştı. Marc elektriğin aşağıda neden çalışmadığım anlayamıyordu. Sigortalar sağlamdı. Öte yandan, bu gece meydana gelen daha birçok şeyi de anlaşabilmiş değildi zaten...

"Neredesiniz?" diye bağırdı, sesi bu kez kulaklarının gerisinde artan çınlamayı da bastırmak amacıyla biraz yüksek çıkmışü. Çevresindeki sessizlik arttıkça bedeninin içindeki gürültü daha fazla ön plana çıkmak için bastırıyordu.

Bir elinde çakmak, ötekinde telsiz olduğu halde yakıt kazam ile eski muayenehaneyi birbirine bağlayan koridorda yürüdü. Laminant kaplama iğrenç sürgü kapıyı söküp atmışlardı ve Marc yetersiz ışığa karşın küçük, boş odamn terk edilmiş olduğunu gördü.

Geriye bir tane daha kaldı.

Kullanılmayan bir kablo rulosunun üzerine çıktı ve çakmağı tuttuğu kolunu bir meşale gibi öne doğru uzatü. Gölgesi birkaç metre ardına düştü.

Yangına dayanıklı gri kapının önünde durdu ve çakmağı tutan parmağım dinlendirmek için ilk kez mola verdi. Alev sönünce karanlık, bir palto gibi üzerini örttü. İşe yaramayan telsiz aletini yere bıraktı, çakmağı tekrar yakü ve alev tekrar parlamaya başladığında çakmağı elleriyle sıkıca kavradı.

Ve sonra içinden hiç istemese de ağır beton kapıyı içe doğru iterek kazan dairesine girdi. Öyle korkmuştu ki, haykırmak zorunda kaldı.

47.

Artık en azından geri kaçmayı istemeyecek kadar ilerledikten sonra, "Lanet olsun, siz kimsiniz?" diye sordu. Son saatlerde almış olduğu ruhsal darbeler onu öylesine duyarlı hale getirmişti ki, her şeyden gittikçe daha fazla korkar hale geliyor ve sakinleşmesi de her seferinde daha uzun zaman alıyordu.

Marc'ın hissettiğinden daha fazla korkmuş görünen adam odanın ortasında, şiltesiz bir kamp yatağının somyası üzerinde yatıyordu.

"Tanrı'ya şükür," diye donuk bir sesle inledi.

Başım kaldırdı. Başka bir hareket yapacak durumda değildi, çünkü elleri ve ayakları kelepçelerle metal çerçeveye bağlanmıştı. Çakmağın alevi sol tarafındaki metal kazanın üzerine yansıdı ve Marc zayıf ışıkta seçebildiği kadarıyla adamın üzerinde takım elbise olduğunu gördü, kravatının düğümü çenesine dek inmişti.

Yaşını tahmin etmek zordu. Yetişkin insanlar olduklarından daha yaşlı görünmeye eğilimliydiler.

"Lanet olsun, burada neler oluyor?" diye sordu Marc ve bir adım daha yaklaştı.

"Su."

Yabancı adam kelepçelerini sarstı. Sarı saçları her yöne silkelendi, elektriğe tutulmuş bir çizgi film karakterinin ete kemiğe bürünmüş halini andırıyordu.

"Lütfen bana su getirin." Son kelimeleri söylerken sesi zayıflamıştı.

"Ancak burada ne kaybettiğinizi öğrendikten sonra."

İdrar kokusu ona doğru dalgalandı, adam herhâlde altım ıslatmıştı. Ya korkudan ya da uzun zamandır burada esir tutulduğu için olsa gerekti.

Ama kim tarafından?

Marc bir an için yukarı çıkıp Emma'yı haberdar etmenin daha iyi olup olmayacağını kendine sordu. Ama hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ve aynca o haldeyken pek bir yardımı olabileceğinden şüpheliydi.

"Kimsiniz?" diye tekrarladı Marc.

"Ben..."Adam çatlamış dudaklarım diliyle ıslatmak için bir ara verdi. "Sizi uyarmak için buradayım."

"Neden?"

Bağlı adam başım çevirip şimdi karanlıkta kalmış olan odanın diğer köşesini işaret etti. Daha önce orada çamaşır merdanesi duruyordu.

"Kitaptan," dedi hafifçe soluk vererek.

"Ne kitabı?"

Adam tekrar ona baktı. Marc gayriihtiyari bir adım geri çekildi.

"Adım Robert von Anselm/' dedi bağlı adam, sesi bir anda sanki bir metni ezberden okurmuş gibi monoton çıkmıştı. "Karınızın avukatıyım."

Saçmalık.

"Yalan söylüyorsunuz." Marc bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki, çakmağın alevi titredi. "Yasal işleri hep kendim hallederim."

"Hayır, hayır, hayır. Beni dinlemiyorsunuz. Ben sizin ya da onun ailesinin avukatı değildim, yalnızca eşinizin avukatıydım."

Adamın başı geriye, somya yaylarının üzerine düşünce yatak gıcırdadı.

Sandra'nın avukatı mı? Neden kendi sorunlarım bir yabancının ellerine teslim etsin ki?

"Kazadan kısa süre önce bana gelmişti." Marc şimdi adamın fısıldayarak konuştuğunu duyuyordu.

"Neden?"

"Vasiyetnamesini değiştirmek için."

Değiştirmek mi? Marc'ın o ana dek böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu.

"Sanırım babasının baskısı yüzünden," diye sözünü tamamladı bağlı adam.

"Bir tek kelime bile anlamıyorum. Neyi değiştirdi? Ve Constantin'in bununla ne ilgisi var?"

Avukat şimdi yine çaprazında kalan karanlık köşeye bakıyordu. "Karınızın anlaşma yaptığı senaryoyu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Bunu kutlamak istemiştik. Kazanın olduğu gün.

"Sandra'nın ajansının onu Amerikan prodüksiyon şirketine hangi fiyata sattığından haberiniz var mı?"

"Hayır."

"Bir nokta iki milyon dolara."

Marc inanmayan bir tavırla güldü. "Yalan söylüyorsunuz."

"Sizi bu kadar emin yapan ne?" diye öksürdü avukat.

"Sinemada ilk gösterim için kimse bu kadar fazla ödemez. Aynca Sandra bana bundan söz ederdi. Gizlimiz saklımız yoktu."

"Ah, öyle mi? O senaryoyu hiç okudunuz mu?"

"Nasıl okuyacaküm? Daha ilk cümlesini yazamadan öldü," diye yamtladı Marc.

"Bundan emin misiniz?"

Hayır. Değilim. Bugün itibariyle hayatımda hiçbir gerçek kalmadı.

Marc çakmağı sağa doğru çevirerek bağlı adamın sürekli bakmakta olduğu köşeyi aydınlattı. Divamn yanından geçerek o tarafa yöneldiğinde, çakmağın alevinde bir çalışma masasının hatları ortaya çıktı. Gaz tankının hemen yanında duruyordu.

"Ben okudum," diyen adamın boğuk sesini ardında duydu. "Bu yüzden buradayım. Onu size getirmek istemiştim. Sizi uyarmak için."

Marc daha önce hiç görmediği ve somyaya bağlı takım elbiseli adam gibi bulunduğu yere uymayan çalışma masasına yaklaşü. Yanlarında ancak bir okul kitabı ya da defterinin sığabileceği kadar küçük çekmeceleri olan masa, bir yetişkin için fazla alçaktı. Okuma lambası koymak üzere tasarlanmış çukurlukta yarısı yanmış bir Noel mumu duruyordu.

Marc mumu yaktı ve ışık masanın üzerindeki plastik kaplı ucuz bir dosyanın sol tarafına takılı duran bir kâğıt yığınını aydınlattı.

Arkasında tekrar karanlığa gömülmüş olan avukat karga gibi bir sesle bağırdı: "Hey, suyuma ne oldu?"

Kâğıtlar, sanki uzun süre bodrumdaki bir kartonda kalmış gibi nemliydiler.

Marc en üstteki kâğıdın üzerindeki tozu silip başlığı okudu.

KIYMIK

Sandra Sennerln Senaryosu

"Lütfen beni çözün!" diye sızlandı yabancı. Ama Marc artık yanıt veremezdi. Sayfayı çevirip okumaya başlamıştı. Daha ilk cümleler onun için tam bir şok oldu.

48.

"Kıymık"ın Sinopsisi

Sorunlu çocuklarla ilgili sosyal görevli olarak çalışan hukukçu Marc Lucas, kendi neden olduğu bir araba kazasında hamile karısını kaybeder. Karısının ölümünden birkaç hafta sonra bir psikiyatri kliniğinin ilanını görür."Unutmayı Öğrenmek"adlı bir program için ağır travma geçirmiş olan kişiler aranmaktadır -en kötü anılarını hafızalarından sonsuza dek silmek ve bu

nedenle hafıza deneyiminde yer almak isteyen kişiler-; bilinçli olarak oluşturulan tam bir amnezi. Lucas klinik idaresine bir e-posta gönderir ve...

"Hayır!"

Marc inledi, sonra yumruğunu ısırdı. Çevresindeki her şey karardığı için masanın kenarına dayanmak zorunda kaldı. Gözleri rastgele satırlar üzerinde dolaşıyordu. İlk cümleyi çoktan iki kez okumuştu ve belki bazı harfler başka kelimeleri bir araya getirir umuduyla üçüncü kez baştan başlamak istiyordu. Ama harfler öyle yapmadı. Gerçek, gizemli olduğu kadar tüm korkunçluğuyla öylece kaldı.

Bu betim hikâyem. Sandra benim hayatımı...

Elleri titriyordu. Parmak uçlarında artık bir his kalmamıştı ve sayfalan bir seferde üçer üçer atlayarak açıyordu. Okumaya devam etti ve her şey gittikçe daha kötüleşti.

Marc'ın telefonu artık çalışmıyordur, kredi kartları geçersizdir ve görünüşe bakılırsa başka biri onun hayatını yaşamaktadır.

Kliniğe geri döndüğünde boş bir inşaat çukuruna bakakalır. Bina yok olmuştur.

Yine tüm bir sayfayı okumayı başaramadı, sabırsızca sayfalan çevirmeye devam etti. Gittikçe daha hızlı ve baştan sona bildiği içeriğinden şaşkına dönmüş bir halde. Çünkü onlan kendisi yaşamıştı! Birkaç saat öncesinde! Çok geçmeden sadece hemen gözüne çarpan satırlan okur oldu.

... polise gider...

... ama ne anahtar uyar ne de...

... karısı dairesine hiç gelmemiştir...

... kayınpederi de ortadan yok olmuştur...

Okudukça daha çok kafası karışıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Sandra bütün bunları nereden bilebilirdi? Daha da kötüsü, geleceği nasıl görebilmişti?

Dosyayı elinden bırakü, kapağına bakarak elini ensesine götürdü.

KIYMIK

Sandra SennerIn Senaryosu

Sağırlık duygusu parmak uçlarından başlayarak yavaş yavaş kollarına doğru yayıldı. Kolları ağır ve yorgun bir halde bedeninin iki yamnda sallanıyordu ve aslmda tek istediği, arkasını dönüp haykırarak bodrumdan kaçmaktı. Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamışü, hayata koca bir yalandı, körü körüne güvenmiş olduğu ve şimdi mezarından kalkıp onu delirtmeye çalışan bir insan tarafından uydurulmuştu.

Ama akıl hastaları durumları üzerine ayna tutmazlar mı? İnkâr etmek de psikozlu bir hastanın özelliği değil mi?

Marc ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Kendi kendiyle konuşmaya başladığının ve düşüncelerini yüksek sesle ifade ettiğinin farkında değildi. Yanaklarından süzülen yaşlar senaryonun kapağına damlıyordu.

Bunlar bana mı oluyor? Bütün bunlar gerçek mi?

Gözyaşları, kıymık kelimesinin büyük harfle yazılmış ilk harfini bozdu. Burnunu yukarı kaldırıp ensesindeki bandajı bir kez daha elledi ve sonra akıl sır ermeyen düşünceler çığıran ortasında tamamen mantıklı bir noktaya parmak bastı.

Bir son olmalı!

Marc dosyayı tekrar eline aldı.

Bütün bunlar neden oluyor? Ve nasıl sona erecek?

Son sayfayı çevirdi.

49.

■ içbir şey. Boş. Son elli sayfaya bir şey yazılmamıştı.

* ■ Marc senaryonun sayfalarını sondan başa doğru parmaklan arasında hızlıca çevirdi, ta ki senaryonun yaklaşık üçte birinde, sayfaların arasında yabancı görünen iki sayfaya rastlaymcaya dek. Bu iki sayfa diğerlerinden daha kalındı, kenarları delikliydi ve üzerinde pasa benzer lekeler vardı. Özetin son sayfalarını içeriyordu.

...sonunda geçmişin hayalleriyle karşı karşıya kalır ve evsiz bir serserinin gizlice verdiği gizemli notun peşinden gider. Notta yazılanlara göre karısı onunla buluşmak istemektedir. Marc eski evlerine gider ve orada ölmüş karısının yazmış olduğu bir senaryo bulur. Senaryonun ilk sayfalarını okur okumaz yazılanların tamamen kendi başına gelenler olduğunu deh-

şetle görür. Kendine ne olacağını görmek için arka sayfalara bakar. Ama sadece boş sayfalarla karşılaşır.

Bu yüzden sayfaları tekrar karıştırır ve bu kez diğerlerinden daha kalın olan, kan lekeli ve kenarları delikli iki sayfayla karşılaşır. Sayfanın en altına el yazısıyla bir telefon numarası yazılmıştır.

Marc'm bakışları aşağı doğru kaydı. Gerçekten. Sandra telefon numarasını sanki aceleyle mutfakta bulduğu bir not kâğıdına karalayıvermişti, altında sadece LOL eksikti.

Gözleri biraz önce yarıda bıraktığı satırı bulana dek tekrar yukarıdaki yazıların üzerinde dolaştı.

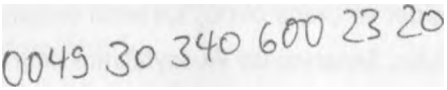
Marc o ana dek duyduğu dehşetten kaçış olmadığına inansa da birden aklı başına gelir, çünkü içgüdüsel bir hareketle çalışma masasının sağ üst gözünü açar ve...

Marc gözlerini kapadı ve tekrar açarak son cümleyi baştan okudu.

Bunu gerçekten yapmalı mıyım? Sandra, bunu bana neden yapıyorsun?

Marc bir an kararsız kaldı, sonra parmaklarım çekmecenin boşluğuna soktu. Kilitli değildi.

... bir cep telefonu bulur.

Gerçekten. Kocaman tuşları olan, eski model bir telefondu. Göstergesi yamp sönüyordu ve bataryası doluydu. Verdiği sinyalden şebeke bağlantısı olduğu belliydi. Marc transtaymış gibi hareket ediyordu. Yine çılgın senaryonun talimatlarım izlemeye koyuldu.

Telefonu alır ve numaraları çevirir!

50.

//Al ihayet, TanrTya şükür."

* * Profesyonel bir boksörün atacağı yumruk ona bu denli sert isabet edemezdi. Bu Sandra'ydı, ikinci çalıştan sonra duyduğu ses şüphe götürmezdi. Biraz tedirgin, üzgün, ama genetik parmak izi kadar değiştirilemez.

"Sonunda beni aradın."

Kulağa her zaman biraz yorgun ve en çok da uyandıktan hemen sonra çekici gelen bu hafif gıcıklı sesi, yine onun dokunuşları, düş görürken ağzını şaplatması ya da üzgün olduğu zamanlarda bile onu alıp götüren kahkahası kadar özlemişti.

"Sandra," dedi ağlamakla gülmek arası bir sesle. "Neredesin?"

Gözlerinden yeni yaşların süzülmesine yetecek kadar kısa bir an için bütün çılgınlıkları unutmuştu.

Kaza. Onun geri dönüşü. Evsiz serseri. Bana hâlâ su için yalvarmakta olan arkamdaki avukat.

Onun sesini tekrar duymanın verdiği sevinç sersemleticiydi. Ama sesin banttan geldiğini fark ettiğinde yerini düş kırıklığına bıraktı.

"Çok üzgünüm, sana söz veriyorum, her şeyi tekrar yoluna koyacağım."

Marc, sanki yeterince yükses sesle bağırdığı takdirde telesekreterden zorla bir açıklama elde edecekmiş gibi telefona bağırdı: "Neyi? Neden söz ediyorsun?"

"Zamanı gelince sana her şeyi açıklayacağım. Yakında, çok yakında. Sadece birkaç saat daha dayanman gerek."

Birkaç saat daha mı? Sonra ne olacak?

Bebek yatağındaki üzeri işli yastık aklına geldi. Kumaşın üzerindeki 13 Kasım tarihi.

Bugün, jinekoloğun bebeğin en erken doğacağı tarihi hesapladığı günden on gün önceki tarih.

"Endişelenme, canım, lütfen. Her şeyin bir açıklaması var!"

Endişelenmek mi? Burada aklımı kaçırmak üzereyim.

"Ve bir şey daha: Hâlâ bodrumdaysan, oradan yok ol. Hemen kaç."

Marc, mumun alevini neredeyse söndürecek kadar güçlü bir soğuk hava akımı hissetti. Fitil ancak son saniyede yeniden ışık verdi.

"Çünkü bir şeyi unuttun."

"Ne?" diye makineye sordu Marc.

Arkasında koyu bir gölge kımıldadı.

"Kelepçelerini kontrol etmedin."

Marc hızla arkasını döndü, telefonu elinden düşürdü ve korunmak ister gibi ellerini yüzüne doğru kaldırdı, ama çok geçti. Tiz bir acıdan sonra boğulan bilinci karanlık bir hiçliğe yuvarlandı. Mum, daha yere düşmeden sönmüştü.

51.

Arabayla ilk gidişlerinde bu yolun trafiğe açık olduğuna inanamamıştı. Postdam ve Berlin arasındaki Sakroıu'a giderken ormanın içinden geçen bu yol neredeyse bir kaldırım genişliğindeydi. Karşıdan gelen arabaya yol vermek istendiğinde yol kenarındaki çamların araba boyasını çizmesi işten bile değildi.

Ama o sırada Spandau istikametine giden yol sadece onlara aitti ve Marc gaz pedalına istediği kadar basabilirdi.

"Bunu öğrenmeni istemezdim." Sandra gözünü yan pencereden dışarı dikmişti. "En azından bu kadar erken değil."

Arabada çok sık kavga ederlerdi ve Sandra her zamanki gibi onun gözlerine bakmaktan kaçındı.

"O zaman yanında gelmeme izin vermezdin."

Sandra başını salladı. Hemen ardından, yanından uçup giden ağaçları seyrederken onun elini tuttu. "Ama başka seçimimiz olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Marc biraz zoraki güldü. Sonra Sandra elini acıtmasına sıkınca sordu. "Bu konuda ciddi olamazsın, değil mi?"

Bir an için arabayı durdurmayı düşündü. Aşağı inip Sandra'yı sarsmayı. Galiba karısı aklını yitirmişti.

"Sen her zaman, amaç, aracı kutsallaştırır demez miydin?"

Marc gaza daha fazla bastı. Kontrol panelinin üzerinde dışarıdaki hava sıcaklığının dört derecenin altına düştüğünü gösteren sarı bir yıldız işareti yandı.

"Bu senin hayatının sloganı değil mi?"

"Sen delisin, Sandra. Amaç hiçbir zaman ölümü kutsallaştırmaz."

"Ama bunu zaten engelleyemezsin."

Sandra hıçkırdı. Marc, o ağladığında genellikle sağa çekip dururdu. Ama bugün öfkesini artırıyordu.

"Ah, evet, bunu yapacağım, inan bana."

Takometrenin ibresi saatte yetmiş kilometrenin üzerine çıkmıştı ve yol kenarındaki çam ağaçları gri-yeşil bir bütünlüğün içinde bileşiyorlar dı.

Marc ona kısa bir bakış attı. Gözyaşları kontrol panelinin ışığında, kanayan bir yaradan akan kan damlalarına benziyorlardı.

"Bunu yapamazsın," diye karşı çıktı Sandra. "Buna izin veremem."

"Ah, öyle mi? Bunu bir kez yaptım, ikinci kez yapmaktan nasıl alıkoyacaksın?"

Şimdi inatla gözünü önüne diken kendisiydi. Yol kıvrılarak rampa halini alana dek bir süre sustular. Constantin'in villası dikiz aynasında gözden kaybolalı epey zaman olmuştu.

Sandra daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Marc elini ona doğru uzatmak, onu sakinleştirmek, emniyet kemerinin altında sağlık topu gibi şişmiş duran hamile karnını okşamak istedi. Ama sonra hiç beklemediği bir şey oldu. Sandra kemerini çözüp arka koltuğa doğru uzandı. Marc bir anda sanki yabancı birinin arka koltukta oturduğu ve tartışmalarını gizlice dinlediği hissine kapıldı. Ama Sandra elinde bir fotoğrafla yerine geri döndü. Tramlı, gri-siyah bir fotoğraftı. Ultrason fotoğrafı gibi.

"Şuna bir bak!" diye haykırdı.

Ama Marc gözünü tekrar yola çeviremeden kulakları sağır eden bir patlama oldu. Ellerinin altındaki direksiyon hâkimiyetinden çıktı ve bütün gücüyle direnmesine karşın bir daha arabayı kontrol altına alamadı.

Şimşek çakıp her şey göz kamaştırıcı bir beyazlığa bürünmeden önce son gördüğü şey, fotoğraf elinden düşürerek şaşkınlıkla kemerine davranan Sandra'nın elleriydi. Daha sonra gözleri önünde, alnı endişeyle kırışmış ve yanağını okşamakta olan yaşlı bir adamın yüzü belirdi.

"Kendine geliyor," dedi yüz ve gerçekten de Marc o saniyede gözlerini açü.

52.

İlk anda hâlâ düş gördüğünü sandı. Yalnızca artık Sandra'nın arabasında değildi, bulunduğu yer, gri saçlı sahibinin onu tütün ve şömine kokan bol yastıklı bir kanepeye yatırmış olduğu bir antikacı dükkânıydı. Ensesinin altına konmuş yastıktan başını kaldırmak istediyse de bunun imkânsız olduğu hemen belli oldu. Tabii yerleri kaplayan onca halının üzerine hemen kusmak istemiyorsa.

"Neredeyim?" diye sordu ve aym anda su isteyen avukat aklına geldi.

Ve beni yere yıkmış olan.

Şişmiş kafatasına uzamrken giysisinin sağ kolunun yukarı sıvanmış olduğunu fark etti. Kolunun içinde, kan alındıktan sonra yapıştırılmış bir plaster vardı.

Marc hayretle gözlerini kırpıştırdı ve bu hareketi bile ona acı verdi. Süte benzer bir salgı gözkapaklarına yapışmıştı.

Antikacının, "Endişelenmeyin, dostların yarandasınız," dediğini duydu. Şimdi, gözlerinin ucundan sümüksü dokuyu silerken çevresini daha iyi algılayabiliyordu. Kanepenin yaranda, bulunduğu yerden aynı anda hem şömineyi, hem kanepeyi hem de pencereyi görebilen bir berjer koltuk duruyordu. Ama bu, mantıklı olan tek dekordu. Diğer bütün mobilyalar -raflar, komodinler, sandalyeler, çalışma masası ve hatta portmanto- odanın içine rastgele dağılmışlardı ve ne renk ne de tarz açısından birbirlerine uyuyorlardı. Bu düzensizlik ona kendi dairesini haürlatü, eksik olan sadece taşmma kartonlarıydı. Bunun dışmda her boş köşe, tıp kitapları, raporlar ve makalelerle doluydu.

"Dostların mı?" şömineye doğru döndü.

Emma ve erkek kardeşi, taramadığı yabancının yaranda duruyorlardı. Benny son karşılaşmalarındaki gibi görünürken -yorgun, tıraşsız, yandan cepli pantolon ve deri montla- Emma biraz kendine gelmiş gibiydi ve sağ kulağmda beyaz bir sargı vardı. Biri yarasıyla ilgilenmiş olmalıydı. Marc şöminenin üzerinde asılı duran doktor diplomasına dikkatli bakınca bunun kim olabileceğini anladı.

Artık bir antikacı olduğunu düşünmediği adama sordu: "Kimsiniz?"

"Adım, Profesör Niclas Haberland." Yaşlı adam gülümsedi.

"Ama iyi dostlarım bana Caspar der."

"Peki, buraya nasıl geldim?"

"Bunu kardeşinize borçlusunuz. Sizi bana o getirdi."

Marc, Benny'ye baktı. Hastalık belirtilerinden birkaçımn yok olduğunu ancak o zaman fark etti. Hâlâ kendini kötü hissediyordu ve kafasımn içi panayır çığırtkanı gibi haykırıyordu, ama yine de kendini daha önceki saatlerde olduğu kadar bitkin hissetmiyordu. İçinden Profesör'ün ilaç olarak ona ne verdiğini düşündü.

"Sizi izledim," dedi Benny kimse sormadan.

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Marc başmı sallarken ensesinde bir batma hissetti. Bodrumdaki saldın nedeniyle kıymığın omuriliğe kadar kayıp bir sinirini sıkıştırmamış olmasım umdu.

Evet, neden olduğunu biliyorum. Zaten bunun için sana geldim ya.

"Benden yardım istedin, seni göt, beni neyin harekete geçireceğini çok iyi biliyorsun."

"Kaçıp gittin."

"Evet, aslında halletmem gereken acil şeyler vardı. Ama sonra, arabamda otururken bir şeyler içimi kemirmeye başladı. Aramızda ne geçerse geçsin, sonuçta hâlâ benim ağabeyimsin."

"Hah, ne tesadüf ama, değil mi?" diye alayla söylendi Emma, pencerenin yamnda duruyordu. "Önce bizi öldürmek istiyor, sonra da sanki çağırılmış gibi, doğru yerde ve doğru zamanda ansızın ortaya çıkıyor."

Marc oralı olmadı. "Beni nasıl buldun?" diye kardeşine sordu.

"Sezgilerimi yitirdiğimi mi sanıyorsun yoksa?"

Marc başım iki yana sallamak istediyse de son anda sıkışmış sinirini hatırladı.

"Sandra'yı tekrar görmek istedin. Aramaya başlayacağın yer çok açıktı. Sizin ev."

Marc bütün gücünü topladı ve kaim yastıktan destek alarak doğruldu. Bir an bütün oda çevresinde önce düz, sonra saat yönünün tersine dönüyormuş gibi göründü. Oturduktan kısa bir süre sonra daha iyi hissettiğini şaşkınlıkla fark etti. Denge hissi yavaş yavaş geri geldi ve mide bulantısı da hafifledi.

"Neyse, Eichkamp'a doğru yola çıktım ve kapımn önünde, içinde şu kaçığın uyumakta olduğu Volksvvagen'i gördüm." Benny, küçümseyen bir tavırla Emma'yı işaret etti. "Sonra biraz bekledim, ama yirmi dakika sonra hâlâ dışarı çıkmayınca içeri girdim ve bodrumda seni buldum."

Marc önce Benny'ye, sonra Emma'ya, son olarak da Profesör'ün herhâlde hem oturma hem de çalışma odası olarak kullandığı odanın ucundaki pencereye baktı. İçinde bulundukları ev, kendi "villa"larından daha büyük olamazdı, belki sadece bir orman eviydi. Şöminenin yamnda elle kırılmış gibi görünen odunlar ve dışarıda ağaçtan başka bir şeyin görünmemesi bunun bir kanıtıydı.

"Avukata ne oldu?" diye sordu Marc ve elini başımn arkasına götürdü. Bandajından yaklaşık beş santim yukarıda bir şişlik vardı.

"Hangi avukat? Orada kimse yoktu."

Marc'm midesi sıkıştı. "Ya senaryo? Yazı masasının üzerinde duruyordu!"

"Dinle, moruk, seni yerde baygın bulduktan sonra çevreme pek fazla bakmadım. Seni dışarı taşıyıp doktora getirdim. Bu konuda artık ödeştik."

Emma, kollarım göğsünün üzerinde kavuştururken sanki yere tükürmek istermiş gibi alaylı bir tavırla burnunu havaya dikti.

"Hiçbir sözünüze inanmıyorum," dedi.

Tartışmayı berjer koltuğundan izleyen Haberland, "Ben inanıyorum," diye karşı çıktı. Benny'ye soru dolu bir bakış atü.

"Sizi doktorluk yemininizden muaf tutuyorum, Profesör."

Benny gülümseyerek ceketinin fermuarım yukarı çekti. "Konuşmanızı yapın, ben sigara içmeye çıkıyorum."

53.

Marc, kardeşi arkasındaki kapıyı açtığı sırada içeri giren taze hava akımının oda ısısını birden düşürdüğünü hissetti. Şehirden çok uzakta olmalıydılar. Komodinin üzerindeki dijital saat öğleden önce on biri biraz geçtiğini gösteriyordu, ama derece daha şimdiden sıfırın altına düşmüştü.

Haberland, Benny verandaya çıkıp ardından kapıyı kapatana dek bekledi. Sonra Emma'ya yanındaki bir sandalyeyi gösterdi ve isteksiz bakışlarım kendisine çevirene dek bekledi.

"Benjamin benim hastam." Marc'a baktı. "Sizi hastane yerine buraya getirmesinin sebebi de sararım bu. Klinikte dış gözetmen olarak denetimde bulunduğum kısa süre içinde onun bir tür

sırdaşı oldum. Ayrıca burada, ormanın içinde dünyadan kopuk yaşadığım için insanların içine çıkmaya pek önem vermem." Tekrar gülümsedi ve atardamarını ovmaya başladı.

"Raporunuzu hatırlıyorum," dedi Marc. "Onun salıverilmesine karşıydınız, değil mi?"

Haberland sakinleştirmek ister gibi elini havaya kaldırınca ceketinin kolu aşağı kaydı. Marc pek emin değildi, ama Profesör ceketinin kolunu düzeltmeden önce şişkin bir yara izi gördüğünü sandı.

"Kardeşinizin salıverilmesi konusunda karar vermek benim görevim değildi. Ben yalmzca onda bugüne dek hep atlanmış olan ve normal bir hayat yaşamasını âdeta imkânsız kılan bir rahatsızlık teşhis ettim. Örneğin intihara eğilimi anlaşılır yapan aşırı tepkiler gibi."

Sonra doğrudan Emma'ya döndü. "Ve sizi neden izlediği sorusu gibi. Benjamin halk arasında 'Yardımcı Sendromu' adı verilen rahatsızlığın pençesinde. O bir AHK."

Emma soru sorar gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

"Aşın hassas kişi. Şimdi ona gidip elinizi verdiğinizde sizin ruh halinizi hissedebilir. Daha kötüsü, sizin duygusal durumunuzun aynısını yaşayabilir. Benny başkasının hayatım yaşıyor. Bu yüzden istese de istemese de insanlara yardım etmek zorunda."

"Saçma."

Profesör'ün birkaç sözüyle birlikte kendini suçüstü yakalanmış gibi hisseden Marc, kendinden emin bir tavırla karşılık verdi: "Hayır, değil." Doktor sadece kardeşini değil, onu da tarif ediyordu. Grup dağıldığı zaman kardeşinin ne durumda olduğunu tam olarak biliyordu ve bu yüzden âşık olmanm ilk evresini geride bıraktıktan sonra onunla tekrar temas kurmaya

çalışmıştı. Ama Benny o dönemlerde eve hiç gelmemiş, ettiği bütün telefonları yok saymış, hatta Marc'la hiçbir temas noktası bırakmamak için okulu bile terk etmişti.

Haberland, Emma'yla konuşmaya devam etti ve karmaşık görünen bu tıbbi sorunu ona olabildiğince basitleştirerek açıklamaya çalıştı. "Biliyorum, kulağa biraz gizemli geliyor. Ama herhâlde siz de bir kez olsun izlemek istemediğiniz bir film sahnesiyle karşılaşüğımzda gözünüzü elinizle kapatmışsınızdır."

Profesör, Emma'nın onaylayan baş hareketini bekledi.

"O halde başkasımn sıkıntısını da en azından hissedebilirsiniz. Birçoğumuz her gün kötü sahneler görmeye alışmıştır. Sokakta üşüyen bir evsizi artık görmeyiz ve metroda kendi kendine anlaşılmaz şeyler söyleyen kadına sırtımızı döneriz. Onuncu korku filminden sonra artık gözlerimizi kapamayız." Duraksadı. "Çoğu insan duyarsızlaşır. Ama Benny başka."

Emma, Marc'm erkek kardeşinin o sırada sigara yaküğı görünen pencereden dışarı baktı. Saçları rüzgarda uçuşuyordu ve çakmağın alevini koruyabilmek için verandanın önünde sırtım ağaçlara doğru dönmüştü.

"Kendini bundan kurtaramaz," dedi Haberland ve o da dışarı bakü. "Durum onun için gittikçe kötüleşiyor. Bir hastanenin önünden geçerken o anda orada kaç kişinin ölümle pençeleştiğini düşünüyor. Gözlerini kapattığında, o saniyede dünya üzerinde ertesi sabah gazetelerde okunacak neler olduğunu düşünüyor. Askerler tarafından cinsel işkenceye uğramış bebeğin komaya girişini görüyor. Tunus'ta mezbahaya götürülürken yolda susuzluk çeken atı da. Gördüğü, duyduğu ya da hissettiği şeylerin hiçbirini unutamıyor." Haberland Marc'ı göz hapsine aldı. "Tıpkı sizin gibi, haksız mıyım?"

Bulut kümeleri sıklaştığı için odadaki ışık zayıfladı.

"Hayır, benim durumum o kadar kötü değil. Kardeşimde durum her zaman benden daha belirgindi. Belki de yaptığım işin yardımıyla yardım etme sendromumun üstesinden gelebildim."

Benny'nin tersine, zamanla kötü tablolardan kurtulmayı başarmışü. Bunun en iyi kanıtı, bir süre sonra kardeşinin peşinden koşmayı bırakmış olmasıydı. Ona tekrar yaklaşabilmek ve onu Valka'mn pençesinden kurtarabilmek için birçok şey denemişti; ama hepsi boştu. Benny'nin koyduğu engel ağı o kadar genişti ki, Marc onun ilk intihar girişimini ancak bir ay sonra haber alabilmişti. Sonra Benny'yi denetim ya da psikolojik tedavi altına aldırabilmek amacıyla vesayet mahkemesine gitmişti. O zaman kendisine, başkaları için tehlike içermediği sürece kardeşinin kendi hayatını istediği gibi sürdürebileceğini söylemişlerdi. Daha sonra Marc yine de kendini suçlu hissetmişti, çünkü belki de rahatlıktan, bilinçsizce erken pes etmişti. Sandra'yla geçirdiği zaman, Benny'nin ondan beklediğinden çok daha basitti.

Bir kuşun çığlığı onu düşüncelerinden kopardı. Marc pencereye baktığında kardeşi yok olmuştu.

"Tamam, o halde nasıl oluyor da sözde böylesine barışçı biri beni öldürmek istiyor?" diye sordu Emma öfkeyle.

Marc başım iki yana salladı. "Benny'nin bedeninde şiddet uygulayabileceği bir tek kemik bile yoktur."

"Efendim? Kulağıma ateş etti! Ve onu bu ormana dek izlemem için tabancayla bana zor kullandı."

"Tetiği yanlışlıkla çekti," diye açıkladı Marc. "Sizi hiçbir zaman yaralamak istemezdi. Ayrıca hiç de bunu yapacak durumda değildi."

"Ne yazık ki bu tam olarak doğru değil," diye düzeltti Haberland ve elini yine yukarı kaldırdı. "Zaten bu yüzden dene-

tim altında o kadar uzun zaman geçirdi. Her değişken kişilikte olduğu gibi Benny de onu âdeta paramparça etmeye çalışan ruhsal dengesizliklerin pençesinde. Tıpkı manik depresiflerde olduğu gibi. Düğme bir anda tersine dönebilir ve kardeşinizi yıllarca için için yemiş olan acı dışarı taşabilir. Bunun için küçük bir darbe yeterli, böylece birikmiş bütün şiddet potansiyeli boşalabilir. Kendine ya da başkalarına karşı."

Emma zafer dolu bir tavırla, "İşte buyurun," dedi ve sonra Benny'nin ona tekrar geri verdiği anlaşılan cep telefonuna uzandı. Bu sohbet ona yetmişti ve cep telefonunun mesaj kutusuna bir an önce yeni haberlerini iletmek istiyordu.

Marc, baş ve ensesindeki gerilmeyi hiçe sayarak yastıktan doğruldu. İlk hamlede bunu başarmış olmasına şaşırmıştı.

"Tamam, Profesör," dedi ve giysisinin kollarım yine aşağı indirdi. "Bana ne tür bir iğne yaptığınızı bilmiyorum ve belki bilmek de istemiyorum. Yine de bizimle ilgilenmeniz gerçekten son derece nazik bir davramştı. Ama şimdi devam etmem gerek. Ne yazık ki sizinle oturup ailemizin psikolojik sorunlarım tartışacak zamamm yok."

Haberland soru sorar gibi ona baktı. Birden yüzünden hüzünlü bir gölge gelip geçti ve sesi alçaldı. "Buna belki de daha fazla zaman ayırmamz gerekmez mi?"

Birden şiddetle esen rüzgâr pencereleri sarstı ve Marc bu kez kimse kapıyı açmadığı halde oda sıcaklığının yine düştüğünü hissetti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kardeşiniz başınızı tedavi etmem için sizi buraya getirdi."

"Ama?" diye sordu Marc.

"Ama ben pratisyen doktor değilim, psikiyatristim," diye cümlesini tamamladı Haberland. Bir anda yıllarca yaşlanmış

gibiydi. "Belki size şu anda neler olduğunu ortaya çıkartmak konusunda yardıma olabilirim."

Haberland çalışma masasımn yarımda duran portmantoya doğru gitti, içi astarlı bir yün ceket alıp üzerine giydi.

Sanki Emma orada yokmuş gibi, "Gelin," dedi Marc'a. "Küçük bir gezinti yapalım."

54.

Göl, ormandaki ahşap kulübenin çevresinde U biçimli bir kavis oluşturuyordu. Arka kapıdan temiz havaya çıktıklarında yırücı bir kuş, dalgalanmış gölün üzerindeki turunu henüz tamamlamıştı. Yaşlı köpek kıyıya koşarak ön patilerini suya değdirdiğinde pek çok ördek ve bir kuğu korkuyla kaçıştılar. Kendilerine özgü sesler çıkarıp aceleyle kanat çırptılar, ama sonra yeni ziyaretçinin bir tehlike oluşturmadığına kanaat getirip tekrar sakinleştiler.

Haberland, "Sakin ol, Tarzan," diyerek eliyle onu geri çağırdı. Ağzı beyaz, açık kahverengi tüylü hayvan, Marc'ın ilk gözüne iliştiğinde sakin bir halde sepetinde oturuyordu, sonra esneyerek ayağa fırlamış ve gezintide sahibine eşlik etmişti.

"İnsanlar vahşi hayvanları besleyerek hep hata yapıyorlar," dedi Profesör gözlerini suya dikerek. Emma'yı oturma odasında yalnız bırakmışlardı. Bu Marc'ı şaşırtmışta, çünkü doktor yabancı birine hemen güvenebilecek biri gibi görünmüyordu. Öte

yandan gözlerinde uzun zaman önce, bugün yaralı bir kadın ve eski bir hastadan bekleyebileceğinden çok daha kötü şeylerle karşılaşmış olduğunu gösteren bir şeyler vardı.

"Böyle yaparak besin zincirine zarar veriyoruz, bize alışıyorlar. Ve bu da yanlış," diye devam etti Haberland.

Sandra'yla birlikte sık sık Wannsee'de kuğulara ekmek kırıntıları atmış olan Marc, "İnsanlar bunu hayvan sevgisinden yapıyorlar," dedi.

"Evet, ama yine de bu bir hata." Haberland yün ceketinin fermuarım yukarı çekti. "Ama yanlış bir şey yapmak hiçbir zaman doğru değildir."

Kıyı boyunca yürümeye devam ettiler ve Marc gerçekten de vahşi hayvanlar hakkında konuşup konuşmadıklarını kendine sordu. Ne de olsa kısa zaman öncesine dek yaşamım, amacın aracı kutsallaştırdığı sözüne göre yaşamıştı. Haberland'm Benny'nin hastaneye kapatılmasına neden olan yalancı tanıklık olayından mutlaka haberi vardı.

"Çok tedirgin görünüyorsunuz," diye konuya girdi Haberland.

Büyükçe bir sazlık alan, şimdi hafifçe yokuş yukarı devam eden kıyı yolunu gölden ayırıyordu.

"Evet." Marc ormamn nemli havasım soludu. Patika sağ taraflarım çevreliyordu. "Artık anılarıma güvenemiyorum."

Ona, şimdiye dek başına gelenlerin kısa bir özetim anlattı ve son olarak eski evinin bodrumunda olanlarla konuyu kapadı. "Peki, şimdi ne düşünüyorsunuz? Ben delirdim mi?"

Haberland olduğu yerde kalarak kendine sürekli sazların arasından göle çıkacak bir yol bulmaya çalışan ve sapları burnuna battığı için her seferinde bundan vazgeçen Tarzan'a baktı.

"Bu soruyu kendinize soruyorsunuz. Ruh hastalannda bu pek olmaz. Onlar daha çok karmaşık durumlarım dayanaksız teorilerle haklı çıkarmaya çabalarlar. Örneğin Emma'da olduğu gibi."

Marc onun yüzüne bakü. Soluklarının buharlan birbiriyle buluştu.

"Ona hasta olarak mı bakıyorsunuz?"

"Bir sahtekâr ancak bu kadar kolay teşhis edilebilir. Ama yine de sizin tam tersinize Bayan Ludwig, her şeyi belirleyen o soruyu sormuyor."

"Ben delirdim mi?"

Haberland başım salladı. "Daha önce siz uyurken onunla uzun uzun konuştum. Bu süre içinde hep telaşlı, sinirli ve savruktu, aynca sürekli teorilerini haklı çıkaracak kanıtlarla uğraşmayı tercih ediyor."

"O halde onun paranoyak olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Siz düşünmüyor musunuz?"

Daha iyi günler görmüş bir bankın önünden geçtiler. Arkalığı çürümüştü ve oturma yeri arük fazla ağır yükleri taşıyamayacak gibi görünüyordu. Haberland bir ayağını banka koyup ayakkabısının tabanında biriken yaprak parçalarım temizledi.

"Pekâlâ, bir an için sizin sağlıklı olduğunuzu düşünelim, Marc -bedeninizin dışındaki yaralar ve bana büyük endişe veren rengi bozulmuş gözleriniz dışında- en azından psikosomatik bir rahatsızlığınız yok. Ev, göl, orman, hepsi gerçek ve biz ikimiz, bu konuşmayı gerçekten yapıyoruz. Bu durumda olayları nasıl açıklayabilirsiniz?"

Tarzan yanlarından fırladı. Marc ancak o zaman yaşlı köpeğin arka ayaklarından birine basmaktan kaçındığını fark etti

"Belki hafızam çoktan silinmiştir?" diye tahminde bulundu. "Belki ilk seferinde doğru çalışmadı ve birden eski yaşamıma dair gerçekler hatırlamaya başladım?"

"Olabilir." Haberland kararsızca dudaklarını büktü. "Ya da tam tersi oldu."

Eğildi ve geldikleri yöne doğru bir sopa parçası fırlattı. Tarzan yorgun bakışlarla sopanın ardından baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Marc.

"Bunun hakkında konuşmayı pek sevmiyorum ama bir zamanlar ben de kısa süreliğine neredeyse tam bir amneziye uğramıştım. Mutlaka kurtulmak istediğim, travma nedeniyle oluşan bir hafıza kaybı." Profesör yine bileklerini ovuşturdu. "Hafızamı bulmak üzere çıkmak zorunda olduğum yol korkunçtu. Ama bana bir şey öğretti."

"Ne?"

"Gerçeğin çoğu kez inandığımızın tam tersi olduğunu."

Ona sırtım dönüp geri dönüş yolunu tutmuş köpeğini izledi. Marc bir süre kararsız kaldı, sonra ona yaklaşabilmek için adımlarım çabuklaştırdı.

"Hafızanızın manipüle edildiğinden korkuyorsunuz. Yok olduğundan. Hatta belki ikinci kez," dedi Haberland ona bakmadan. "Ama ya tam şu saniyede yok olduysa. Şu anda?"

Marc titredi. "Bu nasıl olacak?"

"Bleibtreu Kliniği'nin hastalannda yapay bir hafıza kaybına sebep olmak isteyeceğinden emin değilim. Hafıza kayıpları Şimdiye dek hep istenmeden meydana gelen yan etkilerdi. Ama deneklere bir şok terapisi uygulamalarım anlayabilirim. Zaten sizin de başınıza gelen tam olarak bu değil mi? Bir somakini kovalayan travmatik bir durum."

"Ama neden biri böyle bir şey yapsın?"

Neredeyse ahşap eve geri dönmüşlerdi. Verandanın arkasından sesler duyuluyordu; büyük olasılıkla Benny ve Emma nasıl olduysa sohbet ediyorlardı.

"Bir şeyi unutmanız için. Soru şu: Neyi?"

Marc gözlerini kapattı ve biraz önce uyandığı düşün içindeki bir bölümü hatırladı.

"Bunu öğrenmeni istemezdim. En azından bu kadar erken değil."

"Bilmiyorum," dedi güvensiz bir ses tonuyla.

"O halde hatırlayın." Profesör olduğu yerde durup göz alıcı bakışlarla onu inceledi. "Unutmak istediğiniz şeyi hatırlayın!"

"Ama nasıl, ben nasıl..."

Marc'm kolundaki saatin alarmı çaldı. Elini ceket cebine attı, sonra almna vurdu.

"Neyiniz var?" diye sordu Haberland. Köpeği de sanki soru dolu bakışlarla ona bakıyordu.

"Haplarımı almam gerek, ama o şeyler hâlâ arabamın torpido gözünde duruyor."

"Ne tür haplar?"

Marc ensesindeki bandajı yokladı.

"Ah, evet." Haberland ona bir adım yaklaştı. "Bunu söylediğiniz iyi oldu."

"Neyi?"

"Daha önce, başınızda yara olup olmadığım incelerken bandajı da değiştirmek iyi olur diye düşünmüştüm. Onu neden taşıyordunuz?"

"Boynumda bir kıymık var."

Profesör inanamayan bir tavırla kaşlarım yukan kaldırdı-

"Emin misiniz?"

"Tabii. Hey, ne yapıyorsunuz?"

Marc, yaşlı adamın yaramn üzerinde duran somon renkli yapışkanlı bandı tek bir hareketle çekip almasına çabucak tepki veremedi.

"Göremeseniz de rahatlıkla dokunabilirsiniz."

Neden bunu yapayım? Constantin yaramn steril kalması gerektiğini söyledi.

"Haydi, ne duruyorsunuz?" Haberland kendi elini ensesine dokundurunca Marc sıçradı. Sıçraması duyduğu acıdan değil, hiçbir şey hissetmemesindendi. Ensesinde sağlıklı, temiz bir ciltten başka bir şey yoktu.

Haberland, "Orada yaranız falan yok," diyerek acımasız kanısını doğruladı.

Kıymık yok.

"Ve hiç olmuş gibi de görünmüyor."

55.

Kar aniden bastırmıştı. Yoğunluğu, yerde tutmak için hâlâ ince ve yumuşaktı ama Haberland veda ederken onlara ormam olabildiğince çabuk terk etmelerini önermişti. Kar yoğunlaştığı takdirde Benny'nin onları getirdiği kiralık araba yazlık lastikleriyle dar orman yolunda saplanıp kalabilirdi. Ve veda ederken bileklerini konuşmasımn başlangıcmdakinden daha gergin bir

tavırla ovuşturan Profesör'e güvenildiği takdirde bunu hesaba katmak gerekti.

Marc hava konusundaki bu duyarlılığı açıklayamasa da, Benny gerçekten de birkaç metre sonra kısa farları yakıp silecekleri en son hıza ayarlamıştı. On dakika sonra araba sanki yaprak dolu zemini terk etmiş ve kalın bir sis bulutunun içinden geçiyormuş hissini vermeye başlamıştı.

"Profesör'le bu kadar uzun ne hakkında konuştun?" diye sordu Benny ve parmaklarıyla direksiyon üzerinde sinirli bir şekilde trampet çaldı. Sesi endişeli ve biraz kuşkulu çıkmıştı.

"Sorun yok. Senin hakkında zaten bilmediği bir sır vermedim."

Sonra kardeşine gezinti sırasında ortaya çıkan gizemden söz etti.

"Kıymık yok muymuş?" diye sordu Benny.

"Kıymık yok," diye onayladı Marc, sonra ensesini görebileceği biçimde Benny'ye doğru döndü.

"Ayrıca bu tür bir kıymık batmasmda kesinlikle psikofarmakolojik reçete yazılmayacağını söyledi. Daha çok iltihabı önleyecek antibiyotik verilirmiş." Benny şaşkınlıkla başım salladı.

Çukur dolu patika üzerinde sarsılarak ilerliyorlardı ve Marc hâlâ nerede olduklarım anlayamamıştı. Ancak ıssız ama düzgün bir caddeye saptıklarında görüş biraz daha düzeldi ve Marc şehrin hangi tarafında olduklarım kestirebildi. Burada, şehir dışmda bir kez kardeşiyle birlikte bulunmuştu; yıllar önce, aralarında oluşan nefret henüz karanlık bir önsezi gibi içine doğmadan çok önce. Babalarımn arabasım batırmış oldukları çakıl ocağı buralarda bir yerde olmalıydı.

"Saat öğleden sonra, bire çeyrek var, 13 Kasım, eski kent Kopemick'e doğru Mügellsee boyunca ilerliyoruz." Emma'nın arka

koltukta cep telefonuna konuştuğunu duydu: "Bütün uyarılara karşın Marc Lucas Sakrow'a, kayınpederi Profesör Constantin Senner'in evine gitmek istiyor."

Constantin.

Marc, gözlerini kapatıp Emma'nın sesini maskelemeyi başardı. Kendinden daha fazla güvendiği, duygusal bilincinin bütün karmaşıklığını paylaştığı adamı düşündü: Sevinçlerini, güvenini, öfkesini, endişelerini, neşesini ve en derin buhranlarım.

Constantin'e hayrandı; açık hedefleri olan tam bir insan, muhafazakâr politik duruşuyla az da olsa anlaşmaya başladığı, ama onun prensiplerine ve biricik kızma bir şey ifade eden sevgisine, herkese karşı gösterdiği saygıyı gösteren bir adamdı. Bir dost, bir sırdaş ve bir yol göstericiydi. Ve şimdi de görünüşe bakılırsa onu deliliğe götüren plamn asıl failiydi.

Emma'nın arkadan, "Haberland neden yalnız yaşıyor?" dediğini duydu. Gözlerini açtı.

Kadm cep telefonunu yan tarafa koyarak ön koltuğa doğru eğilmişti.

Benny, "Daha önce Ruh Kıran'dan[18] söz edildiğini duymuş muydunuz?" diyerek soruya soruyla yanıt verdi. Sesi daha az düşmancaydı ve Emma'nın kendi adma onun hakkında vardığı kanı, ikisinin arasmda hafif bir yakınlaşma olduğuna işaret ediyordu. Belli ki, Haberland'm sözleri üzerinde biraz olsun etki bırakmıştı. »

"Kaçırılan ve sonra sanki ruhları canlı canlı kendi bedenlerine gömülmüş gibi tekrar bulunan kadınlardan?" Dikiz aynasından baktı. "Hayır mı? Galiba böylesi daha iyi."

18 Sebastian Fitzek'in bir başka romanı (ç. n.)

Marc, Benny'ye döndü ve boynundaki bandajın ilk kez kendisini rahatsız etmediğinin bilincine vardı. Keyifli ve bir o kadar da içini korkuyla dolduran bir duyguydu.

"Haberland'ın bununla ne ilgisi var?"

"Bu bana terapi seanslarımız sırasında üstü kapalı olarak anlattığı karışık bir hikâye. Şehrin öte yarımda meydana gelmiş, yaklaşık olarak şimdi gitmek istediğin tarafta."

A 113'ü gösteren tabelayı geçtiler. Caddenin karşı tarafında insanlar kardan korunmak için otobüs durağının bekleme kabinine üşüşmüşlerdi, ama rüzgâr karı neredeyse yatay biçimde caddenin ve kaldırımın üzerinden savuruyor ve sadece kalabalıktan oluşan dairenin iç kısırımda kalanları koruyordu. Marc koltuk radyatöründen ısındığı ve sıcak hava deliklerden tam göğsüne üflendiği halde kendisini dışarıdaki yayalar kadar korumasız hissediyordu. Duyduğu soğukluk hissi başka türlüydü. İçinden geliyordu.

Constantin.

Haftada iki kez pansumana gelmişti. Haftada iki kez ona özel bir şekilde bakmıştı, bu görevi hemşirelerinden birine bırakmak yerine kayınpederi onunla kişisel olarak ilgilenmişti. Marc belden aşağı felç olma korkusuyla yaşamıştı, ani hareketlerden kaçınması öğütlenmişti, spor yapmasına, yarasına dokunmasına izin yoktu, hatta yaramn üzerine su bile değdirmemeliydi ve bu yüzden hep zorlukla duş almıştı.

Bütün hepsi yalandı ve hepsi bir amaç içindi.

Kıymık yok, yara yok. Yara yoksa, sürekli ilaç almaya da gerek yok.

O halde eczacı bu yüzden ilaçları deposunda bulamamıştı. Onlar elbette ki her gün yutması gereken bağışıklık sistemi ilaçları değillerdi, tam tersi, bilincini kapatmaya, onu uyuşturmaya

ya da tamamen değiştirmeye yarayan ilaçlardı. Kuvvetli psikofarmakolojik ilaçlar; tıpkı karakoldaki polis Stoya'mn onu suçladığı gibi.

Marc ceket cebinden parası ödenmemiş ilaçların bulunduğu plastik torbayı çekip içinden bir aspirin çıkardı. Gerçi kendini birkaç saat öncesinden daha iyi hissediyordu ama temel belirtiler -baş dönmesi, mide bulantısı ve kol ve bacaklarındaki kurşun gibi ağırlık- hâlâ geçmemişti.

"Haberland bana ne verdi?" diye Benny'ye sorarken, hapı susuz içtiği takdirde midesinin nasıl bir tepki vereceğini düşündü.

"Hiçbir şey."

Kardeşi direksiyonu sağa kırarak otoban yolundaki hız şeridine girdi. Silecekler ön cama yapışıp kalmayan ama yine de görüşü bozan kar tanelerine karşı öfkeyle savaşıyorlardı.

Benny, Mardm elindeki torbaya göz atarak, "Sevgili Profesör'ün kulübesinde kullanabileceği bir şey yoktu," diye açıkladı. "Son parasetamolü arkadaki kız arkadaşın aldı."

Marc, *ama o yara bandı neydi o zaman? Kolumdaki iğne yarası?* diye sormak istedi, ama sonra Bleibtreu Kliniği'nde kendisinden alınan kanı hatırladı. Hiçbir zaman katılmadığı, ama buna karşın görünüşe bakılırsa tam ortasına düştüğü amnezi deneyi için yapılan ön hazırlıkları.

Hapların etkisi azaldığı için mi kendimi iyi hissediyorum ? Onları almadığımdan bu yana daha net mi görüyorum? Sadece kısa süreli bir yoksunluk sendromu[19] mu yaşadım ve şimdi de iyileşme sürecinde miyim ?

19 Bir ilaca ya da maddeye karşı fizyolojik adaptasyon kazanmış kişilerde bu ilaç/maddenin kesilmesiyle aniden ortaya çıkan belirtiler bütünü, (ç. n.)

Şehir otobanında kuzey yönüne doğru ilerliyorlardı. Başkentin trafik damarlarını sürekli bir tromboz gibi kesintiye uğratan yağmurdan farklı olarak, yılın ilk kanmn daima temizleyici bir etkisi vardı. Sokaklar boşalıyordu ve cesareti olanlar ya da iyi araba kullananlar sıkışık trafiktekinden çabuk gidiyorlardı. Şimdi de ön ve arkalarındaki arabaların ışıkları onlardan neredeyse görünmeyecek kadar uzaktaydılar.

Görüş mesafesi Marc'm içine olan bakışı kadar bulanıktı. Hâlâ Sandra'nm, özellikle de senaryosunu yazdığı anlaşılan bu cinnet gösterisinde nasıl bir rol oynadığım bir nebze olsun anlayabilmiş değildi. Bütün yaşadığı travmaları önceden tahmin eden bir senaryo. Bu nasıl olabilirdi? Neden yatak odalarında bir bebek yatağı duruyordu? Ve neden gizemli avukatın iddia ettiği gibi vasiyetnamesini değiştirmek istemişti? Öte yandan; böyle bir şey gerçekten var mıydı? Yoksa o da gözlerinin önünde yok olan klinik kadar gerçek dışı mıydı?

Ve bu görünmeyen işaretin kendisi, beni yine Constantin'e götürüyor, diye düşüncelerinde bir sonuca vardı Marc. Sonuç olarak Bleibtreu Kliniği'nin ilanını Sandra'nm babasının bekleme salonuna koyduğu bir dergide görmüştü.

Unutmayı Öğrenmek.

Ama neyi?

Bugün, kasımın on üçünde daha neler olacak?

Profesör Haberland'm sesi düşüncelerinde aydınlandı: "*Unutmak istediğiniz şeyi hatırlayın!*"

Bunu nasıl yapacaktı?

Benny'nin telefonu titreşince, Marc düşüncelerinden sıynld[1]-

Gelen mesajı okuyup telefonu tekrar koltuğun arasındaki bölmeye koyan kardeşinin yüz ifadesinin karardığım görünce, "Ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey, sadece bir plan değişikliği."

"Bununla ne demek istedin?"

"Sana daha fazla eşlik edemem, Marc. Zaten çok fazla zaman kaybettim."

"Ne için?"

Benny üzgün bir tavırla gülümsedi. "Bunu bilmen gerekmiyor. Yanlış insandan borç para aldım ve..."

Emma birden çığlık attı. Marc aynı anda kemerine asılıp kolunu yukarı çekti.

"Lanet olsun, bu ne biçim bir manyak?" diye bağırdı Benny ve öfkeyle kornaya bastı. Önlerini kesen sürücünün yüzünde sadece yorgun bir gülümsemeden fazlasını görmek için artık çok geçti.

Marc bakakaldı.

Önlerinde şerit değiştiren ve şimdi son derece tehlikeli bir hızla Tempelhofer Damm'a doğru giden araba şeritte giden binlercesi gibi kutu gibi bir sedandı. Plakası ışıklandırılmış olsa da kir ve çamurdan okunamıyordu. Ama biraz önce onları kimin geçtiğinden Marc'ın hiç şüphesi yoktu: Emma'nın polis karakolu önünde fotoğrafını çektiği sarı Volvo. Ve yan koltuktan onlara dönüp bakan kişininse sarışın bir kadın olduğundan yüzde yüz emindi.

56.

Uğ nu izle!" diye haykırdı Marc ve Benny daha karşı çıkamadan direksiyona atıldı. Araba sağa kaydı. Savrulmanın şiddetiyle neredeyse önde giden arabaya çarpacaklardı ama Benny tam zamamnda frene basarak arabanın kontrolünü yeniden kazandı.

Benny, şans eseri arkada kemeri bağlı oturan Emma'yla birlikte neredeyse aym anda haykırdı:

"Ne yapıyorsun?"

"Sandra," dedi Marc ve sadece ön tarafı işaret etti.

Şehrin içi Müggelsee'dekinden çok daha sıcaktı, kar daha asfalta düşmeden eriyordu ve görüş mesafesi oldukça açıktı.

"Nerede?" Benny şimdi mecburen T-Damm çıkışına yönelmişti.

"Orada, Volvo'da."

"Saçmalıyorsun."

"Lütfen!" Marc, sesindeki çaresizliği kendisi bile hissedebiliyordu. "Bana bir iyilik yap."

Kardeşi neye inanacağını bilmiyormuş gibi başım iki yana sallasa da arabaya hız verdi.

Tempelhofer Damm'dan aşağı, hava köprüsü meydanı boyunca, kapalı olan havaalanını geçerek tam gaz gittiler. "Haklı olabilirsiniz!" Arkadaki kapı kollarından birine sıkıca tutunmuş olan Emma da şimdi ona katılmıştı. Önlerindeki Volvo, önündeki üç şeritten ikisini kaplamak isteyen bir otobüsü sıkıştırıyordu. Ayrıca yol, yaklaşık yüz metre önlerinde yolda kalmış bir kamyon nedeniyle daralmıştı.

Volvo bir anda gözden kayboldu, öne doğru ilerlemek de olanaksızdı. Yine de Benny hızını değiştirmeden arabayı izlemeye devam etti.

Marc, "Dur!" diye bağırarak kendini en kötüsüne hazırladı. Ama kardeşi yavaşlamak yerine direksiyonu kırarak kaldırıma çıkü. Emma yine bağırmaya başladı ve Marc'ı aynısını yapmaktan alıkoyan tek engel, şaşkınlığı oldu. Daha birkaç saniye önce kardeşini harekete geçirmeye uğraşırken şimdi o hepsini öldürmeye niyetleniyordu. Havaalanına giden yolun tepesindeyken yine konuşabilecek duruma gelmişti. "Yeter, bunun bir anlamı yok."

Benny dikiz aynasından baktı, sonra gözleri tekrar öne dikildi. "Bilginiz olsun diye söylüyorum. Bu bir takip değil."

"Ne peki?"

"Kaçış."

Marc arkasını döndü.

Lanet olsun, bu da ne şimdi?

Arkalarındaki motosikletli sadece iki kol boyu uzaklıktaydı ve kovalamaca işinde en fazla Benny kadar trafik kurallarına uymaktaydı. Kask yerine siyah bir kar maskesi takmış ve ağzım mavi-gri bir atkıyla kapatmıştı. Adam direksiyonunu tek elle yönetebildiği hafif bir kros motoru kullanıyor, diğer eliyle de kulağına bir şey bastırıyordu.

"Bu lanet olası da kim?"

Benny yine bir haber geldiği anlaşılan cep telefonuna uzandı ve bir park yerinin ortasından geçip tekrar yola girdi. Yüzü olmayan takipçisi de aynısını yapü.

"Valka'nın adamlarından biri," dedi Benny ve cep telefonunun ekranına kısa bir an göz attıktan sonra telefonu yine yerine koydu.

"Valka mı? Hâlâ o psikopata mı çalışıyorsun?"

O anda yanda, arabamn dış tarafında bir şimşek çaktı. Benny tam o sırada yaklaşık yüz kilometre hızla bir kırmızı ışığı geçmişti. Arkalarındaki motosikletli de Marc'm sorusuna yanıt olarak kırmızı ışığı dikkate almadan geçti.

"İşte, tam karşıda!" diye bağırdı Emma ve eliyle nihayet tekrar ortaya çıkan sarı Volvo'yu işaret etti.

Şimdi Mehringdamm yönüne doğru gidiyorlardı, orta şeritteydiler ve onları yavaşlatan tek şey, orta şeritteyken birden park etmeye çalışan kamyonetlerdi.

Yirmi saniye sonra onlan sarı Volvo'dan sadece bir Smart ayırıyordu ve Marc arkasındaki dikiş makinesine benzer motor sesini arük duymadığım fark ettiğinde, kros motor ortadan yok olmuşa benziyordu.

Yine bir kırmızı ışığı yok sayarak bu kez Leipzig Caddesi'ne saptiklan sırada, "Onu ektik mi?" diye sordu. Bu arada kar yağışı dinmişti.

"Hayır," dedi Benny ve Emma yine bağırmaya başladı, çünkü bir avlunun girişinden fırlayan motosiklet tam sağlarında yeniden belirmişti. Kar maskeli adam şimdi yan cama yaklaşmıştı.

Emma, "Silahı var," diye bağırarak eğildi. Benny, adam tetiği çekmeden frene asıldı ve bu kez gerçekten de hepsini öne savuran bir güç ortaya çıktı. Arkalarından gelen bir arazi arabası yeterince çabuk davranamadığı için bütün gücüyle yolda enine kayarak savruldu.

"Lanet olası bok!" diye bağırdı Marc, ama artık çok geçti. Arabanın kendi kendine savrulduğu saniyenin onda biri gibi bir anda, Sandra'yla yaptığı kazanın son anlarını hatırladı: Ona üzerinde ne olduğunu göremediği fotoğrafı uzattıktan hemen sonra patlayan lastiklerin sesini, yoldan çıkan direksiyonu, gittikçe yaklaşan ağaç grubunu.

Sonra bir gıcırtı duyuldu. Bu, anılardan gelen bir ses değildi, tam tersine, şimdiki zamanda gerçekleşiyordu. Motosikleti yakalamışlardı ve sürücüsü motorunun soğutucu bölümünün ardında, yan tarafa doğru yok olmuştu. On tırnağın birden kuru tahtayı çizmesine benzer bir sesten çok daha kötü ve uzun süren korkunç bir sürüklenme sesinden sonra arabaları nihayet durabildi.

Şok arandan kurtulup kendini arabadan dışan ilk atan Benny oldu, onu Marc izledi. Yara almamış olan Emma hâlâ titreyerek arka koltukta oturuyordu. "Nereye gitti?"

Benny ve Marc anlamsızca çevrelerine baktılar.

Motosiklet, kaputun altmda enine yatmış duruyordu ve oraya sıkışmıştı. Sürücüsü ortalarda görünmüyordu.

Çevrelerinde hemen meraklı bir kalabalık sürüsü oluştu ve her iki tarafta akan trafikten korna sesleri yükselmeye başladı.

Marc, adamın arabanın altından geçerek öbür arabaya dek sürüklenmiş olup olmadığından emin olmak için arkaya doğru gitti.

Yamulmuş krom ızgarasını yoklayan arazi arabasının sürücüsü, "Delirdiniz mi, sizi budalalar?" diye bağırdı. Adam yaklaşık elli yaşlarındaydı ve üzerinde sadece bir eşofman ve uzun kollu bir tişört vardı. Ayaklarına koyu yeşil renkte lastik çizmeler geçirmişti. "Kafasına sıçtığımın ibneleri!"

t

Marc ne adamın söylediklerine aldırdı ne de ortadan yok olan motosiklet sürücüsünü aramak için arabanın altına eğildi. Onun yerine, çarpma sırasında kapağı açılan Benny'nin bagajına şaşkınlıkla bakakaldı.

Bu ne anlama geliyor?

Yelken bezi çantamn yarımda çok sayıda silah duruyordu: İki bıçak, bir tabanca, bir pompalı tüfek ve eğer doğru görüyorsa, yukarı tarafta gözüne ilişen şey, içinde kanlı bir sıvının çalkalamp durduğu plastik torbadaki bir bahçe makasıydı.

Tam elini onlara doğru uzaüyordu ki, arkasından bir el onu geri çekti.

"Bırak onları!" dedi Benny.

"Ama bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Marc, şimdi kardeşinin iki eliyle kapağım örtmeye çalışüğı bagajı işaret etti.

"Evet, bu ne demek oluyor? Neden aniden içine sıçtığımın frenine bastın?" Eşofmanlı adam arkalarında bağırıp çağırıyordu. "Bu ne tür bir ibnelik?"

Arka taraflarında, uzaklardan, Postdam Meydaru'ndan gelen polis sirenlerinin sesleri duyuldu.

"Sen yok ol, ben durumu idare ederim," dedi Benny ve bagajın kapağım kapattı.

Marc sedanın içeri göçmüş kenarına şaşkınlıkla baktı.

"Sana bunu daha sonra açıklayacağım, söz veriyorum. Ama şimdi buna zaman yok."

Benny onları felce uğratan kazadan önce Volvo'nun saptığı kavşağa baktı.

"Friedrich Caddesi'nde trafik hep yoğundur. Belki onu hâlâ yakalayabilirsin."

Kardeşi, Marc'ın sabitlenmiş bakışlarım toparlayıp tekrar iz peşine düşmesi için söylediklerini bir kez daha tekrarlamak zorunda kaldı.

57.

Çabası fazla uzun sürmedi, onu hemen görüverdi.

Sandra.

Volvo'nun sürücüsü onu indirdi ve bir blok ötedeki girişte, ışıklı reklamının içerideki kapalı garajda hâlâ üç yüz on yedi boş yer olduğunu gösteren bir otoparka doğru ilerledi. Sandra bir trafik lambasında bekledi. Üzerinde krem renkte, suni kürk yakalı kışlık bir manto vardı ve ellerini sanki beli ağrıyormuş gibi kalçalarına dayamıştı.

Ya da sanki karnı çok ağırlaşmış gibi.

Marc aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam etti; bloğun yansım ardmda bırakmıştı ki, otoparkın dijital göstergesi üç yüz on altı rakamım gösterdi.

Burada ne yapıyor? Onu arabayla buraya getiren kim? Constantin mi yoksa?

Yayaların geçmesi için yeşil yarımca Sandra yürümeye başladı. Acelesi yokmuş gibi bir hali vardı, yürürken oldukça büyük olan el çantasında bir şeyler arıyordu. Sarı saçları her adımda sırtında dalgalamyordu ve Marc onun şampuammn kokusunu

alabiliyordu, aralannda en az elli metre olmasına karşın kendini karısına böylesine yakın hissediyordu.

"Sandra," diye bağırdı. Ama sadece o sırada bir cep telefonu mağazasından sallanarak çıkan birkaç genç ona doğru bakıp alayla bir şeyler söylediler. Elini kasığına dayayarak, giren sancıya karşı derin soluk alan Marc, baskı âdeta dayanılmaz olunca dinlenmek için durmak zorunda kaldı ve o anda Sandra'nın hedefini gördü.

Sandra alışverişe gidiyor. Tabii. Neredeyse zaman geldi.

Karşı caddedeki bebek mağazasının vitrini kışa göre dekore edilmişti. Yürüteç ve bebek arabalarım örten kalın, suni kar tabakasımn üzerinde bir kar topu daire çiziyordu ve mağaza girişi önünde bebek tulumu giymiş kocaman bir kardan adam, çocuk sever müşterileri kandırmaya çalışıyordu. Sandra adımlarını yavaşlattı, şimdi uzanabileceği kadar yakındaydı. Marc onun saçlarma dokunmak, migreni tuttuğunda hep ovmak zorunda kaldığı, başının arkasındaki küçük tepeyi okşamak istedi. Ensesini ovmak, onu kendine çekip bütün sorularının yamtım verecek olan gözlerini görmek istedi. Ama sadece omzuna dokunarak adım söylemeye cesaret edebildi. Tasarladığından daha yüksek, kendine bile yabancı gelen tok bir sesle.

"Sandra!"

O, arkasını döndü. İlk anda sükûnetini korumaya çalıştı. Bir gülümseme ya da selam verip vermeme arasında bocaladı. Soma korku galip geldi, ağzının kenan seğirmeye başladı. Marc adeta onun düşüncelerinin sesini duyabiliyordu.

Benden ne istiyor?

Bir adım geri çekilip ağzım açtı, ama sonunda ilk cümleyi söyleyen Marc oldu:

"Üzgünüm, çok özür dilerim."

Elini yukarı kaldırdı.

Sandra'yla en ufak bir benzerliği olmayan kadın korkuyla başım iki yana salladı.

Marc, "Hayır, istemiyorum..." diye kekeleyerek, yüzü fazla yaşlı ve aşırı derecede makyajlı sarışın kadının parmaklarının bembeyaz boğumlarıyla sıkıca tuttuğu çantasını işaret etti. "Sizi birine benzettim, çok özür dilerim."

Sonra geride kaldı.

Kadm önce geri geri ondan uzaklaştı ve yabancıyla arasında ancak güvenli bir mesafe açıldıktan sonra arkasını döndü. Son kez omzunun üzerinden ona serseriler ya da evsizler için sakladığı bir bakış fırlaürken, Marc onun ardından özrünü tekrarladı.

Kadın, bebek mağazasını dikkate almadan ardında bırakarak o sırada Friedrich Caddesi kavşağmda seyahat otobüsünden inen bir Japon turist grubunun arasına karıştı.

Marc artık hatırlanamayan bir ad gibi, yabancının yok olduğu yöne doğru bakarak, "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Çok üzgünüm.

Yere doğru bakınca erimiş kar suyundan oluşan bir su birikintisinin içinde durduğunu fark etti, artık kontrol edemediği ıslak, titreyen parmaklarına baktı. Kendini şekeri düşmüş gibi hissediyordu ama yine de aç değildi. Ölü gibi yorgundu ama aynı zamanda boş mideye içilen bir fincan kahveden sonra canlanmış gibiydi. Ve ağlamak istiyordu. Karısı için, hayatı, kendisi için, ama musluk bir türlü açılmıyordu.

Aklımı yitiriyorum, diyerek düşüncelerini ilk kez soru sormak yerine tanımlayarak ifade etti. Sonra gözlerini kapayarak

yüzünü ellerine gömdü. Şimdi durmakta olduğu yoldan gelip geçenlerin ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Belki de Sandra hiç var olmamıştı. Belki de kaldırımda gözleri kapalı halde büyük şehrin kakofonisini dinlemiyordu.

Belki de bir kliniğin yatağındayım? Yanımda park otomatı yerine bir serum şişesi duruyor; üzerimde kot pantolon falan yok, onun yerine bir sonda takılı ve akan trafiğin gürültüsü aslında solunum cihazımın sesi.

Marc gözlerini açmaya korktu. En kötüsünden, hayatının yalamm ortaya çıkaracak gerçeği karşısında görmekten korkuyordu. Sonunda korkusunu yendiğinde başını kaldırdı ve bir kar taneciğini küçük bir çocuk gibi diliyle yakalamaya çalıştı. Bu yüzden ilk yaşadığı şok çok büyük olmadı, çünkü üzerindeki beton grisi gökyüzündeki bulutların meydana getirdiği gölge oyunu önce yapı iskelesine yansıdı. Ama sonra rüzgârın içe doğru eserek büro binasının üzerine bastırdığı branda titredi.

Bu olamaz.

Gerçeği algılamasının yol açtığı patlama, içinde bir deprem yaratmıştı. Marc hareket etmediği halde sendeledi. Sanki boynunda yine de bir kıymık varmış gibi yavaşça kendi ekseninde döndü.

Çevresini üç boyutlu bir kamera gibi taradı ve bu arada şaşkınlığım ölçüsüzce tırmandıran bulgular keşfetti. Bebek mağazasına, araba kiralayan ofise, tıp kitapları satan dükkâna, şişirilmiş bir maskotun rüzgârda sallandığı cep telefonu dükkânına ve yamnda bulunan katlı otoparkın girişine baktı. Bütün bu aynntılan dün başka bir perspektiften izlemiş olduğunu hatırladı.

Tuvalette işerken. Altıncı katta.

Sonra, daire tamamlandı ve tekrar başlangıç noktasına geri döndü. Emma gelip elini arkadan dikkatle omzuna koyduğunda son kamtı da bulmuştu. Keşfettiği kanıt, binanın içinde bulunan psikiyatri kuruntunun cilalı pirinçten yapılmış gösterişsiz levhasıydı.

Bleibtreu Kliniği

Tekrar ortaya çıkmıştı.

Ve muhteşem giriş kapısıyla tam karşısında duruyordu.

58.

Emma da aynı anda fark etmişti, ama tepkisi ondan daha çabuk olmuştu. Marc onun biraz önce omzuna koymuş olduğu elinin kayıtsızca aşağı kaydığım hissetti. Sonra Emma'mn sırtım gördü. Kliniğin girişindeki döner kapıya doğru gidiyordu. Bu arada sanki hipnotize olmuş şekilde bir emri uygular gibi adımlarım birbiri ardına dikkatle aüyordu.

Marc, "Emma, hayır!" diye bağırmak istedi ama çok geçti. İki adam, döner kapımn yanındaki cam kapıyı açarak ellerinde sigara paketleri ve çakmakları olduğu halde soğuğa çıktılar. Emma onları iterek yanlarından geçti ve kapı tekrar kapanmadan aralıktan içeri girdi.

Marc'a başka seçenek bırakmamıştı. Onu izledi.

Kompleksin lobisi ilk anda bir havaalammn bilet kontrol bölümünü andınyordu. Kırmızı bir halı, ardında bir tür üniforma giymiş genç bir kadımn ziyaretçileri karşıladığı alüminyum bir

bankoya doğru uzanıyordu. Kadın, bankoda duran ve elinde bir fincan kahve tutuyormuş gibi görünen beyaz saçlı bir adamla sohbet ediyordu. Klasik müzik hoş bir akustik sağlıyordu.

Marc yavaşça Emma'ya yaklaşırken bankodaki kadının, "Ama bu gerçekten sizin göreviniz değil, Bay Profesör," dediğini duydu. Emma yolun yarısına gelmişti, resepsiyondan yaklaşık on metre uzaklığa erişince durup yukarı bakü.

Kliniğin kendisi gibi, lobi de yer ve enerji savurganlığına bir örnekti. Atriyum gibi görünen orta avlunun boşluğu üçüncü kata dek erişiyordu, büro dizileri ancak o kattan sonra başlıyordu. Cam duvarlar insana sanki suyu boşaltılmış büyük bir akvaryumun içinde olduğu hissini veriyordu. Her adım, yer ve duvar yüzeylerinde kilisedeymiş gibi yankılanıyordu.

Resepsiyondaki kadın eliyle bilgisayar monitörünü göstererek, "Bu şey yine saçmalıyor, dün hiç internete giremedik," diye şakımaya devam etti. O ana dek ne o ne de konuştuğu kişi onları fark etmişti.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı Marc ve Emma'nın eline uzandı. Kadımn eli soğuk ve nemliydi.

"Sana söylemiştim. O burada. Klinik bir yere kaybolmamış."

Emma sesini alçaltamayacak kadar gergindi. "Sana yanlış adres vermişler, Marc, seni inşaat alanına yönlendirerek kandırmak istediler. O zaman onları gizlice dinlediğimde tam da bunu tartışıyorlardı."

Sesi gittikçe yükseliyordu ve sonunda bankonun arkasındaki kadımn dikkatinin çekilmesine neden oldu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye şakıdı. Beyaz saçlı da arkasım döndü. Bakışlarında, kendisinden kırk yaş genç sarışınla flört ederken sözünün kesilmesinden duyduğu hafif rahatsızlık seziliyordu. Ama duyduğu sıkıntı, fincanın ellerinden kayarak mermer zeminde paramparça olması için gereken zamandan fazla uzun sürmedi.

"Tanrı'ya şükür," diye soluk soluğa haykırdı, aynı anda hem şaşırmış hem de rahatlamış bir hali vardı. Sonra cep telefonuna atıldı. "Bayan Ludwig yine burada. Tekrarlıyorum, Bayan Ludwig..."

Marc şimdi daha da kuvvetle Emma'nın elini çekiştiriyordu, ama kadın sanki kök salmış gibi olduğu yerde çakılı kalmıştı. Onu bulunduğu yerden bir milim hareket ettirmeyi başaramadı.

Çıkışa gidelim. Dışarı. Klinikten çıkalım.

Kıymetli saniyeleri kaybettiği sırada beyaz saçlı adam kendilerine doğru yürümeye başladı. Bankodan oraya dek yürürken sanki bütün gücünü sarf etmiş gibi soluk soluğa kalmıştı. İyi niyetin bir işareti olarak iki elini de havaya kaldırdı.

"İyi misiniz?" diye sordu. Emma'nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Haürlıyor musunuz?" diye korkuyla sordu Emma.

Adam şimdi iki adım kadar uzaklıktaydı ve Marc acil bir durumda tek başına kaçmak üzere şimdi Emma'nın elini bırakmıştı.

"Tabii elbette," diye yanıtladı yaşlı adam. "Sizi her tarafta aradık."

Sonra olanlar şimşek hızıyla gerçekleşti. Üç hasta bakıcı, sağ arkalarında çapraz kalan asansörün alüminyum kapıları henüz ardına dek açılmadan dışarı fırladı.

Emma bu kez direnemeyecek kadar sersemlemişti. Birkaç saniye içinde onu yere yatırıp ellerini arkada birleştirdiler. Göz açıp kapayıncaya kadar bir iğneyle sakinleştirildi. Marc'ın ona

yardım edebilecek bir şansı olmamıştı ve neden şimdiye dek kendisine dokunmadıklarım, neden kliniğin resepsiyonunda sessiz bir gözlemci gibi durmasına izin verdiklerini ve Emma'nm kaderini ne zaman paylaşacağını kendine soruyordu.

Sağ tarafında bir gölge görününce sıçradı. Sonra beyaz saçlı adamı tamdı. Adam kaçışa programlanmış beyninin en az ihtimal verdiği şeyi yaparak ona elini uzattı ve teşekkür etti.

"Bize çok yardımcı oldunuz ve epey bir sıkıntıdan kurtardınız. Onu tekrar buraya getirmiş olmamz gerçek bir lütuf."

"Geri getirmek mi?"

Marc tekerlekli bir sandalyeye bindirdikleri Emma'yı asansöre doğru iten hasta bakıcıların ardından baktı.

"Umarım size fazla zorluk çıkartmamıştır?"

"Zorluk mu?" diye tekrarladı Marc.

Dışarıda bir arabanın koma sesini duydu. Ama bu ses başka bir gezegenden gelen bir sinyal gibiydi.

"Daha dün onu caddenin ortasında yakalamak isteyen iki hasta bakıcımızı ağır yaraladı. Tekrar bir paranoit baskıya uğradığında şiddete eğilimi ortaya çıkıyor. Hastamızı nerede buldunuz Bay?.."

Beyaz saçlı adam düş kırıklığına uğramış bir tavırla Marc'ın hâlâ sıkmadığı elini geri çekti.

"Lucas," diye kekeledi istemsiz bir hareketle. "Marc Lucas." Elini ensesine götürdü. Arük orada bir bandaj olmasa da otomatikleşmiş bir hareket daha.

"Ah, evet, şimdi hatırlıyorum. Bana bir kez muayeneye gelmemiş miydiniz?"

"Beni *tanıyor* musunuz?" Marc her heceyi aynı yoğunlukla vurguluyordu.

"Evet, tabii. Ne zaman kaza yapmıştınız? Altı hafta önce mi?"

Marc'ın çevresindeki her şey dönmeye başlamıştı. Hayatında daha önce hiç görmediği adama, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Ne porselen dişlerinin gülümseyişi ne de yüksek alm ve boğazımn bitimindeki yıldız biçimindeki doğum izi ona en ufak bir şey hatırlatıyordu.

"Ah, özür dilerim," dedi adam. "Nerede bulunduğunuzu bildiğinizi sanıyordum." Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Adım, Profesör Patrick Bleibtreu."

59.

Kimse ona engel olmadı. İri yarı hiç kimse yolunu kapatmadı, hiçbir el yakasına yapışmadı, hiçbir kol onu boyunduruğa alıp yüzünü yere bastırmadı. Bu onlar için çocuk oyuncağı olurdu. Öyle zayıftı ki, hiçbir direnç gösterecek durumda değildi. Marc'ın düşünceleri altüst olmuştu. Bu adam gerçekten de kliniğin yöneticisiyse, dün öğleden sonra kiminle görüşmüştü? Onu Neukölln yüzme havuzunda yakalayıp getiren ve saatlerce muayene eden kimdi? Döner kapı onu dış dünyaya geri tükürdü, ama Marc kendini, sanki ruhu Bleibtreu Kliniği'nin avlusunda kalmış ve yeniden geri gelen beyaz saçlı adamın yanında bekliyormuş gibi hissediyordu.

Çevresinde dönüp yukarı baktı. Dün tam olarak buradaydı. Ama o zaman Fransız Caddesi'nde durmuyordu, tam aksine, bir blok ötedeki paralel caddedeydi.

İşimi bitirmek istiyorlar. Birileri hafızamı yitirmemi istiyor ve bunun için de en ucuz numaraları kullanıyor.

Dün Maybach, Fransız Caddesi'nden gitmiş ve orada her-hâlde bu caddeyle yer altından bağlantısı olan bir binanın oto-parkına girmişti.

Marc histerik bir tavırla güldü. Gerçek Bleibtreu Kliniği'ni hiç dışarıdan görmemişti ve pencerelerin önündeki branda bu maskaralığı kaplamıştı. Sadece tuvalet pencerelerinin önünde görüşü engelleyen bir şey yoktu, ama oradan da hiçbir şüpheye düşmeyecek şekilde kavşağın sadece bir parçasını görebilmişti.

Peki şimdi? Şimdi ne yapacağım?

Marc belli bir hedefi olmadan kaldınm boyunca sendeleyerek yürüdü. Görünmeyen bir rakibe karşı savaşıyordu. İyiyle kötü arasındaki farkı anlayamıyordu ve bütün bu olanlar için aklına en ufak bir neden gelmiyordu.

Belki de bütün bunların ardında Sandra gizleniyordu. Belki bir halkla ilişkiler danışmam filmin senaryosunun gerçeğe da-yandığı ortaya çıktığında çok daha iyi iş yapabilsin diye onu bu komploya sürüklemişti.

Sadece önce senaryo yazılmış, sonra gerçekleşmişti!

Fransız Caddesi'nde çevresini kuşatan bütün gürültü dalgalan arasında onu düşüncelerinden koparan yine bir koma sesi oldu. Bu sesi daha önce klinikteyken de duymuştu, ama şimdi daha yakından geliyordu. Yan tarafa bakınca direksiyonun ardında oturan erkek kardeşini gördü.

"Bin!" Benny yanına gelip durdu ve kirli bir arabanın yan camından seslendi. "Haydi çabuk. Artık kaybedecek zamanımız yok!"

60.

Arabamn genç bir kadına ya da küçük çocuğu olan bir aileye ait olduğu belliydi. Arka camda çok sayıda kumaştan yapılmış fil yapışıktı ve araba radyosunun kaset gözünde bir Benjamin-Blümchen[20] oyun kaseti takılıydı.

"Arabayı sadece ödünç aldım," diye açıkladı Benny, Marc ona bir şey sormadan. On beş dakikadan beri ikisi de bir şey konuşmamıştı, ama şimdi kardeşi her geçen saniye daha da gevezeleşiyordu.

"Arabayı daha sonra tekrar park yerine geri götüreceğim, gerçekten. Ama polisler geldiğinde bekleyemedim. Yani, oradan kaçüm ve bu tencereyi ikimiz için ayarladım."

Marc sadece sessizce başını salladı, söylediklerine odaklanmaktan acizdi, çünkü arabadaki tek ses Benny'ninki değildi. Diğer ses, birlikte gidilebilecek ve sadece kendisinin tanıdığı bir yerden söz eden İngilizce bir şarkı söylüyordu. Ancak bir süre sonra müziğin radyodan geldiğini algıladı.

Marc radyoyu kapatıp elini kapı koluna attı.

"Arabayı durdur!" dedi alçak sesle.

Benny eliyle kafasını işaret etti. "Bok durdururum."

20 Almanya'da ünlü bir çocuk programı, (ç. n.)

"Bir katille hiçbir işim olsun istemiyorum."

"Sen de mi şimdi o kaçık gibi başladın? Ben kimseyi öldürmedim!"

Trafikte ortalama hızla zafer amtı çevresinden döndüler. Benny derin bir nefes aldı. Polo'nun içi kusmuk ve ucuz parfüm kokuyordu. Herhâlde biri ilkini sonrakiyle örtmeye çalışmıştı.

"Peki, o halde neden kanlı bir çöp torbası ve yarım depo cephanelikle gezintiye çıktın?" diye sordu Marc.

"Silahlar bana ait değil."

"Kime ait peki?"

"Valka'ya."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Sadece borç aldım."

"Ne için?"

"Emin bir iş, ama şimdi fark etmez. Valka'dan iş arkadaşımın hesabına para havale etmesini istedim. Ama anlaşma patladı. Onu kandırdım."

"Ya spor çantasının içindeki pislik neyin nesi?"

Benny kan bulaşmış, yelken bezinden çantasının durduğu arka tarafa kaçamak bir bakış fırlattı.

"Paranın bir kısmım alıkoydum. Valka onu klinikten içeri gizlice soktu. Ama hepsini geri ödeyebilmek için paranın diğer yarısına da ihtiyacım var."

Kardeşi direksiyonu tek eliyle tutuyor, diğeriyle de gaza bastığı ayağım ovuyordu.

"Şimdi de katiller ensene yapışü, değil mi?"

"Öyle sayılır. Valka onun için bir iş görürsem borcumu sileceğini söyledi."

Şerit değiştirdiler ve 17 Haziran Caddesi üzerinde park yeri arayan bir öğrenciyi geride bıraktılar. Üniversite ve bir sonraki kavşak, bir trafik lambası uzaklıktaydı.

"Ne tür bir iş?"

"Bir gazeteci, Ken Sukowsky, Valka hakkında araştırma yapmış; iyi bir araştırma. Onu öldürmem ve parmaklarını kesmem gerekiyordu. Belki de tam tersi. Sonra hemen şehri terk edecektim."

Dikiz aynasına baktı. "Lanet olsun, saatler önce Amsterdam'da olmam gerekirdi. Şimdi işim bitti."

"Neden?"

Benny göğüs geçirdi. "Tabii ki sadece blöf yaptığım için. Dün akşam Sukowsky'deydim. Onu uyardım. Sonra aslında bir tur atıp veda etmek istedim. Bilirsin işte, borçlu olduğum herkese. Dostlara, tanıdıklara ya da kötü zamanlarımda bana yardım etmiş olan yabancılara; Profesör gibi."

Elini montunun yan cebine atıp ona buruşmuş bir kâğıt uzattı. On maddeden oluşan listedeki ilk üç ismin üstü çizilmişti, son sırada Haberland'm adı vardı. Marc kendi adımn listede olmadığım fark etti.

"Sizinle şehir dışına çıkmamın sebebi buydu. Sen Haberland'la gezintideyken Valka'dan aldığım paramn bir kısmım mutfak masasına bıraktım. O benimle gerçekten ilgilenen az sayıda kişiden biriydi. Doktor bunu hak etmişti."

Demek buymuş. Yavaş yavaş her şey açıklanıyordu.

"Leana gibi mi?" diye sordu Marc.

Bir trafik ışığında durdular ve Benny ona hayretle baktı.

"Hastanedeki hemşirene Valka'mn paralarıyla mı teşekkür ettin?"

"On beş bin, evet," diye başını salladı Benny uzun bir aradan sonra.

"Eddy onları geri almak istemeden şehri terk edebileceğimi düşündüm. Ama sonra verdiği süreyi öne çekti."

"Kanlı torbamn içinde ne vardı?" diye sordu Marc, hâlâ şüpheliydi.

"Bir domuz başı. Valka'ya hazırladığım veda hediyesi. Bagajı açtığında onu bulacaktı ve ben de o zamana kadar çoktan yurtdışında olacaktım."

İşık yine yeşile döndü. Her nasılsa Benny'yi şimdiye dek konuşmaktan alıkoyan engel kalkmışa benziyordu. Şimdi her şey ağzından dökülüyordu:

Ona, dün gece nasıl trafik kontrolüne yakalandığım, bagajındaki gazeteciyi öldüreceği silahları polisin bulmasına nasıl ramak kaldığını anlattı. Hatta sonunda Marc'a dairesindeki öldürülmüş kızdan bile söz etti.

"Ondan sonra da sen şu paranoyakla birlikte sahneye çıktın. Tam zamanında kaçamadım ve şimdi Eddy'nin adamlan kıçımdalar."

Benny sağa yanaşarak son anda Emst-Reuter Meydanı'na giden dönemece girdi. Alman Operası yönünde, Bismarck Caddesi'nden aşağı devam ettiler.

"Neden para sorunun için hiç bana gelmedin?"

Marc ceketindeki hap torbasım yokladı ve onu kaza yapan arabada düşürmüş olduğunu fark etti. Şimdi geriye, mide bulantısının daha fazla kötüleşmemesini ummaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

"Son zamanlarda pek yakın olmadığımızı bir kenara bırakırsak mı?" Benny ona kısa bir bakış atarak güldü. "Doksan bin avron yok."

Yüce Tanrım, bu kadar çok mu? "Bu kadar para ne için, Tanrı aşkına?"

"Bilmesen daha iyi."

Marc sesini yine yüksel tmemeye çalışti. Kardeşiyle tartışmak hiçbir zaman işe yaramamıştı. Ona ne kadar fazla baskı yaparsa Benny o kadar kendi içine kapanıyordu.

"Ama neden Valka? Lanet olsun, borcunu ödeyemeyecek durumda kaldığında hemen diz kapağına sıkmayacak insanlar tanıyorum," dedi sakin bir tavırla.

"Ah, öyle mi? Bununla kayınpederini kastediyorsan buna ancak gülerim."

"Neden?"

"O meteliksiz."

"Ne?"

Bir başka trafik lambası sandan kırmızıya geçti. Yanındaki diğer araçlar frene basıyor olsa da bu, Benny için hızlanması gereken bir işaretti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Marc odaklanarak.

"Meteliksiz. Bu kelimenin başka bir anlamı var mı?"

Benny, sanki tekrar izlenmekten korkuyormuş gibi dikiz aynasına göz attı. Marc da arkasına dönüp bakü ama hiç kimseyi göremedi.

"Kliniğine el konuldu. Gazete okumuyor musun?"

Hayır. Son haftalarda dış dünya beni neredeyse hiç ilgilendirmiyor.

"Ayrıca cerrahları hatalı bir kalp kapakçığı ameliyatı yapmış ya da bunun gibi bir şey. Constantin'in hatası değil, ama yine de bu davadan o da yanacak. Artık şu anda gitmekte olduğumuz villası bile ona ait değil." Benny, Marc'a doğru baktı. "Hâlâ oraya gitmek istiyorsun, değil mi?"

61.

İnsan beyni herkesin bir kez yüz yüze gelmek zorunda kalacağı karşı konulamaz gerçekleri soyutlaştırıp inkâr edebilecek durumdadır: yaşlanmayı, hastalığı, çökmeyi, kendi ölümünü. Bütün bunlar hepimizin başına gelecektir, ama yine de gerçek dışı görünür. Başka biri oynadığımız kartları karıştırır ve ne zaman umutsuzluğa kapılsak, sistemin merhametine de o kadar minnettar oluruz. Eğer geleceği görebilseydik yaşam yolunda yürümeye devam edebilir miydik?

Marc bu soruyu kaympederinin villasının önünde durduğu sırada kendine sordu. Benny arabada kalmış ve onu buraya yönlendiren plamndan emin olamasa da girişte onu bekleyeceğine söz vermişti.

"Neyi arıyorsun?" diye sormuştu arabadan inerken.

"Gerçeği," diye yanıtlamıştı Marc.

Yoksa Constantin borçları yüzünden mi onu delirtmeye çalışıyordu? Marc'ı devre dışı bırakıp senaryo satışından gelecek olan geliri yönetmek mi istiyordu? Her zaman olduğu gibi, Marc kendi yaşamım geri istiyordu. Bu, dul bir adamın yaşamı olsa da. Ve Constantin'in kendisiyle gerçek arasmda durduğunu biliyordu. Onunla yüzleşmek zorundaydı. Ancak ondan sonra bütün bu şeylerin sonu gelecekti. Öyle ya da böyle.

Kapıyı yumrukladı. Constantin eskiden gerekli durumlarda kullanılmak üzere kayıkhanede her zaman ikinci bir yedek anahtar saklardı. Ama bu tedbirsiz günler uzun zamandır geride kalmışta. Üç yıl önce, Sandra'nın ilk bebeğini kaybetmesine neden olan saldırıdan sonra bir güvenlik uzmanı tutulmuştu. O günden beri evin içine giren ziyaretçileri sessiz bir sinyalle haber veren kapalı devre bir video kontrolü vardı. Ve anahtar yerine, parmak izi kullanılıyordu. Ama bugün Marc'ın işaret parmağım girişteki soğuk parmak izi okuyucusuna bastırması gerekmiyordu. Çünkü kapı zaten açıkta. Kapıyı çalar çalmaz aralanmıştı.

"Merhaba?"

Marc ön salona girdi ve her şey hâlâ eski yerinde duruyormuş gibi göründüğü halde değişikliği hemen sezdi: Girişte, üzerine cep telefonu ve anahtarların bırakıldığı küçük sehpa, merdiven trabzanlarınm her iki tarafım çevreleyen büyük mermer toplar. Ziyaretçileri olduklarından daha uzun ve zayıf gösteren, gümüş çerçeveli kocaman ayna. Bu, eve ayak bastıklarında genellikle konuklara iyi bir duygu verirdi, ama bugün Marc'ta böyle bir duygu uyandırmıyordu. Bunun nedeni, kaympederinin hiçbir zaman evi kilitlemeden çıkıp gitmeyecek olması değil, evde duyduğu yabancı seslerdi.

Bir kadın ve bir erkek. İkisinin sesi de neşeli ve çok samimi geliyordu. Birinci katta konuşuyorlardı.

"Merhaba, benim," diye merdivenlerden yukarıya bağırdı Marc. Yamt yoktu. Sadece hafif bir kıkırdama, ardından adamm uzun bir monologu.

Eskiden her ayın ikinci pazar günü Sandra'yla birlikte çıktıkları merdivenlerden yukarı çıktı. Constantin ayda iki kez aileyi çaya davet ederdi.

Karısının erken ölümünden sonra herkes bu geleneğin bozulmasını beklemiş, ama onlar buna devam etmişti. Ve böylece yukarıdaki kütüphanede, evin üç şöminesinden birinin önünde, geçmiş günleri konuşmak üzere ona gelmeye devam etmişlerdi. Her ayın ikinci pazarında. Kaza olana dek.

Marc en üst basamağa eriştiğinde sesler daha da yükselmişti.

"Constantin?" diye boğuk bir sesle bağırdı. Saatlerdir hiçbir şey içmemişti ve dili sanki kendisine ait değilmiş gibi hissediyordu.

Önündeki koridor iki yana doğru uzamyordu. Sol tarafta konuk yatak odalan, sağdaysa çalışma odası ve hemen bitişiğinde seslerin dışarıya taştığı kütüphane bulunuyordu. Marc şimdi konuşmanın bölümlerini anlayabilecek kadar yakınlaşmıştı.

"*Ben bunu yapmazdım,*" diye neşeyle karşı çıktı kadın.

"*Gerçekten mi? Ben bu kadar emin olmazdım. Başına gelen en kötii şeyi hatırla,*" diye yanıtladı adam.

"*Ah, en son yüzme havuzunda olmuştu, ama bunu sana gerçekten anlatamam.*"

Oradaki varlığım birkaç kez belli ettiği halde çiftin ona hiçbir yanıt vermemesi korkutucuydu. Marc bu yüzden o andan soma olabildiğince az gürültü yapmaya çalışarak karanlık koridorda sessizce ilerledi.

Seslere, şimdi çalışma odasından gelen alçak sesli, elektrostatik bir çıtırtı karışmıştı. Oda yaklaşık olarak koridorun ortasında, küçük konuk tuvaletinin çaprazındaydı.

"*Yalancı,*" diye güldü adam kapının ardında.

"*Hayır, gerçekten, tam olarak hatırlayamıyorum.*"

"Eh, bu kez de uydu."

Marc soluğunu tutarak ağır kapı kolunu aşağı indirdi. Kapıyı açtı ve donakaldı.

Çiftin neşeyle sohbet ettiği çalışma odası harabeye dönmüştü. Ayaklı lamba, delik deşik olmuş deri kanepenin üzerine devrilmişti. İran halısı kocaman bir mendil gibi buruşturularak boş bir rafa atılmıştı. Bütün tablolar, kitaplar, resim çerçeveleri ve içeride duran sanat eserleri yerlere saçılmıştı.

Marc çevresine bakınarak çifti aradı ve onları tozlu bir ekranda buldu. Televizyon ters dönmüş bir biçimde, içi boşalmış tuzlu su akvaryumundan geriye kalanların arkasında duruyordu. Eski cihazın hâlâ çalışıyor olması ve sonunun parke üzerindeki bir yığın balığa benzememesi şaşılacak şeydi.

"Ne düşünüyorsunuz? Sizin görüşünüz önemli!" dedi donuk ekrandaki sabah programı sunucusu kılıklı adam. Üzerinde neşeli bir kravat, neşeli bir ceket ve yüzünde neşeli bir sırıtış vardı. Kamera geriye çekildi ve platin renkli sarışın meslektaşıyla birlikte stüdyo kulisini gösterdi.

"Hayır, bunu gerçekten hatırlamak istemiyorum."

"Gördün mü?"

Ekran her iki saniyede bir titriyor ve yanık kokuyordu. Televizyonun kablosu arızalıydı ve dökülen sudan etkilenmişti.

Marc televizyonun çalışır durumda kalmasının daha güvenli olacağına karar vererek harabenin ortasında tek sakin görünen yer olan çalışma masasına baktı. Cilalı maun yüzeyinde dünyayı değiştiren anlaşmalar imzalamak isteyen devlet adamı gibi yerinden oynatılamayan masa, pencerenin önünden göle doğru bakıyordu.

Marc cam kırıklarının üzerinden atlayarak, yere devrilmiş, bir zamanlar minibar olarak hizmet etmiş bir kutuyu ayağıyla kenara itti. Bir yandan da ne yapacağını düşünüyordu.

Yatak odası bile altı tane olan bir kompleksi köşe bucak arama riskine girmek olanaksızdı. Eğer hırsız hâlâ binadaysa onun eline düşebilirdi. Öte yandan burada kalmak için artık bir nedeni yoktu. Bu kaosta değil aklının karanlıklarında kalan yamtlara ışık tutmak, televizyondan gelen saçmalığı kapatmak için bir uzaktan kumanda bulmak bile mümkün değildi

"*Aslında evet, ama ya bir şeyler ters giderse.*"

"*Tamam, sevgili izleyiciler, bu konuda sizler ne düşünüyorsunuz? Aşağıdaki direkt hat numaralarımızdan bizi arayabilirsiniz.*"

Marc tam gidecekti ki gözü yerde duran, çalışma masasından dışarı çekilmiş bir çekmeceye ilişti. İlk bakışta diğerleri gibi görünüyordu. Ancak ikinci bakışta rahatsız edici fark ortaya çıkıyordu.

"*Bunda yer almak ister misiniz? Yoksa hayır mı? Oyunuzu şimdi verin.*"

Marc diz çöküp birinin çekmecenin arka tarafına çocukça bir el yazısıyla çiziktirmiş olduğu sayıları yokladı.

23. 11.

Çocuğunun hesaplanmış doğum zamanı.

"*Lütfen sonunda 'Evet' için biri, 'Hayır' için ikiyi seçin.*"

Çekmecenin çevresinde döndü. İç tarafında bir tek evrak kalmıştı. Titreyen parmaklarla Constantin'in özel bankasına ait olan gri-yeşil renkteki hesap özetini eline aldı.

"Ama şimdi Sat.l'den[21] değerli meslektaşımız Ulric Meyer'in hazırladığı ve fikrinizi kesinlikle etkileyecek olan '09 Raporu'nun röportajına geçiyoruz."

Son günlerde gittikçe daha yüksek meblağlar çekilmişti. Hesap eksideydi, son sütunda "bloke" kaydı vardı.

Marc televizyona baktı.

O anki iç çöküntüsüyle bulunduğu oda arasmda hiçbir fark yoktu. Onun içinde de biri bütün hafızasının çekmecelerini dışarı çekip boşaltmış gibiydi ve düşüncelerini teker teker ayıklamasını istemiyordu. Hepsi birbirine bağlıydı: Sandra, Constantin, bebek. Ama hiçbirinden bir anlam çıkmıyordu. Ne Constantin'in borçlarından, ne tahrip edilmiş çalışma odasından ve ne de o sırada yüksek sesle ve açık seçik kendi adım söylemekte olan televizyondaki kadından.

62.

Marc şaşkınlıktan donakalmış halde Sandra'mn ekrandaki yakın çekim görüntüsüne baktı. Saçları terli ve bakımsızdı, gözleri kırmızı ve şişmişti. Çaresiz ve bitkin görünüyordu. Onu hiçbir zaman bu kadar kötü bir durumda görmemiş olsa bile yine de kendi karısı olduğu apaçık ortadaydı. O sırada bir haber programının araştırma haberini sunmak için fazla genç görünen beceriksiz bir muhabir ekrana geldi. Ama çekiciliğinin eksikliğini derin sesiyle kapatıyordu.

21 Alman kanalı, (ç. n.)

"Bleibtreu Kliniği bugüne dek psikosomatik hastalıklarla ilgili ciddi bir özel hastane olarak biliniyordu. Ama son günlerde sıra dışı bir deney zihinleri kurcalıyor. Bu, arkamdaki binada meydana gelen ve görünüşe bakılırsa resmî makamların izni olmadan gerçekleşen bir deney!"

"HD, Hafıza Deneyi; katılanlann yaşamlarındaki kötü anılan silebilmeleri için hafızalarının silindiği programa bu ad veriliyor. Düşüncesi tabii ki baştan çıkarıcı. Kazalar, aşk acıları, trajediler; bize acı veren bütün her şeyi sonsuza dek unutabilmek nasıl olurdu?"

Muhabir tekrar göründü ve kliniğin önündeki caddeye doğru döndü. Yoldan geçenler merakla kameraya bakıyorlardı. "Ama ya bu arada bir şeyler ters giderse? Burada, dosyası elimize geçen hastada olduğu gibi."

Marc yerinden sıçradı. Ekranda karartılmış bir belgenin bir bölümü görünüyordu. İşlemi yapan doktorun adı tanınmaz hale getirilmişti, ama kendi adı, Marc Lucas, hemen hemen her satırda duruyordu, yine hasta dosyasının sağ üstündeki fotoğrafı da gözden kaçacak gibi değildi.

Sandra bu akıl almazlığı, "Evet, bu kocamın dosyası," diye onayladı, sesi öncekinden daha çaresizdi.

"Lütfen adım açıklayın ve fotoğrafım yayınlayın, belki böylelikle tekrar hafızasını bulur."

Kamera şimdi sadece Sandra'mn yüzünü değil, bütün vücudunu göstermeye başlamıştı. Bir hastane yatağında yatıyordu. Karnı daha da büyümüştü.

Marc sessizce ağlamaya başladı.

"Nedenim bilmiyorum ama o klinikte tedavideydi. Ve kocam artık hiçbir şeyi hatırlayamıyor."

Görüntü değişti ve flu bir el kamerası daha kısa süre önce Emma'mn yakalandığı Bleibtreu Kliniği'nin resepsiyonu üzerinde hareket etmeye başladı. Bir el birden kamera merceğini kapattı, bir itiş kakış oldu, sonra lobi çapraz bir açıdan ekranda göründü.

"Ne yazık ki klinik yöneticisi suçlamalara karşı bir açıklama yapmak istemedi. Kamera ekibimize giriş yasağı kondu."

Röportaj, klinikte yatan Sandra'nın son durumuyla sona erdi.

"Artık hiçbir şeyi hatırlayamıyor," diye tekrarladı karısı. "Beni bile. Bebeği bile." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. "Yüce Tanrım, daha komplikasyonlar olduğunu bile bilmiyor."

Komplikasyonlar mı?

Karısı şimdi doğrudan kameraya konuşuyordu: "Marc, bunu duyuyorsan, bana gel."

Hıçkırdı. "Lütfen, bebeğimizle ilgili ters giden bir şeyler var. Onu erken almaları gerekiyor."

Ve film böyle sona erdi ve tarifi olanaksız biçimde kıkırdayarak konuşan sunucular tekrar ekrana geldi. Sanki biraz önce Oktoberfest'ten[22] yaptıkları canlı yayını kesmişler gibi smtıyorlardı.

"*Evet, Oylamaya devam edebilirsiniz,*" diye güldü adam. "*Kötü olayları hatırlamak zorunda kalmamak için hafızanızı sildirir miydiniz?*"

"*Ya da...*" diye ekledi kadın, "*... hayır, Marc Lucas örneğinde görüldüğü gibi bu bana uygun bir şey değil, deyin. Üstelik karısı bu öğleden sonra doğuracak. Bebeği şu dakikalarda Senner Kliniği'nde sezaryanla dünyaya gelmek üzere ve gerçekten de trajik olan, babasının...*"

22 Almanların ekim ayında kutladıkları bira şenliği, (ç. n.)

Marc ayağa kalkarak kulaklarını tuttu ve bu cinnete daha fazla katlanmak zorunda kalmamak için sunucunun sesini çığlığıyla bastırmaya çalıştı.

Aynı anda girişte bir silah patladı.

63.

Aşağıya indiğinde kardeşi başım bir bahçe aydınlatmasının direğine dayamıştı. Her nasılsa arabadan kaçıp saldırganın elinden silahım almayı başarmış olmalıydı. Silah bir süs ağacının yarım metre kadar ötesinde duruyordu. Sahibi o sırada tüm öfkesiyle Benny'nin böbreklerine tekme atmaya hazırlanıyordu.

Marc onun, daha önce kendilerini izleyen motor sürücüsü ya da Valka'mn gönderdiği bir başka haydut olup olmadığım bilmiyordu. Adamın artık maskesi yoktu, ama görüntüsü spor motosikleti tercih eden birinden çok daha sertti.

Benny doğrulmayı başaramadı ve yerde emekleyerek tehlike hattından uzaklaşmaya çalıştı. Saldırgan onun arkasına geçip bacaklarının arasına bir tekme savurdu, Benny sustalı çakı gibi öne fırladı. Sonra adam aşağıya doğru eğildi. Marc bu arada artık ön camı olmayan arabamn çevresinden sessizce dolaştı. Şimdi katilin cama ateş ettiği silahla arasında sadece iki metre kalmıştı. Bu açıklığı azaltmak istediği sırada iri yarı adam gülerek ona doğru döndü.

"Bir fahişeye benziyor muyum?" diye sordu.

Marc iki elini havaya kaldırdı.

Şimdi kardeşini öldürmek isteyen adamın yüzünü tanıyabilmişti.

"Merhaba, Valka!"

Hatırladığından daha da şişmanlamıştı.

"Bakın hele, sevgili Mr. Streetworker.[23] Demek grup tekrar bir araya geldi, ha?"

Eddy mağrurca sırıtarak tabancamn mermilerini kontrol etti. Çitin yanında duran ve her tetiği çekişten sonra yeniden doldurulması gereken pompalı tüfekten farklı olarak, Benny'nin tabancası yeterince mermi doluydu.

"O zamanlar şu fahişe için grubumuzu terk etmen ne yürekler acısıydı."

"Ne zamandan beri yine kendi ellerini kirletmeye başladın?" diye sordu Marc. Soluğu buhar halinde çıkıyordu, ama ne soğuğu ne de gölden esen rüzgârı hissediyordu. Korku onu içten ısıtıyordu.

"Kardeşin düzücüyü düzmeye çalıştığından beri," diye yanıtladı Valka, D harfiyle başlayan o kelimeyi her söyleyişinde Benny'nin savunmasız yüzünü tekmeliyordu. Kardeşi garip bir şekilde, yüzünü korumak yerine kollarıyla sadece mide çevresini korumaya almıştı. Ağzından ve burnundan kalın şeritler halinde kan geliyordu.

Delirmişe benzeyen adam üçüncü kez tekmesini savurmadan önce, "Ah, bir Eddie Murphy hayranı daha," diye bağırdı Marc.

Valka birden durdu. " Ne?"

23 (Ing.) Sokak işçisi, (ç. n.)

"Bu bir film repliğiydi: 'Sakın bir düzücüyü düzmeye kalkma' ya da buna benzer bir şey. *Takas* adlı filmden, ama fark etmez. Sen de çok güzel aktardm, Valka."

Eddy sırıttı, sonra ayaklarının altındaki insan yığınına baktı.

"Ve sen de şuradaki ukala için bir de tımarhanede yattın."

Benny, kesici dişlerinden birini kaybederken böğürdü:

"Kıçımı yala!"

Uzaklardan, Glienicker Köprüsü'ne doğru yol alan bir mavnanın düdüğü duyuldu. Marc çevresine bakındı. Bu çevredeki arazi, giriş kapısından evlerin görünmeyeceği kadar büyüktü.

Kimse onların yardımına gelemezdi. Ve önündeki uzun namlulu silah işe yaramayan bir sopadan başka bir şey değildi. Valka üç araba boyu uzaklıkta duruyordu; Marc daha yolun yarışma gelemeden bütün mermileri göğsüne yiyebilirdi.

Marc da tabancayı ona çevirmek zahmetine bile katlanmayan Eddie gibi bunu biliyordu. Eddy yere çömeldi, kovboy çizmelerinin metal uçları Benny'nin sağ gözünden sadece milimetreler uzaklıktaydı. Sonra onu saçımn tepesinden tutup başım çakıl zeminden yukarı kaldırdı ve Benny'nin kan içindeki ağzım kendi dudaklarına yakınlaştırdı.

"Tamam, Benjamin, ölmeye hazır mısın?" diye yumuşak bir sesle sorarak tabancayı çenesinin altına dayadı.

Şimdi kaba bir heriften çok, gerçekte olduğu gibi bir psikopata benziyordu. Benny, Marc'ın duyduğu korkuya karşın kaderine razı olan biri gibi yorgun bir tavırla başım, evet anlamında salladı.

Bu arada Valka'ya alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Söyledikleri rüzgârın ve ağaçların hışırtısından duyulmuyordu. Kanlı bir salya çenesinden aşağı damladı. Kapatmadan önce, Benny'nin gözlerinde garip bir nedenle derin bir minnettarlık okunuyordu.

"Eh pekâlâ, o halde cehenneme git, seni manyak!" dedi Eddy.

Ve Marc, eli kolu bağlı durmak yerine kesin ölüme koşmaya karar vermeden önce, Valka tamamen mantıksız bir şey yaptı.

Benny'nin yanağım sevgiyle okşadı. Sonra ayağa kalktı, tabancayı geniş bir kavis çizdirerek uzağa fırlattı ve bir kez bile arkasına dönmeden çakıl taşlı yoldan ana kapıya doğru yürüyüp gitti.

64.

//Dunu neden yaptı?" Marc bir kasırga şiddetiyle yüzüne U vuran rüzgârın sesini bastırmak için bağırmak zorundaydı. Valka daha önce ateş ederek ön camı kırmıştı ve neyse ki Benny son saniyede yana yattığı için sadece ön koltuğu delmişti.

"Eddy neden böyle birdenbire çekip gitti?" Marc bacakları kıvrık biçimde arka koltukta boylu boyunca yatan ve tişörtünün ucuyla ağzını silmekte olan kardeşine doğru döndü.

"Bilmiyorum. Herhâlde şanslı günümdeyim."

Benny öğürdü, soma yamna dönüp yer döşemesine kustu. Tekrar konuşabilecek duruma gelmesi epey zaman aldı.

"Sanırım kendi ellerini kirletmek istemedi. Adamları beni hemen bulacaktır." İnledi. "Nasıl olsa her şey geçti."

Marc şaşkınlıkla başım iki yana salladı. "Birazdan oradayız," diye rüzgâra karşı haykırdı. Üstüne üstlük kar yeniden yağmaya başlamıştı. Islaklık görüşünü engelliyordu. Arabalar, yayalar, yol tabelaları ve yol kenarındaki evler; bütün hepsi gözlerinin önünde bir gölge oyunundaki gibi eriyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Benny başım kaldırmaya çalıştı.

"Senner Kliniği'ne."

Arkalarında bir aile karavam selektör yapıp sıkıştırıyordu, ama Marc ne kadar istese de hızlı gidemiyordu.

Islak parmaklarım direksiyondan çekip nefesiyle ısıttı ve erimiş kar birikintisi içinde tekrar bulduğu iç cebindeki tabancayı yokladı. Mermiler bile hâlâ içindeydi.

"Lanet olsun, neredeyiz?"

Benny dirseklerinden destek almaya çalıştı, ama sonra gücü onu terk etti ve yine koltuğa yığıldı. Kladower Damm boyunca içinden geçtikleri yerleşim yeri tıpkı buradaki gibi tertemiz ve düzenli, pitoresk bir Bavyera köyü olarak rahatlıkla kabul edilebilirdi. Meyhanelerin adlan 'Fayton Salonu' ya da 'Köy Testisi'ydi ve at otlağı kadar fazla kilise kulesi vardı. Haftalık pazara çıkmış sakinlerinin ön camı parçalanmış arabaya bir dünya harikasıymış gibi bakakalmalarına şaşmamak gerekirdi.

Marc direksiyonu bırakarak yüzündeki ıslaklığı sildi. Kar taneleri yağışla birlikte gittikçe büyümeye başlamıştı. Gaza daha fazla bastı.

Benny'nin arkada inlediğim duydu: "Sana bir şey söylemem gerek."

Dikiz aynasından ona baktı.

"Gruptan aynldığında ve ben o haplan yuttuğum zaman..

"Boktan bir şeydi, biliyorum, ufaklık. Seninle daha fazla ilgilenmem gerekirdi."

"Hayır, demek istediğim o değil." Benny öksürdü. "Bu, senin yüzünden değildi."

"Peki kimin?"

"Sandra yüzündendi."

Kelimeler Marc'm yüzüne yağmur kadar soğuk bir biçimde çarptı. *Sandra mı?*

"Ona tek âşık olan sen değildin, Luke."

Marc arkaya döndü.

"Endişelenme," diye kendini savundu Benny. "Başlarda kararsız kalsa da onunla aramda hiçbir zaman bir şey olmadı."

Marc kasıldı, parmaklarıyla direksiyonu daha sıkı kavrayarak üzerine hücum eden düşünceleri toparlamaya çalıştı.

Demek ki sebep buydu.

Sandra demek bu yüzden ilişkilerinin başlangıcında o kadar uzun süre kıvırtıp durmuştu. Demek ki kardeşiyle kendisi arasmda karar verememişti.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Benny sadece ağır ağır yanıt verdi: "Artık beni düşünmemen için. Gerçek olan, Sandra'ran o zaman sana çok çabuk âşık olduğu. Ben sadece kötü bir tattım. Kısa süre için onun kafasını karıştıran, yardıma muhtaç küçük kardeş. Üç kez buluştuk, sonra senin doğru kişi olduğundan emin oldu. Bunu kabullendim, ama daha sonra yakınınızda olmaya katlanamadım."

Bu da acaba...

Bulmacamn parçaları birer birer tamamlanmaya başlıyordu.

Benny'nin ilk intihara kalkışma nedeninin aşk acısı olduğu anlamına mı geliyor?

"Beni hiçbir zaman ortada bırakmadın, Luke. İlişkiyi kesen bendim, ta ki..."

Cümlesi havada kaldı. Marc sordu:

"Ta ki?.."

"Lanet olsun, ta ki günün birinde Sandra tesadüfen yoluma çıkana dek. İlk kez hamile kaldığı zamandı."

Marc soluk almakta zorlandı.

Üç yıl önce mi? Sandra'nın garip davranışının nedeni Benny miydi? Onunla o zaman Neukölln'deki sokak kahvesinde mi buluşmuştu?

"Anlaşılması zor bir durum, ama o zamanlar bugün olduğumdan çok daha kötüydüm," dedi Benny ve yine biraz kan tükürdü.

"Desteğimi kaybetmiş olduğumu hemen gördü ve çöküşümün suçunu otomatikman kendine yükledi. Sanki bunun nedeni sana âşık olmaya karar vermesiymiş gibi." Boş boş güldü. "Saçma. Bunun bütün sorumluluğu bana ait."

Sesi gittikçe zayıfladı, neredeyse düşteymiş gibi konuşuyordu ve Marc yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Lanet olsun, onu hâlâ seviyor. Bunca zaman sonra hâlâ.

"Bu bakımdan birbirinize gerçekten çok benziyorsunuz, Marc. O da bana yardım etmek ve sözde hatasını tekrar onarmak istedi. Hatta korkanm ilişkinizi bile yeniden gözden geçirip o zaman doğru karar verip vermediğini kendine sordu. Lanet olsun, Sandra hamile bir hormon kütlesiydi, onun ruhsal dalgalanmalarım mutlaka kendin de yaşamışsındır."

"Hâlâ bana aslında ne söylemek istediğini anlamıyorum "

"Çok basit. Sandra ve ben o sıralar birçok kez buluştuk ve her buluşmadan sonra daha da kötüleşti. Seninle bu konuda konuşamıyordu. Ne de olsa sizin ilişkiniz de söz konusuydu ve ayrıca ilişkimizin ne kadar rahatsız edici olduğunu da biliyordu. Sonunda yardım istemek için babasına başvurdu. Ondan bana yardım edip edemeyeceğini rica etmek istiyordu. Parası ve ilişkileriyle."

Marc kısa bir an için tekrar arkaya döndü. Kardeşini hiçbir zaman o an olduğu kadar üzgün görmemişti.

"Şimdi anlıyor musun?" diye boğuk sesle sordu Benny. "Ben olmasaydım ilk çocuğunu kaybetmeyecekti. Çünkü hırsızların eve girdiği gün Constantin'in villası yerine senin yanında olmuş olacaktı."

Marc ne kadar uzun zamandır soluğunu tutmuş olduğunu fark ederek buz gibi havayı içine çekti. Sonra öksürdü ve öksürükle birlikte, son dakikalarda biriken gerilimin bir bölümü de çözüldü.

"Unut gitsin."

Marc yan koltuğun üzerinden parçalanmış ön cama ait birkaç cam kırığını topladı, sonra Benny'nin tabancasını uğrayabilecekleri ikinci bir saldırıya karşı hazır olacak biçimde yamna koydu.

"Senin bir suçun yok."

"Hayır, var."

"Hayır. Bu tesadüftü. Kaderin bir cilvesi. Öyle değilse, o zaman ikimiz de şanssızız."

Marc kardeşinin itiraflarını bir süre düşündü. Sonra bir kırmızı ışıkta durdular. Rüzgâr yön değiştirmişti ve bu zamam bir mendille kaşlanm, ağzım ve burnunu silerek değerlendirdi.

"O zamanlar her şeyi yanlış yaptık, öyle değil mi, ne dersin?" diye sordu Marc.

Benny kabul edercesine inledi.

"Peki bugün?" Dikiz aynasına baktı. "Bugün bir şekilde başaracak mıyız?"

Benny çektiği acıya karşın, "Bilmiyorum. Bunu radyo kehanetinden öğrenebiliriz," diye dalga geçti.

Radyo kehaneti.

Bu söz hemen, tıpkı tekrar arabanın içine doluşan iri kar taneleri gibi, bir sürü eski amyı harekete geçirmeye yetmişti. Eğer yanılmıyorsa bu oyunu son kez babalarının arabasını göle itmeden önce oynamışlardı.

"Açayım mı?" diye sordu Marc.

"Evet," diye haykırdı Benny, ardından öksürdü. Belki gülüyordu da, ama ayırt etmek neredeyse olanaksızdı.

Heer Caddesi'ne saptılar.

"Tamam, soru şu: 'Sevgili radyo kehaneti, bugün her şey nasıl sona erecek?"'

Hızını saatte elli kilometreye indirdi ve rastgele radyoyu açtı.

Reklamlar.

"Zamanımız yok, kanal aramaya devam et!"

Marc radyonun kanal arama düğmesini çevirmeye devam etti ve bir caz kanalına rastladılar, sonra bir klasik müzik yayım duyuldu. Daha sonra ya radyo gevezelikleri ya da haberlere denk geldiler. Ancak yedinci denemeden sonra uygun bir kanal çıktı.

1 know, I know what's on your mind, ünlü ve yüksek sesli bir erkek şarkı söylüyordu. *And I know it gets tough sometimes.*[24]

"İşte, bunu yüksek sesle de söyleyebilirsin," diye bağırdı Benny.

Marc arkaya döndü. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Kardeşi gözlerini kapalı tutup üzgün bir tavırla omuzlarım silkti. Şişmiş yüzündeki yaralar ne kadar acı çektiğini ele veriyordu.

"Sen?" diye neredeyse duyulmayan bir sesle sordu.

Havel'e doğru giden donmuş bir köprüye eriştiklerinde lastikler kaydı. Marc, içindeki her şey olabildiğince çabuk kliniğe varmak için ona baskı yapsa da daha yavaş gitmeye başladı.

Benny'yle ilgilenecekleri kliniğe.

Ve orası Sandra'nın şu sıralarda bebeklerini dünyaya getirdiği klinik miydi?

Beyni çocukça bir oyun olan radyo kehanetiyle haşır neşirken neredeyse mutluydu. Böylece ölmüş karısının doğumuna yetişmekte olduğu düşüncesinden uzaklaşmış oluyordu.

"Birazdan hatırlayacağım," dedi nakarat başladığında.

Cause it's all right, I think we're gonna make it.[25]

Marc kolunun tersiyle yüzünü kuruladı. Derisi, dudakları, hatta dili sanki artık kımıldamak istemiyor gibiydi. Ama biraz sonra başaracaklardı. Gökdeleni hayal meyal fark edebildi.

Senner Kliniği, Spandau ve Charlottenburg arasındaki sımrı belirliyordu. Kompleksin birçok binası iki, en fazla üç katlı binalar halinde uzanıyordu ve sık ağaçlıkların ardında kaldıkları için Heer Caddesi'nden neredeyse görünmüyorlardı. Sadece, içinde akrabalar ve küre gelen konuklar için tahsis edilmiş bir otelin bulunduğu on dört katlı klinik binası bir fallus gibi göğe

yükseliyor ve sürücülere yön tayininde yardımcı oluyordu. Ormanda yapılan konserlere gitmek isteyenler için buraya er ya da geç bir gösterge koymaları gerekecekti.

I think it might just work out this time.[26]

"Ne dediğini duyuyor musun? Her şey iyi olacak. Başaracağız."

Ali right.

Marc bunun budalaca, saçma ve çocukça bir inanış olduğunu biliyordu ama yine de radyo kehanetinin sonucuna sevinmeden edemiyordu.

Heer Caddesi'nden çıkıp özel bir giriş yoluna sapülar. Tabelalar hız limitini hatırlatıyordu. Dış aydınlatma henüz açılmışta.

"Tamam, ama şarkıcının adı ne?" Benny tekrar öksürdü, sesi bu kez gülüşe benzemiyordu.

Yoksa Valka onu vurdu mu?

Kardeşi için duyduğu korku, anlamsız mutluluğunu yok etti.

"Bilmiyorum," dedi Marc alçak sesle. Gittikçe daralan yol, onları bir park yerinin yamndan geçirdi.

"Kahretsin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Marc sessizce başım salladı. Kuralları elbette ki biliyordu. Sonuçta onları kendisi bulmuştu, yirmi yıl önce. Radyo kehaneti yalnızca şarkıyı söyleyenin adı bilindiğinde yerine gelirdi. Yoksa uğursuzluk getirirdi.

"Evet, iyi bir işaret değil, ama hemen aklıma gelir..."

Criss, Christoph, Chris /ons, *Christopher ...*

Marc biliyordu, neredeyse aklına gelmek üzereydi ki, tam o anda yerdeki döşemede duran cep telefonu çaldı. Şaşkınlıkla aşağıya baktı.

"Hey, ufaklık, biri burada senden bir şeyler istiyor."

Eğilip ekranı yanıp sönen Nokia'ya uzandı. Kapalı bir zarf işareti yeni bir mesaj geldiğini gösteriyordu.

"Daha önce gelmiş olmalı," dedi Benny.

Marc yerinden sıçradı, sonra bütün kasları gerildi. Kardeşi arkadan sordu: "Ne oldu?"

Ama Marc felç olmuş gibi elindeki cep telefonuna bakıyordu.

Bu gerçek olamaz. Bu kadarı fazla...

Benny ekrandaki mesajı açarken Marc[7] m mesajı ve göndereni iki saniyeliğine görecek kadar zamanı olmuştu.

Neredesiniz? Acele et, Benny, birazdan başlıyor. Marc olmadan başlayamayız!

Constantin

Marc şaşkına dönmüş bir halde, onu ikinci bir şokun beklediği dikiz aynasına bakakaldı. Önce sadece kardeşinin kapı tavanındaki kulptan uzanan kolunu gördü, sonra Benny'nin yüzü görüş alanına girdi. Kardeşi öne doğru hamle yaparak delik yan koltuğun başlığına doğru atıldı, ama Marc daha hızlıydı. Frene basınca silah öne kaydı. Araba doksan derece dönerek yarım metre kadar kaydı ve park yasağı olduğunu gösteren bir tabelanın önünde durdu. Sonra Marc aşağı uzanarak tabancayı kaptı ve namlusunu kardeşinin kanlı alnına dayadı.

65.

H\J aklaşma bana/' diye haykırdı Marc. Arabadan indiğinde

■ spor ayakkabılarının lastik tabanları yerde zar zor sabit durabildi.

"Olduğun yerde kal, seni adi hain!"

Ortalık benzin kokuyordu, küçük arabamn soğutucusu ağzına dek dolmuş bir elektrik süpürgesi gibi vınlıyordu.

Marc'ın ayağı takıldı.

Kardeşini göz hapsinde tutmayı bıraktı ve sendeleyerek, olabildiğince çabuk giriş kapışma giden yolu tırmanmaya başladı. Taş döşeli yol, iki ambulansın park ettiği alçak tavanlı, gösterişsiz bir binada son buluyordu. Bleibtreu Kliniği'nin tersine burada özel hastaların parası ne mimariye ne de iç dizayna harcanmıştı. Bunun yerine Constantin parayı modem cihazlar ve en yetenekli personel için kullanmıştı. Bu nedenle lobi ilk bakışta kamuya ait bir hastaneden farksız görünüyordu: Alüminyum kaplı bir resepsiyon, kitap ve gazetelerin zorunlu olarak durduğu klinik *kiosk'u,*[27] asansörlerin yarımda doktor adlarının bulunduğu duvar ve girişten biraz ilerideki ziyaretçi kafeteryası.

Nereye? Ne tarafa gitmeliyim?

Marc kendi çevresinde dönerek genç bir hasta bakıcının kapıcıyla konuşurken kısa süreliğine durdurduğu boş bir tekerlekli sandalyeye doğru koştu. Resepsiyon bankosuna tutunmasaydı neredeyse yere yuvarlanacaktı.

27 Dergi, gazete, sigara, vb. satan büfelere verilen ad. (yay. n.)

"O nerede?" diye haykırdı Marc ve silahını yukarı kaldırdı. Hasta bakıcı bembeyaz oldu ve elindeki klipsli kâğıt altlığıyla birlikte geri adım attı. Marc'ın ardından gürültüler yükseldi, önce sesler duydu, sonra aceleci adımların ve bağnşan binlerinin sesini. Kapılar çarptı ve dışarıdaki soğuk hava içeri doldu, ama bütün bunlar onun dünyasında yerini bulmuyordu.

"Constantin Senner. Nerede saklanıyor o?"

Tıknaz, çenesi üç köşeli ve gözleri kan çanağına dönmüş kapıcı iki elini kaldırarak, bu yolunu şaşırmış adamla arasında yeterince uzaklık olduğu takdirde sanki kurşunun hızını azaltabilecekmiş gibi döner koltuğunu arkaya doğru itti.

Titreyerek ağzını açtı ama bir tek kelime bile söyleyemedi. O sırada başlarının üzerindeki düz ekranda biteviye oynayan klinik reklamı kadar sessizdi.

"Nerede?"

"Ameliyatta," dedi sonunda boğuk bir sesle. Mavi üniformasının ucuz kumaşıyla nemli alnını sildi. "Üç numaralı ameliyat, üçüncü kat."

"Tamam, şimdi gidip polis çağırın, anladınız mı? O zamana kadar... Lanet olsun, *bu* da ne?"

Marc konuşmasım yarıda kesip yukarı baktı. Constantin'e. Reklam filmi o sırada kayınpederini meraklı bir hasta grubuna kliniği dolaştırırken gösteriyordu. İzleyiciler için seçkin bir tedavinin avantajlarına ikna olmuş gibi görünen mutlu bir aile. Marc öfkeyle gözlerini kırpıştırdı.

Genç kadım ve gülen çocuğu daha önce hiç görmemişti. Ama diğer oyuncuları, koca ve büyükbaba rolündekileri tanımıştı. O sırada hoşnut bir tavırla ameliyat salonunu incelemekte olan yaşlı adam ona Profesör Bleibtreu olarak tanıştırılmıştı.

Ve diğeriyse tek kişilik oda yerine bodrumundaki sert portatif karyolayı tercih etmiş olmalıydı. Video görüntüsünde birden tekerlekli sandalyedeki gri saçlı bir adamı kafeteryaya doğru iten iri yarı bir hasta bakıcı belirdi. Marc bu ikisini de ilk kez görmüyordu. Tekerlekli sandalyede oturan, ölmüş karısından ona haber getiren evsiz serseri kılığındaki adamdı. İri yarı hasta bakıcının yüzüyse daha dün onu bürosuna sokmak istemeyen kişi olarak gördüğünde tamdık gelmişti. Herhâlde onu başka televizyon reklamlarından da tamyordu.

"Düşündüğün gibi değil."

Marc ileriye doğru fırlayarak kardeşinin yüzüne baktı. Benny sağ bacağına yüklenmekte zorlanarak dikkatle yaklaştı.

"Defol!" Marc'ın tabancası ona doğru yöneldi.

"Silahı indir, bırak açıklayayım."

"Hayır, siktir git!"

Şimdi salonda yalnızdılar, korku dolu yüzler girişin dışında, camlardan içeri bakıyorlardı, bir sürü insan cep telefonuyla konuşuyordu.

"Lütfen. Seni Sandra'ya götüreceğim." Benny ona doğru sendeleyerek kolunu uzattı.

"Lütfen," diye bir kez daha kısık bir sesle yalvardı.

Marc yutkunarak yüzünü sildi. Bacaklan titremeye başlamıştı ve midesi bulanıyordu. Duyduğu bitkinlik neredeyse tabancayı tutamayacağı kadar büyüktü.

"Yalan söylüyorsun," dedi ağlayarak.

"Hayır," dedi Benny. "Gel, henüz geç değil."

66.

Glokomi bölümü, koloproktoloji, minimal invasiv bölümü, Gastroenteroloji, Onkoloji...

Constantin son yıllarda kliniğindeki tedavi olanaklannm alanını büyük ölçüde genişletmişti.

İlk önceleri özel cerrahi ameliyatlar için bir kurum planlamıştı, şu andaysa klinik evinde aynca romatoloji, plastik cerrahi ve şimdi kardeşinin onu götürmekte olduğu doğum merkezi de bulunuyordu. Üçüncü kata erişmeleri epey uzun zaman aldı. Görünüşe bakılırsa Benny bir tür beyin sarsımtısı geçiriyordu, aynca ayağım da sürüyordu. Marc yine de tabancayı onun sırtına basürdı. Kardeşi onu yeterince aldatmışü; önce onu reddederek, sonra yardım ederek, kardeşçe bir dostluk göstererek ve şimdi de belki yaralanarak.

Basık damlı binanın en üst katma eriştiler ve ardında doğum merkezinin bulunduğu camlı kapıyı açtılar.

Mavi tabela üzerine beyaz harflerle "Perinatal Merkezi"[28] yazıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Marc, içeri girerlerken.

Sandra'yla birlikte daha önce bir kez dolaştıkları çocuk merkezinin duvarlarına renkli resimler asılmışta: Kendilerinden daha mutlu annelerinin doktorlara ve hemşirelere teşekkür ettikleri mutlu bebeklerin fotoğraflan. Kliniğin tipik havası turuncu duvarlarla, Disney motifleriyle süslü iş önlükleriye, koridorlarda çalan klasik müzikle olabilecek her yerde yumuşatılmaya çalışılmıştı.

28 Perinatoloji: Doğum ve çevresindeki dönem, (ç. n.)

Doğum, bir hastalık değildir, diye açıklamıştı hep Constantin. Ama görünüşe bakılırsa bu sözü merkezin bu bölümünden içeri girmemişti.

"Burası sancı odası değil," dedi Benny.

"Değil mi?"

İlerideki bir işaret tabelasma baktı: "III No'lu Ameliyathane/ Yeni doğum-Yoğun bakım"

"Buraya sorunlu vakalar geliyor."

"Yüce Tanrım, daha komplikasyonlar olduğunu bile bilmiyor."

"Ne gibi sorunlu vakalar?"

Marc sorusuna yamt alamadı, çünkü o anda tam karşılarındaki kapı açıldı ve geniş bir hasta yatağı dışarı doğru itildi. Üstünde karısıyla birlikte.

67.

^ *andra.*

** Ölü gibi solgundu, göz kapakları yarı aralıktı, iki elini kocaman karm üzerinde dua eder gibi kavuşturmuştu. Kollarından, yatağm çerçevesindeki tıbbi aletlere bağlı hortumlar sarkıyordu. Bir hemşire onu koridora doğru itmeye devam etti.

"Dur!" diye bağırarak bir kez daha emin olmak için yatağa yanaştı. Ama bu bir aldatmaca değildi, dün akşam daire kapışım açtığında da yanılmadığı gibi.

Sandra.

Birçok kez öptüğü dudakları tanıyordu, onlara dokunarak geçirdiği zamanın saatlerle ölçülebileceği kaşları.

"Kimsiniz?" diye korkuyla sordu hemşire, elindeki silahı görünce çağrı cihazına uzandı.

"Benim, Marc," diye yanıtladı, bakışlan Sandra'ya kilitlenmişti.

Gerçekten ben miyim? Burada durup ölmüş karımın gözlerine mi bakıyorum? Yoksa hiç var olmadım ve sadece dehşetin sahte dünyasında mı yaşıyorum?

Marc ağlamaya başladı ve elini Sandra'ya doğru uzatarak sanki bir ses çıkarmasına yardım etmek istermiş gibi işaret parmağıyla dudaklarım araladı, çünkü Sandra ağzını açmak için insanüstü bir çaba sarfediyormuş gibi görünüyordu. Nihayet, sanki sonsuzmuş gibi gelen bir bekleyişten sonra her şeyi çözen kelimeleri duydu. "Seni seviyorum, Luke."

İçini sınırsız bir rahatlama doldurdu.

"Seni çok seviyorum." Sandra dilini zar zor döndürerek konuşuyordu. Gözleri cam gibi parlıyordu ve uyuşturucu almış gibi gülümsüyordu.

Marc'm gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Elini yukarı kaldırdı ve ikisini de sessizce izleyen kardeşine dönerek çaresiz el kol hareketleri yaptı. Sonra kayıtsızca silahı elinden yere düşürdü; iki elini, şimdi hemşire tarafından itilen yatağın metal çerçevesine koydu. Ağzından aynı anda püskürmek isteyen milyonlarca soruyu kelimelere dökmekten acizdi: *Neden hâlâ yaşıyorsun? Bana ne yaptınız? Bebeğimizin nesi var?*

"Neden?"

Sonunda dudaklarından dökülen tek soru bu oldu.

"Lütfen, onu rahat bırakın. Narkoz birazdan etkisini gösterecek. Ameliyata girmesi gerek. "

Marc hemşirenin dediklerini neredeyse duymuyordu. Ama artık ona engel de olmuyordu. Yatağın yanı sıra yürüdü ve sessizce dudaklarını kıpırdatan Sandra'ya doğru eğildi.

"Ne?" diye sordu. "Ne diyorsun?"

"Üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?"

İleriye doğru baktı. Ardında steril alanın başladığı cam kanatlı kapılardan sadece birkaç metre daha uzaktaydılar.

"Çok ileri gittik."

"Nasıl? Ne yaptınız?"

Sandra'mn sesi titremeye başlamıştı. Bedenindeki ilaç onu içten felç ediyor, bilincini ondan alıp götürüyordu. Sadece fısıldıyordu: "Ama başka seçeneğimiz yoktu. Anlıyor musun? Kendini hatırlamaman gerekiyordu."

Son gücüyle doğruldu, ama hemşire onu hafifçe yatağa bastırdı, sonra Marc'ı geriye doğru çeken bir el göründü. Onu, yatağının üzerinde ameliyathane kapısından geçmekte olan karısından ayıran bir el.

"Kendini hatırlamaman gerekiyordu," diye tekrarladı Sandra, kaybolmadan önce umutsuz bir sesle.

Sonsuza dek.

Kanatlı kapılar ardından kapandığında, Marc karısını sonsuza dek yitirdiğini hissetti.

Ardmdan, kolunu mengene gibi sıkan elin sahibi, "Benimle gel," dedi.

"Zamanı geldi. Şimdi sana her şeyi açıklayacağım."

Marc arkasını döndüğünde kayınpederinin endişe ve yorgunluktan buruşmuş yüzüyle karşılaştı. Constantin'i hiç bu kadar yaşlı görmemişti.

68.

//A yaşıyor!"

^ "Evet."

"Kaza hiç olmadı mı?"

Constantin, Marc ve Benny, kayınpederinin onları getirdiği geniş bir muayenehanedeydiler. Bedenleri birbirlerinden olabildiğince uzaktı ve dik açılı, görünmez bir üçgenin köşelerini oluşturuyorlardı.

"Hayır, oldu, ama kaza ölümcül değildi. Sandra hafif yaralarla atlattı. Buna karşın senin hava yastığın..." Zor nefes alıyordu, tekrar konuşmaya devam etmeden önce dudaklarımn kanı çekilmişti. "Senin hava yastığın açılmadı. Başm yan kapının çerçevesine çarpü ve hemen bilincini yitirdin." Benny döner bir iskemle çekerek sırtım yere kadar uzanan cam bir kapıya dayadı. Kapımn ardında yeni binayı boydan boya kaplayan geniş bir teras uzanıyordu.

"Seni buraya, kliniğe getirdik," dedi Constantin. O da Marc gibi çalışma masasının yanında ayakta duruyordu. "Kendine geldiğinde kazadan önceki son dakikaları artık hatırlayamıyordun. Bu bir şanstı."

"Lanet olsun, neden söz ediyorsun? Ne şansı?"

İçinde soğuk bir öfke yükseldi.

"Kısmi hafıza kaybım bugüne dek korumak için her şeyi yapmak zorundaydık. Ama kazamn neden olduğu travmanın hafıza kaybını uzun vadede sürdürecek kadar büyük olmadığım biliyorduk. O zaman beynini meşgul edecek başka şeyler oluşturmaya karar verdik. "

"Sandra'mn düzmece ölümünü mü tezgâhladınız?"

"İnan bana, bütün bunlar bizim için hiç kolay olmadı. Birçok kez vazgeçmek istedik. Özellikle kızım."

Marc'm akima Emma'mn karakol önünde çekip ona gösterdiği sarı Volvo'nun fotoğrafı geldi.

"İkisi kavga ettiler. Sadece bu yüzden o sahneyi fotoğrafladım."

"Bleibtreu Kliniği neyin nesi? Böyle bir yer gerçekten var mı?"

"Evet. Patrick iyi bir dostumdur. Sıklıkla, hareket edemeyen hastalarımı tedavi eder. Burada kendine geldikten sonra seni de muayene etmişti. Patrick bize hafıza kaybımn büyük olasılıkla fazla uzun sürmeyeceğini açıkladı. Ama seni resmî olarak kendi programına almak istemedi. Ne de olsa gerçekten ciddi araştırmalarla uğraşır. Ve bizim burada yaptığımız, hiç etik olmayan bir şeydi. Ama en azından kendi pratik dizisinden birini kullanmamıza izin verdi."

O halde Emma gerçekten de sadece bir hastaydı!

Marc gülmesi mi, yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. En yakın sırdaşı, ona en çok yardım eden kişi, klinikten kaçmış bir paranoyakü. Herhâlde gerçekten Constantin ve gerçek Profesör Bleibtreu arasında geçen konuşmayı gizlice dinlemiş ve

peşin hükümlere kapılmıştı. Sonra da onu uyarmak için klinikten kaçmış ve aynı zamanda bir paranoit psikoza girmişti.

"Hâlâ anlamıyorum. Verilen bu kadar büyük çaba neden?" Marc iki elini alev alev yanan yanaklarına bastırdı ve hıçkırarak ağlamaya başladı, kelimeler artık ağzından sarsılarak dökülüyordu.

"Çünkü burada söz konusu olan bir ölüm kalım meselesiydi, Marc. İnan bana, sana hiçbir zaman acı vermek istemedik. Çektiğin acı sadece hatırlama sürecini geriye çekmek içindi. Ve ilk haftalarda her şey çok iyi gitti. Ama sonra kazanın son anlarım düşlerinde görmeye başladın. O zaman her şeyi anlamanın ve olanlara bir anlam veremeyecek olmanın an meselesi olduğunu gördük."

Benny.

"Böylece içinde sahte ilan olan dergiyi bekleme odama koyduk."

Unutmayı Öğrenmek.

"Sonunda sadece bir tek güne ihtiyacımız vardı. Hafızanın yerine gelmemesi gereken bir yirmi dört saat. Ameliyatı daha çabuk hazırlayamazdık ve bebeği erken almak bizim için çok büyük bir riskti."

Marc kısa bir an tereddüt etti, sonra ardında kayınpederinin durduğu çalışma masasının üzerine fırladı.

"Unutmam gereken neydi?" diye haykırarak yumruğunu onun suratına geçirdi. Marc onun gırtlağına sarılırken, Constantin geriye doğru sendeledi.

"Söyle bana!" diye bağırarak onu sarstı.

"Marc!" diye bağırdı Benny ardından. "Bırak onu."

Constantin'in gözleri yuvalarından fırlamış, yanakları kızarmıştı, ama kendini savunmak için kolunu bile kaldırmadı.

"Böyle yaparak gerçeği hiçbir zaman öğrenemezsin!" Benn/nin sesi sakindi; neredeyse duygusuz. Marc'ı kendine getiren, belki de onun sesindeki bu garip ilgisizlik olmuştu. Kayınpederini bir kez daha silkeledikten sonra bıraktı.

Constantin soluk alarak lekeli boynunu tuttu ve öğürmeye başladı.

"Artık sorularıma cevap ver yoksa yemin ederim, seni öldürürüm!"

Kayınpederi başım yere eğmiş, öksürüyordu. Sonra tekrar doğrularak çalışma masasındaki bir dosyayı alıp duvardaki metal çerçeveli cam dolaba gitti. Buzlu camın ardındaki halojen ampulü yaktı ve dosyadan bir resim çıkararak ışığın önüne taktı.

"Bu, tam olarak büyütülmüş bir ultrason fotoğrafı."

Marc iyi ya da kötü olup olmadığım bilmediği siyah-beyaz lekelerden başka bir şey göremedi. Ama resmi hatırlıyordu. Bu kareyi en son kazadan birkaç saniye önce görmüştü; Sandra'nm elinde.

Bu yüzden kemerini çözdü! Bu ultrason fotoğrafını arka koltuktan uzanıp almak için. Ama neden?

"Şu anda doğmamış çocuğunun mide ve karın bölümünü görüyoruz. Ve şurada..Constantin bir kez daha öksürüp resmin üzerindeki gölgeli bölüme dikkatle dokundu. "Bu onun karaciğeri. Sorun burada oldukça belirgin görünüyor."

Marc'a endişe dolu bir bakış fırlattı. "Bebeğin safra kesesi yok."

"Peki bu ne demek?"

"Babanın ölmesine neden olanla aym hastalık onda da var, Marc. Yalmz çok daha fazlası. Safra sıvısı dolaşamıyor. Bebek fonksiyonu olmayan bir karaciğerle dünyaya gelecek."

"Ne... ne yapılabilir?"

Marc, yerinden bir milim kımıldamamış olsa da kendi ekseni çevresinde dönüyormuş gibi hissetti.

"Oğlumun ölüme mahkûm olduğunu mu söylüyorsun?"

Constantin evet anlamında başını salladı.

Ama o halde bütün bunlar niye? Neden onu planlanandan on gün önce sezaryanla alıyorlar?

Bir oyuncu onu Bleibtreu Kliniği'nde yalandan muayene etmişti. Saatlerce süren testler, kan almalar, doldurması gereken anlamsız psikolojik soru kâğıtları; bütün hepsi bu arada o maskaralıkları hazırlamak için zaman kazanmak içindi.

Cep telefonundaki numaraları, daire kapısındaki adım ve kilidini değiştirmek için. Ama neden? Neden amatör oyuncular, bürosunun idarecisi ve bağlı avukat rolüne girmişlerdi? Hatta kayınpederinin kendisi de? Sahte senaryo, Sandra'run sesinin olduğu telesekreter, sahte banka ekstreleri, bir haber programındaki röportaj gibi sunulan ama gerçekte sahte olan Constantin'in villasındaki video; bütün bunlar hafızasını yanlış yönlendirmek ve onu aym zamanda tam vaktinde buraya, kliniğe çekmek içindi. *Neden?*

Constantin, camın üzerindeki resme uyuşmuş gibi bakan Marc'ın ilgisini çekmeye çalıştı:

"Şimdi ne düşündüğünü biliyorum. Sana bunu nasıl yapabildik? Sana nasıl yalan söyleyebildim? Amnezi sürecini destekleyen hapları alman için seni nasıl hayali bir kıymık için tedavi ettim? Ama burada söz konusu olan ölüm kalım meselesiydi;

anlıyor musun, oğlum? Yoksa kafam karıştırmak için SİM kartım değiştirmenin ya da o lanet olası yunus lambayı açmamn bana çok eğlenceli geldiğini mi sanıyorsun? Beni oturma odasında ararken tuvalet kapının ardına saklanıp daha sonra kendimi banyoya kilitlememin? İnan bana, bütün bu hikâyenin tümü bana ait değil. Rol yeteneği olan bir organizasyonla anlaştım: Normalde iyi para kazandıran sokak gösterileri düzenliyorlardı. Gerçekte konunun ne olduğunu bilmiyorlardı ve galiba biraz aşınya kaçtılar. Eichkamp'ta bulduğun senaryo, bodrumundaki avukat, benim harap olmuş çalışma odam, özellikle de evinizdeki mobilyalar. Bunlar hataydı. Kuşkusuz. Ama sonunda başka seçeneğimiz kalmamıştı, bunu anlıyorsun, değil mi? Tanrım, o senin oğlun! Benim torunum!"

Marc laf kalabalığından sadece kırıntılar kapabilmişti. Düşüncelerinin sesi cerrahın her üç kelimesinden birini basünyordu.

Hayır. Bütün bunların hiçbir mantığı yok. Eğer onun için hiçbir umut yoksa, neden oğlumun ölümcül hastalığını hatırlamamam gerekiyor? Eğer...

Gerçek, bir tokat gibi çarptı. "Bir donöre ihtiyacımz var!"

Constantin sarsılmış bir halde ona baktı. "Evet, tabii. Ben sandım ki..." Benny'ye baktı. "Yoksa ona bir şey açıklamadın mı?"

Kardeşi başım iki yana salladı, gözlerine derin bir hüzün çökmüştü. "Bu konuşmayı sana bırakıyorum. Ben burada sadece kirli işleri gören kişiyim."

"O halde nakil mi yapmak istiyorsun?" diye araya girdi Marc.

"Evet, ama bir bebeğin nakledilmiş bir karaciğerle ölme şansı yok değil, bunu biliyorsun."

"O halde oğlumla aym gene sahip birine mi ihtiyacın var?"

Constantin dikkatle başını olumlu anlamda salladı. "Uygun kan grubu olan bir donör yeterli."

"Bir bebeğin vücuduna uyması için karaciğeri kesilip doğranacak biri mi?"

"Evet."

Tak. Gerçeğin ilk kurşunu, tıpkı sürgülü bir hesap cetveli gibi bilincine itiliverdi.

"Doğumdan ne kadar zaman sonra organa ihtiyacımz var?"

"Hemen."

"Peki, karaciğer donörün ölümünden ne kadar zaman sonra nakledilebilir?"

Constantin gergin bir tavırla kol saatine baktı. "Sadece birkaç saat."

Tak. Tak. İki kurşun daha, iki gerçek daha. Geriye bir soru kalıyordu.

"Ameliyattan sağ çıkacak mıyım?"

"Hayır," dedi Constantin. "Üzgünüm. İşte bu yüzden başka seçeneğimiz yoktu. Tam da bu yüzden hiçbir şeyi hatırlamaman gerekiyordu."

Constantin'in çağrı cihazı çaldı ve kayınpederi sona ermiş bir alışverişi onaylar gibi son kez başım salladı.

"İyi o halde, başlayabilir."

Benny'nin sandalyesinin önünde durdu, elini onun omzuna koyup konuştu: "Sana güvenebilirim, değil mi? Kafaya tek kurşun. Beyin ölümü, ama kalp hâlâ çalışıyor olmalı. Sana gösterdiğim gibi yap."

Benny olur anlamında başım salladı, silahı ceket cebinden çıkardı ve Constantin odayı terk edip kapıyı ardından kapatırken tabancamn emniyetini açtı.

69.

//r *en her zaman, amaç, aracı kutsallaştırır demez miydin? Bu senin hayatının sloganı değil mi?*"

"*Sen delisin, Sandra. Amaç hiçbir zaman ölümü kutsallaştırmaz.*"

Kazadan önceki tartışmaları, heyecanlı kalbinden bedenine gittikçe daha hızlı pompalanan kanın çağıltısını bastırıyordu.

Demek ki planları buydu.

Onu daha önce öldüremezlerdi, çünkü karaciğerine çocuğu doğduktan hemen sonra ihtiyaçları vardı.

Haberland sonunda her konuda haklı çıkmıştı.

"*Bleibtreu Kliniği'nin hastalarında yapay bir hafıza kaybına sebep olmak isteyeceğinden emin değilim. Hafıza kayıpları şimdiye dek hep istenmeden meydana gelen yan etkilerdi. Ama deneklere bir şok terapisi uygulamalarını anlayabilirim. Zaten sizin de başınıza gelen tam olarak bu değil mi? Bir sonrakini kovalayan travmatik bir durum.*"

"Arkanı dön," diye emretti Benny. Kurşunlan bir kez daha kontrol etti. Sonra pencerenin önündeki tül perdeleri çekti. Geriye kalan gün ışığı şimdi yalmzca kapımn önündeki terastan içeri giriyordu.

"Sen delisin." Marc bütün zaman duygusunu yitirmişti. Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu, buradan, yukarıdan bakıldığında, şehrin üzerine kirli bir pamuk helva örtülmüş gibiydi. Her şey gerçek dışıydı ve aym zamanda gerçekti.

"Lütfen, arkanı dön. Şu saniyelerde bebeği alıyorlar. Bize fazla zaman kalmıyor. Hemen ameliyat edilmesi gerek."

"Ama neden? Bunların olması gerçekten de gerekli miydi?"

Kardeşiyle göz kontağı kurmaya çalıştı, ama beriki gözlerini indirdi. Durumu silahla kontrol eden kendisi olduğu halde Benny'nin de eli titriyordu.

"Uzlaşma yoluna gidebilirdin," dedi.

"Sandra bu riske girmek istemedi."

"Bunu öğrenmeni istemezdim."

"Gerçekten başka çözüm yok."

Marc çaresizlik içinde elleriyle yüzüne vurdu.

"Lanet olsun, Benny, beni tanıyorsun. Kendimi isteyerek feda edebileceğime inanmıyor musun?"

"Bunu yapar miydin?"

Marc'ın bacakları bükülecek gibiydi.

Cesaretim var mı ? Yoksa bundan gerçekten kaçar mıydım ?

"Beni tamyorsun, biz kardeşiz!"

"Biliyorum, ama başka türlü yapamazdım." Benny burnunu yukarı kaldırdı. Yan karanlıkta, çalışma masasının yamnda duruyordu ve Marc kardeşinin yanaklarından süzülen yaşları göremiyordu. Ağır çekimdeymiş gibi duvara döndüğünde, o da ağlamaya başlamıştı. Oğlunun ultrason fotoğrafının durduğu ışıklı cama bakıyordu. Kendi çocuğuyla ilgili görebileceği ilk ve son fotoğrafa. Sonra gözlerini kapadı.

"Neden sadece karaciğerimin bir parçası nakledilemiyor?" diye sordu. "Neden burada mutlaka birinin ölmesi gerek?"

"Gördün mü? Bir orta yol arayacaktın. Planımız için fazla büyük bir risktin."

Marc'm göğüs kafesi şişti ve nefes darlığı çeken bir hastada olduğu gibi sendeledi. Hiçbir zaman kollarında tutamayacağı, hiçbir zaman okula götüremeyeceği, denizde yüzerken hiç göremeyeceği, ilk kız arkadaşıyla çıktığında cebine hiçbir zaman para koyamayacağı oğlunu düşünürken bütün vücudunu ter bastı. Hiçbir zaman onun yanında sessizce durup, uyurken düzenli soluğunu izleyemiyecekti. Ama çocuğunun onun sayesinde hayatta kalacağı gerçeği ölüm korkusunu ondan alıp götürmüyordu. O bir kahraman değildi. O, ölümden korkunç biçimde korkan, güçsüz, tamamen bitmiş bir adamdı. Kazadan hemen önce Sandra'yla yaptıkları konuşmayı hatırladı:

"*Ama bunu zaten engelleyemezsin*."

"*Ah, evet, bunu yapacağım, inan bana*."

"Bunu gerçekten de burada yapmak istemezdim. İçine sıçayım," diye fısıldadı kardeşi. "Keşke bana hiç gelmeseydin ve senden hâlâ nefret etseydim. Çok üzgünüm."

Sonra Marc'm gözünün önündeki siyah noktalar dans etmeyi kestiler ve Sandra'yla yapmış olduğu konuşma, son güzel anı olarak ruhuna dokundu.

"*İkimizden biri ölürse... dur, bırak da bitireyim. Gitmiş olan, diğerine bir işaret versin.* "

"*Lambayı mı yakacak?*"

"*Böylece her şeye karşın yalnız olmadığımızı, birbirimizi görmesek de düşündüğümüzü biliriz.*"

"Benny," dedi Marc ve tekrar gözlerini açtı.

"Hımm?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

"Hayır, bunu kendim yapacağım."

"Olmaz."

Yanıt, sanki kardeşi ağzına bir mendil kapatmış gibi boğuk çıkmıştı.

Marc hızla arkasım döndü, ama geç kalmıştı.

Kardeşi tetiği neredeyse çekmek üzereydi. Tabancayı iki eliyle tutmuştu. Namlu olduğu gibi Benny'nin ağzının içindeydi.

70.

//■Jayımır!"

" " Marc, gürültünün kulağım sağır edeceğine inanacak kadar bütün duyularıyla birlikte kendi ölüm korkusuyla da gerilmişti.

Ama ne patlama sesi geldi, ne kan ve ne de terasın yanındaki pencerenin perdelerini kirleten beyin artıkları. Sadece ucuz bir tükenmez kaleminkine benzer metalik bir klik sesi. Ama bu bile dayanılır gibi değildi. Büyük olasılıkla cephane en düşük kalitedendi ve fişeğin nemli ateşleme sistemi mile isabet ettiğinde tepki vermemiş olmalıydı. Ya da kum veya kir, kilitleme yayım bloke ettiği için ilk anda namluya hiç kurşun sürülmemişti. Belki de silah Valka'nm daha önce attığı karlı su birikintisinde

bozulmamıştı ve belki de kurşunun Benny'nin beynine girip kafatasım parçalamamasımn çok başka bir nedeni vardı.

En azından ilk denemede.

Benny tabancayı aceleyle kurcaladı ve sürgüsünü çekip ikinci kez ağzına dayadı.

"Hayıınr!"

Marc kendini, sadece olduğu yerde kalıp tehlikeden kaçmak için bir adımın bile ahlamadığı şu kâbuslardan birindeymiş gibi hissetti. Sanki görünmez lastik bantlar onu geri tutuyormuş gibi uyuşuk bir hareketle yavaşça kardeşine doğru yaklaştı. Bir odayı hiçbir zaman bu kadar yavaş boydan boya geçmemişti. Gerçekte bütün bunlar yarım saniye bile sürmemişti, ardından Marc çalışma masasma ulaştı, kapüğı ağır pirinç lambamn ayağıyla kardeşinin bacağına vurdu.

Benny ellerini bacağımn üzerine kavuşturarak pencerenin önünde yere çöktü. Acıyla haykırdı.

“Seni budala!" diye bağırdı. "Seni lanet olası budala!"

Marc, ayaklarının önüne kaymış tabancaya davrandı.

"Neden?" diye haykırdı. Sesi en az kardeşininki kadar yüksek çıkmıştı.

"Bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Hâlâ anlayamıyor musun?" Benny bedeninin üst tarafıyla bir otistik gibi ileri geri sallanıyordu. Yaşlı gözlerini kırpıştırıp yumruğuyla çığlığım bastırdı. Sonra nihayet her şey bir anlam kazanmaya başladı.

"Sende de var!"

"Ne?"

Benny ikinci kez tekrarladı. Kelimeleri teker teker söylüyordu. Tıraşsız çenesinden salya akmıştı ve bir tükürük ağı göğsüne kadar iniyordu.

Tabii.

Bende de var.

71.

Marc terasa bakıp ardmda kar taneciklerinin dans ettiği pencerede kendi aksini seyretti.

Aslında her şey apaçık ortadaydı: Sararmış gözler, yorgunluk, gittikçe şiddetlenen baş ve eklem ağrısı, kaşıntı. Sirozun bütün belirtileri.

Benny önünde, kendini bir sandalyeye çekmeye çalışıyordu.

"Karaciğerin boku yemiş," diye soludu. "Oğlundaki kadar kötü değil. Onun safra kesesi doğuştan yok. Biraz daha zamanın var, ama pek fazla değil, Marc. Anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyordu. Beyni bütün gerçekleri kaydetse de aklı aradaki bağlantıları anlamayı reddediyordu.

"Kendini feda mı etmek istiyorsun?" diye sordu sersemlemiş halde.

"Başka seçeneğimiz yok!"

Benny sandalyeye ulaşmayı başarmıştı ve şimdi bitkin bir halde sıkıca arkalığına tutunuyordu. "Bebeğinizin karaciğer yetmezliği kazadan çok önce ortaya çıkmıştı. Senner Kliniği'nde

yapılan rutin kontroller sırasında çekilen ultrasonla," diye çabucak açıkladı. "Constantin şoke olmuştu. Bundan ne Sandra'ya ne de sana söz etti. Bunu size uygun bir donör bulunduğu takdirde söyleyecekti."

"Seni!"

Benny başım salladı.

"Önce resmî donör bankalarım araştırıp bebeği bekleme listesine aldırttı. Ama bir bebeğin ölme olasılığı ne kadar? Uygun bir kan grubu olan bebeğin?

Sıfır.

"Böylece Constantin donör olarak akla gelebilecek bütün tanıdıklarını denedi."

Marc başını salladı. İçindeki her şey ona karşı çalışsa da, aklı yavaş yavaş doğru sonuçlara ulaşmaya başlamıştı. Demek Constantin bu yüzden onu sağlık kontrolüne ikna etmeye çabalamıştı; kazadan üç hafta önce. Yorgunluğu, mide bulantısı ve eklem ağrıları... Demek Constantin semptomlar için bir neden bulmuş ama kendisinden gizlemişti.

"Babamız kendi karaciğer yetmezliğim sana miras bırakmış ve sen de onu bebeğe geçirmişsin, Marc. Ben ailede bundan sıyıran tek kişiyim." Benny güldü. "Zincirin tam da bende kopmuş olması kaderin cilvesi, değil mi?"

Kardeşi şimdi neredeyse yalvararak onunla konuşurken Marc, Benny'nin hemşiresi Leana Schmidt'in şimdi artık bir anlam kazanan garip sözlerini hatırladı:

".. .Benny'nin davranışları bir karın bölgesi muayenesinin yapıldığı günden sonra değişti. ...Normalde anomalilere göre beyni inceleriz, ama Benny'de sadece karnın alt bölümü tarandı... Filmlerini aldım..■ Tamamen sağlıklı."

"Benim için ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Marc. Sorunun kendisi bile akıl almazdı.

Benny sandalyeye bastırarak doğruldu. "Sen ve bebek için. Plan bu. Constantin kaza günü onunla villada buluştuğunuzda size bu konuyu açtı."

Artık hatırlamamam gereken şey.

"Gerçekten başka bir donör söz konusu değil mi?" diye sordu Marc çaresiz. "Hayır." Benny hüzünle ona baktı. "Ne yasal ne de karaborsada. Her şeyi denedim."

Demek bu yüzden paraya ihtiyacın oldu, diye kafasından geçirdi Marc. Doksan bin avro. Benny yasa dışı organ nakli için parayı Valka'dan borç almıştı. Marc'm ve çocuğunun hayatını kurtarmak için. Ama işler ters gitmişti.

"Marc, bana bak," Benny yumruğuyla karmna ritmik hareketlerle vurdu. "Sağlıklı bir karaciğerim var -Sandra'dan daha farklı- ve kan grubumuz uyuyor. Böyle bir şeyi bir daha bulamazsın. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Marc başını salladı. Kardeşi ideal donördü.

Bu yüzden sabahtan akşama hayatım düzene sokmuştu. Spor yapmış ve sağlıklı beslenmişti. Bütün bu hazırlıklar sırada bekleyen ameliyat içindi. Ve Valka bu yüzden onun yakasım bırakmıştı. Benny son saniyede ona açılmış olmalıydı, herhâlde Eddy tarafından arabadan çıkartılıp Constantin'in villasının bahçesinde dövülmeden önce. Valka her durumda Benny'nin öleceğini bildiği için onu öldürmekten vazgeçmişti. Kurbam kendini öldürecekse o neden elini kirletsindi ki?

"Sandra seni seviyor," dedi Benny alçak sesle. "Constantin de öyle. Bir anda herkesi kaybetmemek için her şeyi düzenledi-

ler. Seni *ve* çocuğu. Öyleyse lütfen, lütfen bana silahı geri ver," diye neredeyse yalvararak ekledi. "Bırak da sonunu getireyim."

Marc bir adım geriledi. Constantin'in villasında kazadan önceki son buluşma hafızasına hâlâ tam olarak geri gelmediği halde bu ziyaretten sonra arabada ne hakkında kavga etmiş olduklarım şimdi tam olarak biliyordu.

"*Ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun, değil mi?*"

Sandra çaresizlik içinde çocuğu *ve* kocasını kurtaracak olan ölümcül planı onaylamıştı. Marc buna karşı çıkmış ve daha dönüş yolundayken bu kararı protesto etmişti. Kaza olmasaydı kesinlikle kardeşinin intiharına ikinci kez engel olacaktı.

"Neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirdiniz?" diye umutsuzca sordu.

"Sandra'mn da demin söylediği gibi: Olaylar kontrolden çıktı. Constantin bir yandan ölümüme engel olmaman için senin hafıza kaybım korumak istiyordu. Öte yandan seni ameliyata hazırlaması gerekti. Bu yüzden sık sık bandaj için pansumana gelmen gerekiyordu."

"Ama neden beni basitçe uyuşturmadı ya da kaçırmadı?"

"Constantin mi?" Benny sandalyede doğruldu.

"Kayınpederin belki ahlaksız olabilir, ama suçlu değil. Tam tersi. O seni kurtarmak istedi ve ilk başta bunu bir tek yalanla başarmayı düşündü. Böylece seni çok daha zor çıkabileceğin ruhsal bir hapishaneye koydu, anlıyor musun? Ayrıca seni ortadan öyle kolayca yok edemezdi. Çünkü daha önce soruşturma komitesi önünde ifadeni geri alman gerekiyordu, yoksa o tımarhaneden hiçbir zaman çıkartılamazdım." Benny öksürdü. "Tabii olaylar umutsuzluğa saplanıp kaldı ve sonra Emma ortaya çıkınca karmaşa kusursuz hale geldi. Senaryoda hastaneden ka-

çan bir kaçık yoktu. Onu kimse hesaba katmamıştı. Tıpkı senin gelip tam da benden yardım istemen gibi. Lanet olsun, Marc, ölümümden önceki son saatleri veda etmek için kullanmak istemiştim, ama bir anda seni, Valka'yı ve o paranoyağı burnumun dibinde buldum." Sesi çatlaklaşmıştı. "Bir süre sonra Sandra artık bu oyunda yer almak istemedi ve her şeyi iptal edip sana açıklaması için Constantin'e yalvardı. Ama kayınpederin artık mantıklı düşünemiyordu. Sonunda sadece daha fazla paniğe ve korkuya kapıldılar." Benny yutkundu. "Senin için, bebek için. Artık nihayet anlıyor musun?"

Evet. Ne yazık ki.

Onu travmatize etmişler ama öldürmek istememişlerdi. Her şey onu korumak içindi. Yaşamak için unutması gerekiyordu.

"Peki şimdi?" diye sordu Marc. Artık fiziksel ve ruhsal gücünün sonuna gelmişti. "Burada tam olarak neler olacak?"

72.

n enny acı bir şekilde gülümseyerek saatine çabucak göz attı. ■^"Karaciğer insan vücudundaki bölünebilir tek organ," dedi kısa bir aradan sonra. "Oğlun sol tarafı alacak, sen de büyük olan lobu alacaksın, Constantin bana böyle açıkladı. Böyle işliyor, sadece çabuk yapılmalı! O halde, lütfen..."

Elini silaha doğru uzattı. "Haydi artık, bunu daha önce de yapmak istemiştim. Şimdi en azından intiharımın bir anlamı olur. "

"Buna izin veremem."

"Her şeyi hazırladılar. Oğlun ameliyathanede bekliyor. Eğer ölmezsem kurtarılma şansı yok. Senin de öyle!"

"Olabilir," diye yamtladı Marc, sonra birkaç saat önce tanıdığı adamın söyledikleri aklına geldi. Ona karşı her zaman dürüst olan adam.

"Ama yanlış bir şey yapmak hiçbir zaman doğru değildir."

Benny ona hayretle baktı. "Biri ölür, ikisi kurtulur, bunun neresi yanlış?"

"Ölüm matematiksel bir denklem değildir," diye bağırdı Marc.

Kardeşi gözlerini yuvarladı. "Anlamıyorsun, değil mi? Bir neden istiyorsun. Güzel. Dikkat et, sana bir tane vereceğim."

Benny terli ve kan bulaşmış saçlarım geriye attı. "Mayıs ayındaki o günü hatırlıyor musun?"

Hırsızların saldırısı. Sandra'nın düşüğü.

Soru, Marc'ın içine işlemişti. "Nereye varmak istiyorsun?"

"O bendim."

"Ne?"

"O zamanlar Sandra'nın babasının evinde aşınlacak bir şeyler olduğuna dair Valka'yla gevezelik etmiştim."

"Hayır."

"Öyle. Yemin ederim. Orayı soymalarım istememiştim. Sadece zengin bir herifin nasıl olup da evini böylesine kötü koruyabildiğine dair sövmüştüm. Sandra buluştuğumuz zamanlardan birinde bana kayıkhanedeki ikinci anahtardan söz etmişti. Gü-

nün birinde sığmacak bir yere ihtiyacım olup da evde kimseyi bulamadığım takdirde."

Benny'nin gözleri yaşlarla kaplanmıştı.

"Lanet olsun, o bana yardım etmek istemişti ve bu yüzden bebeğinizi kaybetti. Sizin bebeğinizi. Gerçekten denedim, ama bir zaman sonra artık bu günahla yaşayamamaya başladım. Bileklerimi bu yüzden kestim."

Marc yere basan ayaklarım bir an için artık hissetmemeye başladı. Biraz önce ilk çocuğunun ölümünden sorumlu olan bir adamın intiharına ikinci kez engel olmuştu. Acı ve öfke dalgası aym anda üzerine hücum etti.

Haberland yanılıyor mu? Yanlış yapmak doğru olabilir mi?

Gençlerle uğraştığı işini, psikolojik bir hileyle kurtardığı ve aym anda cehenneme geri gönderdiği Julia'yı düşündü ve yaşamını hep düzene koyduğu, biraz önce de kendisine bütün deneyimlerinin en korkuncunu yaşatan prensibi düşündü.

Yoksa sonunda yine de amaç, aracı kutsallaştırır mı?

"O zaman Sandra'ya hemen suçumu itiraf ettim," dedi Benny. "Ama beni ihbar etmek istemedi." Yutkundu. "Senin yüzünden. Kararsızlığının gerçek nedenini asla öğrenmemeliydin. Ayrıca kendimden nefret etmemin benim için en büyük ceza olacağım biliyordu."

"*Bir trajedi, bazen birbirini seven insanları kaynaştıracak inanılmaz bir güce sahiptir,*" Marc, Constantin'in sözlerini hatırladı. Sandra bu yüzden düşük yaptıktan soma tekrar ona dönüş yolunu bulmuştu. Ve bu yüzden o ve Constantin, Benny'nin kendini kurban etme teklifini kolayca kabul etmişlerdi.

"Lütfen," diye yalvardı Benny. "Bırak da her şeyi düzelteyim. Seni, çocuğu ve Sandra'yı."

Şimdi kendi başına da gelen seçimin sonuçlarını düşündüğünde, Marc'ın alt dudağı titremeye başladı.

Benny'nin ölümüne engel olduğu takdirde kendi yaşamım riske atacaktı. Ve aym zamanda kendi çocuğunun da ölümünü belirlemiş olacaktı.

Silahı yukarı kaldırdı, emniyet kilidini kontrol ederek yeni mermiyi namlunun ağzına sürdü. Sonra tahmin ettiği şey oldu. Kardeşi dişlerini sıkıp çektiği şiddetli acıyı hiçe sayarak yaralı bacağının üzerine yüklendi. Sonra Marc'ın elinden silahı kapmak üzere öne doğru fırladı. Ama Marc sağa doğru kayarak teras kapısına doğru savruldu. Benny ceketinin kolunu yakaladığı için neredeyse kapı mandalına tutunamayacaktı.

Sendeleyerek kapıyı açü ve kardeşi arkasından çekiştirirken silahı geniş bir kavis çizdirerek parmaklıklardan aşağı fırlattı.

İkisinin de ayağı takıldı ve bir an için soluk soluğa, yan yana düştüler. Bitkin, yorgun ve yaralı.

Marc öte yana dönmek istedi ama yapamadı. Daha önce hiç yaşamadığı, onu içinden iki parçaya bölen bir duyguya kapılmıştı. Babaca bir intikam hırsıyla kardeşlik sevgisinin karışımı bir duyguydu bu.

Sonunda Benny'nin ağlamaktan nemlenmiş, koyu kahverengi gözlerine baktı, ne söyleyeceğini bilemedi ve bunun üzerine düşünecek zamanı da olmadı, çünkü bu kez hazırlıksız yakalanmıştı. Her şey çok çabuk oldu.

Benny dirseğiyle onun yüzüne vurdu, ayağa sıçrayarak açık cam kapıya doğru yürüdü. Yaralı bacağım ardından sürürken acıdan inliyordu ve terasın taş döşemeleri kaygandı. Buna karşın Marc'ın onu geri çekmek için hiçbir şansı yoktu. Aşağı at-

lamak için parmaklıklara tırmanan kardeşi ona erişemeyeceği bir uzaklıktaydı.

73.

Amacı buydu. Benny yorgun bir engelli koşucu gibi sağ bacağım parmaklıkların üzerinden aşırdı. Bir yandan da tepeleri klinik binasından metrelerce yüksek olan parktaki çıplak salkım söğütlere sanki veda etmek istermiş gibi kollarım sallıyordu. Göğsünü öne çıkarıp bedeninin arkasım geriye doğru itti ve kısa bir an için atlamaya hazır bir paraşütçüye benzedi. Sonra sol ayağı parmaklığın kenarına asılı kaldı.

Ağaçtaki donmuş filizler sallanıyordu. Görünüşe bakılırsa Benny atlarken dönmek istiyordu, sağ kolunu denge bulmak için arkaya doğru sallayarak Marc'ın şüphesini doğruladı. Bu tesadüf değildi. Benny atlayışım frenlemişti, düşüşünü geciktirmek istiyordu ve son saniyede hâlâ parmaklıklara sıkıca tutunmuştu.

Ama neden?

Marc muayenehanenin dışında dalgalanan kar yağışına baktığında gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu.

Benny'nin eli kenardan kurtuldu ama en azından bir parmaklık demirini yakalayabilmişti. Şimdi parmaklıklara tek koluyla asılı kalmıştı, bacaklarını pedal çevirir gibi oynatıyordu. Öbür koluyla da tutunmaya çalışıyordu, ama metal kirişler buzlu olduğu için her seferinde elleri kayıyordu.

Kendini tekrar yukarı çekmek istiyor. Başka türlü olacağını düşünmüştü.

Marc ona yardım etmek için fırladı, lastik tabanlarının üzerine basınca daha fazla kaydı. Bu arada Benny'nin parmakları demir parmaklıktan büsbütün kaymıştı ve şimdi iki eliyle dar pervaza tutunuyordu.

Marc nihayet onun yanma vardığında sadece parmaklarının bir bölümüyle asılıydı.

Marc parmaklıkların üzerinden eğildi, dikey olarak aşağıya baktı ve Benny'nin tam atlarken neden vazgeçtiğini anladı.

Çok yüksek.

Atlamak için yanlış tarafı seçmişti.

"Beyin ölümü, ama kalp hâlâ çalışıyor olmalı. Sana gösterdiğim gibi yap."

Organın hasar almadan kurtarılması daha üçüncü kattan bile riske girerdi. Ama burası çok daha yüksekti, çünkü Constantin doğu kanadımn önünde bir temel çukuru kazdırmıştı. Yer altı garajı ya da rehabilitasyon hastalarına bir yüzme havuzu inşa etmek için. Hedefin ne olduğu buradan, yukarıdan pek belli olmuyordu ama bu yükseklikten çarpmamn yapacağı etki ortadaydı.

Benny orada parçalanacaktı.

Çukurun temeline aynı zamanda çelik ızgaralar döşenmişti. Ne küçük bir ağaç, ne çimen ne de toprak vardı. Aşağıda düşmenin hızım kesebilecek hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Benny. Kaymamak için hareket etmemeye çalışü. Soğuk parmaklarından kan çekilmişti. Uzun zaman dayanamayacaktı.

"Sana yardım edeceğim," dedi Marc. Kendi tarafından onu doğrultamıyordu. Parmaklıkların üstüne çıkıp Benny'nin tutunduğu küçük duvar çıkıntısının üzerinde dengede durmaya çalıştı. Spor ayakkabılarının lastik tabanı ıslak taş üzerinde zar zor duruyordu.

"Tamam," diyerek kardeşini kolundan yakaladı. Bu arada diğer eliyle parmaklıkları sıkıca kavramıştı.

"Seni tuttum," diye yalan söyledi. Yorgundu, gücü yoktu ve bütün vücudu ağrıyordu. Marc kardeşini parmaklıkların üzerinden geri çekmek bir yana, kendini bile zorlukla ayakta tutabiliyordu.

"Ne boktan iş, kendimi öldürmek için bile fazla aptalım," dedi Benny. Marc ona endişeli bir bakış fırlatıp yine yalan söyledi. "Birazdan halledeceğim!"

"Unut gitsin."

"Olmaz."

"Bırak beni, yoksa ikimiz birden gideceğiz."

Marc'ın parmakları sırılsıklam olmuş montunun plastik kumaşından kaydı, ama çabucak tekrar yakaladı. Şimdilik.

Aşağıya bakarak yardım aradı, ama klinik arazisi bu havada ölü gibiydi. Tavanında kırmızı bir haç bulunan bir ambulans işe yaramaz bir halde elli metre uzakta park etmişti.

Hâlâ ambulansın tavamna bakarken kardeşinin, "Üzgünüm," dediğini duydu. Kafasımn içinde anlamsız, ahmakça ve hiç uygun olmayan bir fikir belirdi ve gülmek zorunda kaldı.

"Cross!"

"Ne?" diye sordu Benny.

"Radyo kehaneti. Şarkıcının adı Christopher Cross."

Benny yukarı bakıp donuk bir şekilde gülümsedi. Bir anda artık havada asılı kalmış, yaşamı için savaşan birine benzemiyordu. Bütün vücudu tek bir gerilmiş kastan ibaret olsa da sakin görünüyordu.

"Bırak beni," diye son kez yalvardı.

Tamam.

Marc başım salladı.

Sonra bütün gücünü topladı, böylelikle artık tutunacak bir yeri kalmasa da iki koluyla kardeşini yakaladı. Ama Benny'yi en azından bir parça yukan çekebilmek için sadece birkaç santime daha ihtiyacı vardı. İstediği kadar yukan çekmeyi başaramamışta ama daha iyisini yapması olanaksızdı. Kemiklerinde artık daha fazla güç kalmamıştı.

En ideali değildi ve geride son bir risk kalıyordu. Ama sonunda, en son saniyede kendini duvar çıkıntısından itip kardeşiyle birlikte aşağıdaki derinliğe uçarken içinden bir ses ona planının işleyeceğini söylüyordu.

74.

Bugün

Şöminedeki ateş manyetik etkisini kaybetmemişti. Haberland'ın anlattıklarım dinlerken Marc bakışlarını oradan neredeyse ayırmamıştı. Hatta alevler şimdi ona başlangıçta olduğundan çok daha ışıltılı geliyordu.

İlk başta silahı berjer koltukta oturan adamın üzerine doğrultmuştu. Ama o bundan hiç etkilenmemiş bir halde ısrarla hikâyesini anlatmaya devam edince, tabancayı sehpanın üzerine koymuş ve sonunda onu orada unutmuştu.

Şimdi, Haberland anlatacaklarım bitirmiş ve beklenti dolu gözlerle ona bakarken kendini rahatlamış ve aym zamanda korkuyla dolu hissediyordu.

Böyle oldu. Aynen böyleydi.

Haberland öylesine resmederek anlatmışta ki, anılar gözünün önünden bir film gibi geçip gitmişti.

"Bir bardak su alabilir miyim, lütfen?" diye sordu kupkuru bir dille. Bir şey içmeyeli saatler geçmiş olmalıydı. Boğazım kuru ve tozlu hissediyordu. Buna karşın bir yığın olumsuz duygu garip bir şekilde zihninin arka planmda en gerilere itilmişti. Yerinden çıkmış kolu, kmlmış kaburgalan ve ağzının içindeki gevşek dişler sadece ağn merkezine hâlâ güçlü sinyaller yayıyordu.

Haberland sanki Marc'ın sorusunu duymamış gibi yaptı. "O halde bütün bunları gerçekten yaşadığınız konusunda benimle aym fikirdesiniz."

Marc tembelce başını salladı.

"Peki, aklınızı yitirmiş olabileceğinizi size düşündüren nedir?"

Haberland ilgiyle öne doğru eğildi.

"*Lütfen, bana söylemelisiniz. Bana ne olduğunu bilmiyorum.*"

Marc bakışlarını ondan ayırıp şöminedeki ışıltılı, yüksek alevlere, sonra geldiği zamanki gibi hâlâ kapkaranlık olan pencerenin önüne çevirdi.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?" diye alçak, neredeyse dalgın bir sesle sordu ve Haberland'm onu bu akşam karşıladığında söylediği cümlelerden birini düşündü.

"*Gerçekten de daha önce gelmiş olmanızı isterdim. Şimdi zaman neredeyse yetersiz.*"

"Yoksa siz de yalnızca Constantin'in tuttuğu oyunculardan biri miydiniz?"

"Hayır," diye gülümsedi Haberland şefkatle. "Tam tersi. Açıkça konuşmadığım tek kişi Emma'ydı. Benny onu yaralarına bakmam için getirdi. Ayrıca zaman kazanmak ve bana veda etmek istiyordu."

îç cebinden kaim bir para destesi çıkardı ve tekrar yerine koymadan önce kısa bir an için Marc'a gösterdi.

"Sanırım bandajınızın altında hiçbir şekilde kıymık olmadığım keşfetmem Benny'nin hiç hoşuna gitmedi." Haberland'm gülümsemesi genişledi. "Gölde yapüğımız gezintiden sonra tekrar geri dönerken ne kadar gergin olduğunu fark etmediniz mi? Kardeşiniz hafızanızın sıçramasma tesadüfen yardıma olmamdan son derece korkuyordu. Ama zaten komplodan haberim yoktu."

Marc düşündü, sonra kararsızca başım salladı. Odanın içi bir anda antiseptik temizlik maddesi kokmuştu. "Buna inanmıyor

Bununla bir ilginiz olmasa son saatlerde yaşamış olduklarımı nasıl bu kadar ayrıntılarıyla bilebilirsiniz?"

"Saatler mi?" diye sordu doktor.

Masanın üzerindeki küçük dijital saate baktı.

11:04. Tam olarak dün öğleden önce onu buraya getirmiş oldukları saat.

Marc şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bozuk mu?" diye sordu saate bakarak. Haberland başım iki yana salladı.

Ama... bu olamaz, bu...

Ayağa kalkmaya çalıştı ama kalın kanepe yastığından doğrulmayı beceremedi. Kollan uyuşmuştu, kam artık doğru dürüst dolaşmıyordu. Başını kapıya doğru çevirdi.

"Buraya nasıl geldim? Ve nasıl..." Artık kendi iradesiyle hareket ettiremediği koluna tepeden baktı, "...Düşüşten nasıl kurtuldum?

On metre yükseklikten? Çelik levhaların üzerine? Tıbbi müdahale yapılmadan?

Haberland şefkatle gülümsedi. "Yavaş yavaş doğru sorulan sormaya başlıyorsunuz. Gördünüz mü, size söylemiştim. Bütün yamtları tek başınıza buluyorsunuz."

"Hiç sonunu öğrenmeyi istemeyeceğiniz bir hikâye dinlediniz mi?"

Marc bir anda derisinin üzerindeki hayalî örümcek ağlarım yırtmak istermiş gibi bir duyguya kapıldı. Sadece bedenini değil, zihnini de kaplayan ve olabildiğince çabuk köküne inmek istediği gerçeği örten tozlu ağlar.

Tek bir soruya odaklanması gereken gerçek: "Ben var mıyım? Yaşıyor muyum?"

Haberland yeniden gülümsedi ve ellerini kavuşturdu. Şöminedeki odun, kor kırmızısı kıvılcımlar saçarak parçalara ayrıldıktan sonra nihayet konuştu: "Evet. Buna şüphe yok. Gerçi Benny'nin vakasında biraz doğaçlama yapmam gerekti. Onları kardeşinizin son saatlerde sizinle yaptığı konuşmalardan alarak kurguladım ve burada birkaçı tahrif edilerek tasvir edilmiş olabilir. Ama sizin hakkınızda bütün anlattıklarım gerçekten başımza geldi. Onlar gerçek."

Duraksadı, sonra alçak sesle konuştu: "Ama ben değilim."

Tıpkı dün Benny'nin sigara içmek için verandanın önüne çıktığı zamanki gibi odanın içi buz gibi oldu.

Kardeşini hatırlayınca Marc'm gözlerine yaşlar hücum etti.

"Ölümün son saniyeleri hakkında neler anlatıldığını bilir misiniz?" diye sordu Haberland ve yara izli bileklerini ovdu.

Marc başım salladı. "Bütün hayatın ya da en azından bir bölümünün bir kez daha gözlerinizin önünden geçtiğini söylerler. Ölen kişinin ruhunu derinden etkilemiş olan olaylar. Verilmiş bir sınav, evlilik töreni, bir çocuğun doğumu, ama olumsuz olaylar da..."

Duraksadı.

Kaza gibi mi?

"Tabii hiç kimse eşiği aşıp geri dönmedi, ama yaşama geri dönen birçok insan ölüme yakınlaşma deneyimlerinde onlar için çok fazla şey ifade eden insanlarla konuştuklarım söylerler," diye devam etti Haberland.

Tıpkı Sandra, Constantin, Benny gibi ve...

Profesör sanki Marc'm düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi başım salladı. "Araşürmacılar bu son anların ve sözde parlayan ışığa doğru hareket etmenin, son olarak ölmekte olan beynimi-

zin biyokimyasal anzasından başka bir şey olmadığını ortaya çıkardılar."

Ateş harlandı, konuşmalan sırasında her zamankinden daha parlaklaştı. Marc'm gözleri yanıyordu. Çevresindeki her şey aynı zamanda berrak ve saydam olmaya başlıyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben sadece bir anıyım."

Profesör berjer koltuğundan kalktı ve Marc birdenbire kendisini o zamana dek kurşun gibi kanepede tutan ağırlığım artık hissetmez oldu. Ayağa kalkmak ona hiçbir çabaya mal olmamıştı.

"Haydi, Tarzan." Haberland eski örgü ceketini portmantodan alarak köpeğine doğru eğildi. Yorgun hayvan burnunu yukarı kaldırdı, gerindi ve pencerenin önündeki bambu sepetinden sürünerek kalktı.

Marc önce ateşe, sonra köpeğinin başım okşayan doktora baktı.

"O halde her şey boşuna mıydı?" diye sordu. "Bütün bu acılar, boşuna mıydı?"

Haberland gözlerim kaldırdı.

Yoksa Benny'nin düşmesine izin vermem mi gerekirdi?

"Bilmiyorum. Geleceği göremem. Bunu hiç kimse yapamaz. Ben sadece anılarınızda daha önce neler olduğunu söyleyebilirim."

Marc başmı salladı. Film sona ermişti. Son rulo bobinden düşmüştü.

"Ama ne düşündüğümü biliyorsunuz."

Yanlış bir şey yapmak hiçbir zaman doğru değildir.

Haberland yaşlı köpeğini ardından çekerek adımlarım kısa aralıklarla veranda kapısına doğru sürürken döşemeler hafifçe

gıcırdadı. Arkadan bakıldığında yorgun görünüyorlardı, ama huzurluydular.

Dışarısı aydınlanmaya başlıyor gibiydi ve Marc şöminenin dumanım bir anda çok yoğun algıladığım sandı. Ama bu da yalnızca imgelem olabilirdi. Beyninin devam eden bir arızası daha, tıpkı eli kapı kolundayken bir kez daha ona dönen Profesör'ün görüntüsü gibi.

"Gelin," dedi. "Kısa bir gezinti yapalım."

Amaç ve Araç

Kaderi son haftalarda kamuoyunda geniş ilgi uyandıran bir insanı hayata bağlayan cihaz, bugün Berlin-Charlottenburg'taki Senner Kliniği'nde kapatıldı.

Marc Lucas, kardeşi Benjamin'le birlikte şimdiye dek açıklanamayan bir nedenle kliniğin çatısından düşmüş ve bugün 11:04'te gerçekleşen ölümüne neden olacak biçimde ağır yaralanarak on gün boyunca suni komada kalmıştı.

Lucas'ın ölümüyle iki insamn hayatının kurtulabilecek olmasıysa kaderin bir cilvesi gibi görünüyor. Zemine ilk çarpan Lucas olmasaydı, birçok kemiği kırılan ama iç kanama geçirmeden kurtulan kardeşinin düşüşünü yumuşatamayacakü. Bu da Benjamin Lucas'a ait karaciğerin sol lobunun yeni doğmuş bir bebeğe nakledilebilmesine olanak verdi. Bu arada söz konusu naklin yapılacağı bebek, babasının düşüşünden sadece birkaç dakika önce ölümcül bir karaciğerle dünyaya gelmişti.

Olay, garip bir durum içerdiği için şimdi savcılık soruşturmasında. Çünkü bu olaydaki birçok şey yasa dışı bir organ nakli

fırsatım doğuracak olan bir intiharı işaret ediyor, özellikle de klinik şefi Constantin Senner'in, ölen adamın eşi Sandra Lucas'ın babası olduğu göz önüne alındığında. Düşüş sırasmda ameliyathanenin organ nakli için hazır durumda bulunması ve uzman doktorlardan oluşan bir ekibin yeni doğan bebeğe yapılacak zorlu ameliyat için hazır beklemeleri, aynca bebeğin haftalardır donör listesinde bulunması şüpheleri güçlendiriyor.

Üstelik sözde kendisi de karaciğer nakil listesinde yer alan Marc Lucas için de ayrıca bir organ nakli ekibinin bekletilmiş olduğu söylentiler arasında. Bu, en azından savcımn intihar teorisini güçlendiriyor. Çünkü Benjamin Lucas'ın karaciğerinin *her iki* bölümünü de bağışlayarak yaşaması mümkün değildi.

Kendini öldürerek aym anda hem ağabeyini hem de doğmamış bebeği kurtarmak istediyse, o halde neden Marc Lucas'la birlikte boşluğa atladı? Savcılık kaynaklarına göre bu olay bir suç oluşturuyor.

"Bu tür aile dramlarında kamt bulmak her zaman zordur. Etik olmayan tutumu nedeniyle Constantin Senner'in diploması iptal edilebilir, ama cerrah mali sorunları nedeniyle zaten kliniğini satmak ve daha fazla çalışmamak niyetindeydi."

Bu durumda sır perdesinin aralamp aralanmayacağı soru işareti. Bilgilerin çoğu Marc Lucas'ın ölümüyle birlikte sonsuza dek kaybolmuş durumda. Erkek kardeşi de yoğun bakımdan çıktığından beri konuşmama hakkım kullamyor. Canlı organ bağışına Almanya'da akrabalar arasında müsaade ediliyor ve organının sadece bir bölümü verilebiliyor. Karaciğerinin bir bölümünü bebeğe naklettiren canlı donör en azından tehlikeyi çabuk atlattı.

Buna karşın Sandra Lucas'ın bu olayda suçu varsa bile yeterince cezalandırılmış olmalı. Kocasım kaybettiği gibi, *lobus*

sinisterın yani kayınbiraderinin sol karaciğer lobunun çocuğuna uyum sağlayıp sağlamayacağı da henüz belli değil. Bebeğin durumu şimdilik iyi, ama kesin bir tahmin için henüz erken.

Ken Sukovvsky

Kapı güvenliği şefine açılan dava

Berlin - Bugün Berlin'in kapı güvenliği şeflerinden Eduard Valka'ya karşı açılan organize suç davasının görülmesine başlandı. Bunların dışında reşit olmadığı halde zorla fahişelik yaptırdığı Bulgar Magda. H...'yi öldürmekle de suçlanıyor. Aynca Valka'yı ve işlediği suçları araştıran bu gazetenin yazarlarından birini öldürmeye azmettirmesinden de sorumlu tutuluyor. Savcının elindeki ezici delillere bakılacak olursa, dava çabuk sonuçlanacağa benziyor.

Yıllar Sonra

Işık, kirişlerinin yere ızgara biçiminde ince uzun gölgeler düşürdüğü sağlamlaştırılmış pencereden içeri eğik bir açıyla giriyordu. Hasta odası düzenli olarak havalandırılıp temizlense bile havada ince toz zerrecikleri dansediyor ve güneş ışığının hüzmesine bir sahne spotu havası veriyordu.

"Ulaşılabilir biri değil," dedi ince uzun başhekim. Ensiz dişleri arasında naneli bir şeker parıldadı. Nikotin kokan nefesini örtbas etmek için faydasız bir çaba.

"Ne zamandır böyle?" diye sordu Marc Lucas ve buraya dek tek başına taşımak zorunda kaldığı ağır ruloyu yatağm ayak ucuna dayadı.

"Çok uzun süredir."

Başhekim bir adım yana çekilerek o sırada yaşlı kadına zerkedilen serumun damlasma dikkatle baktı. Plastik torba hâlâ fazlasıyla doluydu.

"Bize getirildiğinde ben henüz burada çalışmıyordum, ama ruhsal durumu kabarık hasta dosyasmdan da fazlasıyla belliydi."

"Hımm," diye mırıldandı Marc, sonra kadının kolalı yatak örtüsü üzerinde duran eline uzandı. Kırılgan ve ağırdı.

"Onu buraya kim getirdi?" diye başhekime sordu.

"O zaman henüz annesi vardı. Bana soracak olursanız vesayet mahkemesinin çok daha önce bir görevli ataması gerekirdi. Zavallı kadın bu durum nedeniyle aşırı zorlanmıştı. İlk hatasını, kızını Bleibtreu Kliniği'ne yatırmakla yapmışü, şu eski hikâyeyi biliyorsunuz, değil mi?"

Marc sanki ilk kez duyuyormuş gibi davrandı.

"Hayır mı? O zamanlar basında epey yer almışü. Her neyse, ne olursa olsun orada kısmen de şizoit olan paranoit dürtüleri daha da kötüleşmiş.

"Başlangıçta, aslında tek kelime yabana dil bilmese de kendini bir tercüman sanmış. Sonra günün birinde Bleibtreu Kliniği'nde gerçekten de yapılan, ama sadece gönüllülerin katıldığı gizli bir hafıza kaybı deneyinin bir parçası olduğunu düşünmeye başlamış. Ama iki doktorun konuşmalarım gizlice dinledikten

sonra yanlış fikirlere kapılmış. Kendini tehdit altında hissederek kaçmış. Neyse ki tekrar yakalandı ve annesi sonunda onu yerleştirebileceği ciddi ve güvenilir bir kurum buldu."

Başhekim bonbon şekerini hoşnut bir tavırla kesici dişleri arasında kırdı. Kliniğinin o zamanlar özel bir kurum olarak tercih edilmiş olması hoşuna gitmişti.

"Onu iyileştiremedik, ama en azından şimdi bir tercüman olmadığım ve kimsenin ona kötülük edemeyeceğini biliyor, değil mi, Bayan Ludwig?"

Başhekim kadımn bacağını örtünün üzerinden beceriksizce okşadı.

Yaşlı hasta çevresinde olup bitenlerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri açık durumda uyuyor, sadece ağzından nefes alıyordu.

Narin görünüyor, diye düşündü Marc. *Neredeyse boşalmış.*

Düşündüğünden çok farklı.

"Dinleyin, sayın meslektaşım." Başhekim öksürdü. "Sizi kırmak istemem, ama onunla nasıl iletişim kurmak istediğinizi anlayamıyorum. Özellikle yabancılara karşı şüphecidir."

"Aslında ben yabana değilim," dedi Marc ve karton rulonun kapağım açtı. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Karton ruloyu döndürüp içindekini dışarı silkelerken kadına doğru döndü.

Tepki yoktu.

Marc hazırlıklarım tamamladıktan bir dakika sonra , "*Bu* da ne demek?" diye sordu başhekim. Duvara yaklaşıp ellerini genç ziyaretçinin oraya geçici olarak tutturduğu tuval bezine doğru uzattı.

"Bir aile yadigârı," diye yanıtladı Marc ve o andan sonra sadece hastaya odaklandı.

"Bakın."

Kadının boş bakışlarının yatağının karşısındaki resme düşebilmesi için bir adım yana çekildi.

"Size bir şey getirdim."

Başhekim, tablonun sağ alt köşesindeki küçücük yazıyı okudu: "Haberland'ın evi mi?" Döndü. "Sadece beyaz bir yüzey görebiliyorum."

Marc Lucas onu dikkate almadı. Şimdi ağır ruhsal hastalığına karşın, yüz ifadesindeki uysallığım tamamen kaybetmemiş yaşlı kadımn baş ucunda duruyordu.

"Benny amcam bu resmin sizin çok hoşunuza gittiğini söyledi," diye başhekimin duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı. "Bu resmi onun dairesinde gördüğünüzde ne anlama geldiğini kavrayan tek kişi sîzmişsiniz. Benny daha sonra sizi oraya götürmüş; ormandaki eve. Hatırlıyor musunuz?"

Bir değişiklik yoktu. Hiçbir tepki de.

"Gördünüz mü, genç dostum!" Başhekimin sesi neredeyse zafer kazanmış gibiydi. "İçine kimseyi kabul etmiyor."

Marc Lucas dalgın bir tavırla başım salladı.

"Onu burada bırakıyorum," diye kulağına fısıldadı. "Ve tekrar geleceğim. Gelecek hafta sonu. Belki o zaman benimle babam hakkında konuşmak istersiniz."

Her bakımdan bana hayatımı armağan eden adam hakkında.

"Sanırım o zamanlar ona çok yardımcı oldunuz."

Emma'mn yüz ifadesinde anladığına dair en ufak bir işaret görülmese de Marc fısıldamaya devam etti. "Her şeye rağmen siz onu benden daha iyi tanıdınız."

Alnındaki saçlarını okşayarak yana çekildi.

Emma Ludwig'in ruhu gerçekten de içinde bulunduğu odada değilmiş gibiydi. Hareketsiz bir şekilde beyaz, kumlu tuvale bakarken yüz çizgileri ifadesiz ve sabit kaldı.

Veda için elini sıkarken tepki vermedi, başhekim eşliğinde dışarı çıkarken de bakmadı.

Çok sonra, ilk çaresiz gözyaşı dökülürken bile gözlerini bir kez olsun kırpmadı.

Hatırlamayı Öğrenmek

Kendi kendine yardım eden bir grup olarak, psikiyatrik bir amnezi deneyimine kaülacak insanlar arıyoruz. Büyük olasılıkla siz de bir kez hasta oldunuz ve size yapılan testleri şimdi artık hatırlayamıyorsunuz. Eğer anılarınızdan en ufak bir şüpheniz varsa, lütfen internetteki kendi kendine yardım sitemizi ziyaret edin:

www.mpu-berlin.org/anfrage/

Burada herhangi bir zamanda bir amnezi deneyimine katılıp katılmadığınızı araştırabilirsiniz.

Çok teşekkürler.

Kıymık'm ardındaki fikir

Kıı/mık'la ilgili çalışmaya başlamadan önce hayatımda unutmak istediğim birçok şey vardı. Örneğin, ABD'de bulunduğum bir sırada tamamen uykusuz ve *jetlagdan* serseme dönmüş halde kendi otel odamda yolumu kaybetmem. Banyoya gitmek istemiş ve kendimi bir anda koridorda bulmuştum. Kapı tabii ki kapalıydı ve anahtar da tabii ki komodinin üzerinde duruyordu. Ayrıca pijama fetişisti olmadığımı bilmeniz gerek. Genellikle kısa bir tişört bana yeterli. *Kısa* kelimesini vurgulamak isterim.

Tıka basa dolu asansörde yaptığım yolculuk, resepsiyondaki kadının korku dolu bakışları ve yan çıplak Almam odasına geri götüren otel görevlisinin kıkırdamalan... bu acı verici olayı hafızamdan çıkarabilecek olsalardı, o zamanlar hemen bir amnezi hapı yutabilirdim.

O zamanlar. *Kıymık*'ı yazmaya başlamadan ve konuyla yakından ilgilenmeden önce.

Elinizi kalbinize koyun. Eğer var olsalardı aşk açışım geçiren bir hap alır mıydınız?

Özellikle üzücü -daha kötüsü- trajik olaylardan sonra bir amnezi iğnesi olmak?

Belki şimdi bu sorunun -ve *Kıymık'm* tüm konusunun- bilim kurgu alanına ait olduğunu düşünüyorsunuz. Ama değil. Araştırmacılar (ve ne yazık ki suçlular) uzun zamandır amları hafızamızdan kısa zamanlı silebilecek maddelere sahipler ve burada sadece aşırı alkol alımmdan sonra kopan filmden söz etmiyoruz: Örneğin, Date-Rape diye bilinen ve sözde tecavüz

isteği uyandırmasıyla ün yapan flunitrazepam. Başka uyuşturucularla karıştırıldığında, tecavüz kurbammn korkunç eylemi artık hatırlayamamasını sağlıyor.

Ama hafızayı uzun zamanlı silen ilaçların araştırılması da sessiz kalmıyor. New York'lu ve İsrail'li biyologlar beyin zarına zerk edildiğinde sinir dokusunun önemli bir proteini bloke etmesine neden olan bir etki maddesi buldular. Böylece kesinlikle komple bir amnezi sağlanmış olacak.

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden Mark Bear spesifik bir şey araştırıyor. İstediği, iyilerine dokunmadan kötü amlan ortadan kaldırmak.

14/2008 ila 31.03.2008 tarihleri arasında çıkmış olan *Spiegel* dergisinde, *Die Sprache de s Gehirns*[29] başlığı altında, "Güzel olmaz mıydı?" diye soruyor. (Jörg Blech tarafmdan yazılmış, linkini www.sebastianfitzek.de adresli siteme de eklediğim, araştırmanın güncel durumunu içeren, son derece okunmaya değer bir makale.)

Bear, travmatik deneyimlerin beyin dokusuna olumlu olaylardan daha derin etki bıraktığım varsayıyor ve sadece bu derin "gravür'Tere odaklanacak farmakolojik bir etki maddesi arıyor.

Ben kendi adıma şanslı bir durumdayım, bugüne dek şu anda elinizde tuttuğunuz romandaki Marc Lucas kadar ağır travmatik deneyimlerin acısını çekmedim. Bu nedenle çaresizlik içinde bilinçli gerçekleşecek bir amnezinin özlemini çeken insanları yargılama iddiasında değilim.

Ama *Kıymık*'ı yazarken anılarımın bir tekinden bile vazgeçmek istemediğim gerçeğine gittikçe daha çok vardım. Ne ilk

29 Beynin dili. (ç. n.)

kitabımın yayınlanacağını haber aldığım günden ne de annemi kaybettiğim geceye ait anılardan.

İnsanın anılarının bir bütünü olduğunu düşünüyorum ve dünyada olmamızın bir anlamı varsa, o da yaşamımızın yolculuğunda bu amlardan olabildiğince fazla biriktirmek olsa gerek.

Unutmadan önce...

Teşekkür söylemimde öncelikle okurlanma teşekkür etmem neredeyse bir gelenek haline geldi.

Yani size.

Gerçekçi olmak gerekirse yazarken sizi hiç düşünmüyorum. Bugüne dek fitzek@sebastianfitzek.de e-posta adresinden (laf arasında, bazen biraz uzun sürse de hepsini şahsen yanıtladığım) sık sık protesto eden binlerce mektup aldım. Birinin iyi bulduğunu diğeri saçma buluyor ya da tam tersi.

Bu yüzden hâlâ ilk gerilim kitabım *Die Therapie'de* olduğu gibi düşünüyorum. Basitçe, *kendimin* severek okuyabileceği bir hikâye yazıyorum. Ve sonunda yalnız olmadığımı, hayatını kitaplarımı okuyarak geçiren sizler gibi insanlar olduğunu gördüğümde tam da bu yüzden minnettar oluyorum.

İşte bunun için sizlere teşekkür ediyorum ve gerilimli saatler geçirmiş olmanızı umuyorum. Eğer ki beğenmezseniz... Berlin'de, bu romanı çabucak unutmanıza yardımcı olabilecek bir klinik adresi biliyorum...

Bu kitap erkek kardeşim Clemens Fitzek'e ithaf edildi. Birbirimizden yedi yaşam yılı ve Charlottenburg ile Kopemick arasındaki sekiz saatlik şehir otobam kadar uzağız. Ama birbirimizi seyrek görsek de sana sonsuza dek derinden bağlı olduğumu hissediyorum. Sana çok teşekkür ederim, sadece tıbbi önerilerin için değil.

Bu tabii ki senin için de geçerli, Sabine. Bana teknik olarak değerli birçok ipucu verdin, onlar olmasaydı hapı yutmuştum.

Yağmurdan kaçmak için girdiğimiz Berlin'deki ucuz bir restoranda bana kıymetli tıbbi öğütler veren Dr. Marcus Schumann'a da aynca çok teşekkür borçluyum. Romanın sonunu getirmeden ne yazık ki uzmanlık alanım burada açıklayamam. Bu yüzden gelecek sefer sadece bir hamburgerle kalmayacak, söz veriyorum!

Sandra, hayatımın filminde seni başrol olarak yazan senaryo yazarına teşekkür ederim. Şimdi yan etkileriyle başa çıkmak zorunda kalsam da: Örneğin küçük bir notla, kolayca hikâyelerimin sonunu altüst etmen... ve böylelikle daha iyi hale getirmen!

BB, Sevindiğim bir şey varsa, o da o zamanlar babanın arabasını göle atmamış olmamız. Gerçekten tam eşiğine gelmiştik. Bugün, bu olayı *Kıymık*'ta işlememe izin verdiğin için sana teşekkür ediyorum ve hiçbir şeyden haberi olmayan babanın bunlan hiçbir zaman okumamasını diliyorum.

Gerlinde, sen gerçekten delisin, ama aynı zamanda deli gibi mükemmelsin. Çok şey değişti, ama senin koşulsuz dostluğun

ve desteğin değişmeden kaldı. Bunun için (ve bana radyo kehanetini gösterdiğin için) sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Zsolt Bâcs, önceki romanım *Der Seelenbrecher'm* bir yerinde ne yapacağımı şaşırdığım zaman bana faydalı bilgiler vermiş olduğun halde son teşekkür yazımda seninki biraz kısa kaldı. Bu yüzden senin için iyi şeyler var. Ama Noel babayı düşün: Büyük bir iş yeter.

Bazen gerçekten de benden daha zararsız görünüp daha deli olan insanlara rastlıyorum. Örneğin vm[30] adamlarından Thomas Zorbach ve takımı. Kitaplarımın okuma etkinliğinin sahnelenmesinde çalışma arkadaşlarını ceset soğutma ünitesine koymayı kim başarmışsa (teşekkürler, Oliver Ludwigs) bu teşekkür söyleminde yer almaktan çok daha fazlasını hak eder.

Benimle çalışan insanlar genellikle her geçen gün en kötüsünü göze almak zorundadır. Okutmanım Carolin Graehl de tatil dönüşü (okur mektuplarımla ilgilenen) Andrea Ludorf'un, "... *iyi, o zaman Sebastian Fitzek için bir tekerlekli sandalye bulurum,*" sözleriyle biten bir telefon konuşmasına kulak misafiri olunca böyle bir şok yaşadı. Carolin'in endişesi boşunaydı, kaza geçirmemiştim. O şeye okuma etkinliğim için ihtiyacım vardı (Neden diye sormasanız daha iyi).

Christian Meyer, aslında sadece okuma etkinliğinde bana eşlik etmek istemiş olan çok iyi bir dost, beni bir de adı geçen

30 Virtual Machine- sanal makine, (ç. n.)

tekerlekli sandalyeyle sahneye itmek zorunda kaldı. Onu önceden hastane önlüğü ve bir ameliyat maskesi giymeye zorlamıştım. Bütün bu delilikler için hepinize teşekkür ederim.

Ne yapıyorsan onu ciddiye al, ama kendini fazla önemseme. Bu benim en sevdiğim söz ve bir başkası Manuela'ya bu kadar uyamaz. Son derece mükemmel, profesyonel ve titiz bir iş yapıyorsun (benim Quick out[31] beynimsin!) ve aynı anda her saçmalığıma gülüyorsun. Ama her şeyden önce dostluğun için sana teşekkür ediyorum.

Bir dahaki okuma etkinliğinde bir savaş makinesi gibi görünürsem, bunun arkasında anlayamadığım bir nedenle beni *Ironman* kılığına sokma düşüncesinde olan, Graziano "Rocky" Rocchigiani'nin eski antrenörü Kari Raschke var demektir. Beni öylesine yoruyor ki, antrenmanın sonunda bir sonraki randevuyu iptal edecek gücüm kalmıyor. Ve bunun için sana teşekkür ederim, Kaile. Sen olmasaydın hâlâ şişman ve kanepede tembelce yayılıyor olacaktım. Başka bir deyişle, daha mutlu olacaktım.

Sabrina Rabow, gazetecilik mesleğini harika icra ediyorsun ve bunca yıl sabıka geçmişimi gazetelerden uzak tutmayı başardın. (Bu bir şakaaaaa!) Bunun ve bir dost olarak hep yammda olduğun için sana çok teşekkür ederim!

Kıymık'm temel fikrine aslında Hannover'deki kliniğinde beni, "Çoğu insan bilgiyi beyinlerine çok daha çabuk ve kolay kaydetmenin yeni yollarım ve tekniklerini arıyor. Ama çok azı unutmamn nasıl öğrenileceğiyle ilgileniyor," sözleriyle hayrete

31 Bir Amerikan futbolu terimi, (yay. n.)

düşüren Prof. Dr. Samii'yle yaptığımız konuşma sırasında vardım. "*Unutmayı Öğrenmek.*" Bu muhteşem alıntı için size teşekkür ederim, Profesör Samii.

Aşağıdaki insanlar teşekkür söylemimdeki Hall of Fame'de[32] ebedî yer almayı hak ettiler:

*Dr. Hans-Peter Übleis ve Beate Kuckertz. Benim gibi bir anaokulu çocuğuna evinizi altüst etme olanağım sağladığınız için size teşekkür ederim. Ve hangi yayınevi *Droemer* kadar romanlanma uygun olabilirdi? Sonuçta o da *moerder*[33] için bir anagram!

*Carolin Graehl ve Regine Weisbrod. Lanet olsun, ilk düzeltmelerden soma hâlâ, "Bu kez tamam, bu arük değişmez," diye düşünüyorum. Ve sonra siz gelip redaksiyonunuzla kitabı öylesine iyi düzeltiyorsunuz ki, neredeyse inanamıyorum. Mükemmelsiniz. İnsanlar romanlarımdan hoşlanmıyorsa bu herhâlde sizden kaynaklanmıyor. Burası muhakkak.

Öyle görünüyor ki, insanlar benimle uzun süre çalışmak zorunda kaldıklarında âdeta tabanları yağlayıp kaçmak zorunda kalıyorlar. Bu, beni keşfeden ve ona sonsuza kadar minnettar olduğum ilk okutmanım Dr. Andrea Müller'le başladı ve şimdi de rekabete girmek için kaçan, Pazarlama Müdürü Klaus Kluge'yle devam etti. Eh, Dan Brown ve Ken Follett gibi tanınmamış yazarlarla sorunlar yaşamaya başladığında gününü göreceksin :-)

Şaka bir yana, senin için seviniyorum ve benim için yapüğın her şeye teşekkür ederim.

32 (İng.) Onur listesi, (ç. n.)
33 Katil (ç. n.)

Bu arada yayınevinde her günkü çalışmalarıyla kitaplarımın okunmasını sağlamak için uğraşan o kadar çok kişi var ki, buraya bütün dâhili telefon rehberini yazabilirim. Bütün hepsi adına Andrea Ludorf, Andrea Fischer, Dominik Huber, Susanne Klein, Monika Neudeck, Sibylle Dietzel, iris Haas, Andrea Bauer, Georg Regis, Andreas Thiele, Katrin Englberger ve Heide Bogner'e teşekkür etsem de yetmez.

Yine Claudia von Homstein'a, Christine Ziehl'e, Uwe Neumahr'a ve AVA International'in bütün takımına, yayın ajansıma, tabii en başta Roman Hocke'ye teşekkür ederim. Bu, beni yazar yapan, ama yine de başka kimseye tavsiye edemediğim ajans. Yoksa bana çok az zaman ayırırdı!

Aynısı Tanja Hovvarth için de geçerli. Eğer bir kitabınız varsa ve İngiltere ile ABD'de basılması gerekiyorsa... bir amnezi hapı alın ve onun telefonunu unutun. Tanja bana ait.

Ve şimdi de bir cümlede toparlamayı uygun gördüğüm yerlere. *(Hayır, artık geriye çok fazla satır kalmadı. Benim için önemlisiniz. Ama teşekkür yazım giderek uzuyor. Kâğıt da sürekli pahalılanıyor...)*

Yani: Ivo Beck, David Groenewold, Oliver Kalkofe, Amo Müller, Jochen Trus, Thomas Koschwitz, Dirk Stiller, Ivan Säinz-Pardo, Peter Prange, Christian Becker, Stefan Bäumer, Dagmar Miska, Christoph Menardi (soyadm için teşekkürler), Kossi, Fruti, Alzners, Simon Jäger, Michael Treutler'e ve tabü edebiyata duyduğum sevgiye biçim veren tek kişi olan babam Freimut Fitzek'e teşekkür ederim. Bir sonraki kitap senin için! Ama o kitaptan da satın alamazsın.

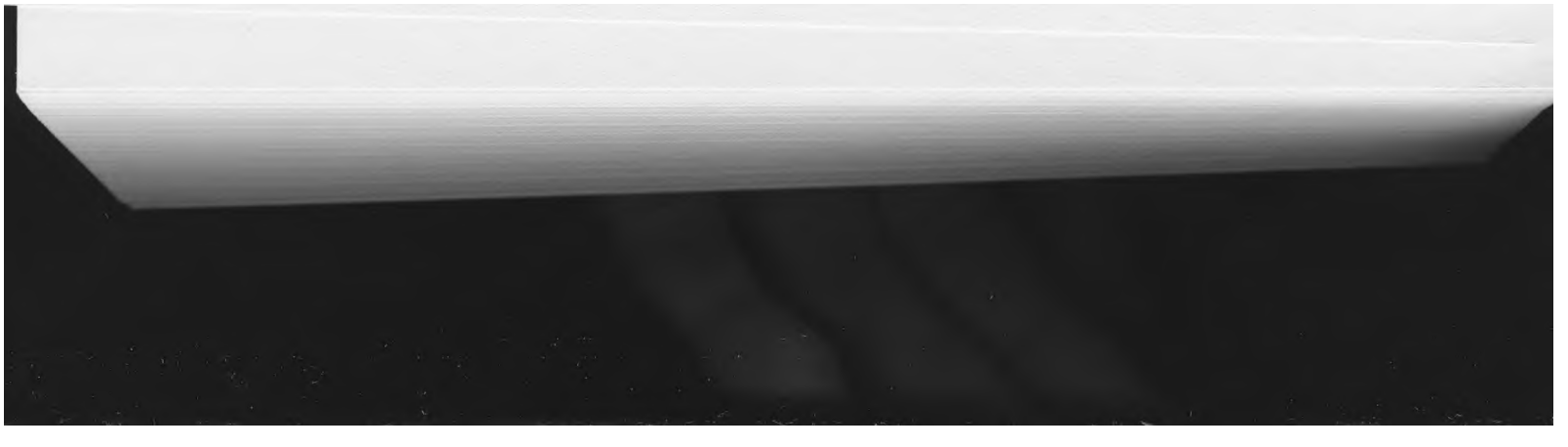
Evet, unuttuğum biri kaldı mı? Mutlaka vardır ve ne yazık ki bunun suçunu haplara atamam. Ayrıca bu kitabı okuduktan sonra hayatınızdaki her şeyi hatırladığınızdan -ve hatta bir kez amnezi deneyine katılmış olup olmadığınızdan- artık emin değilseniz, bunu ortaya çıkarabileceğiniz bir internet sitesi var:

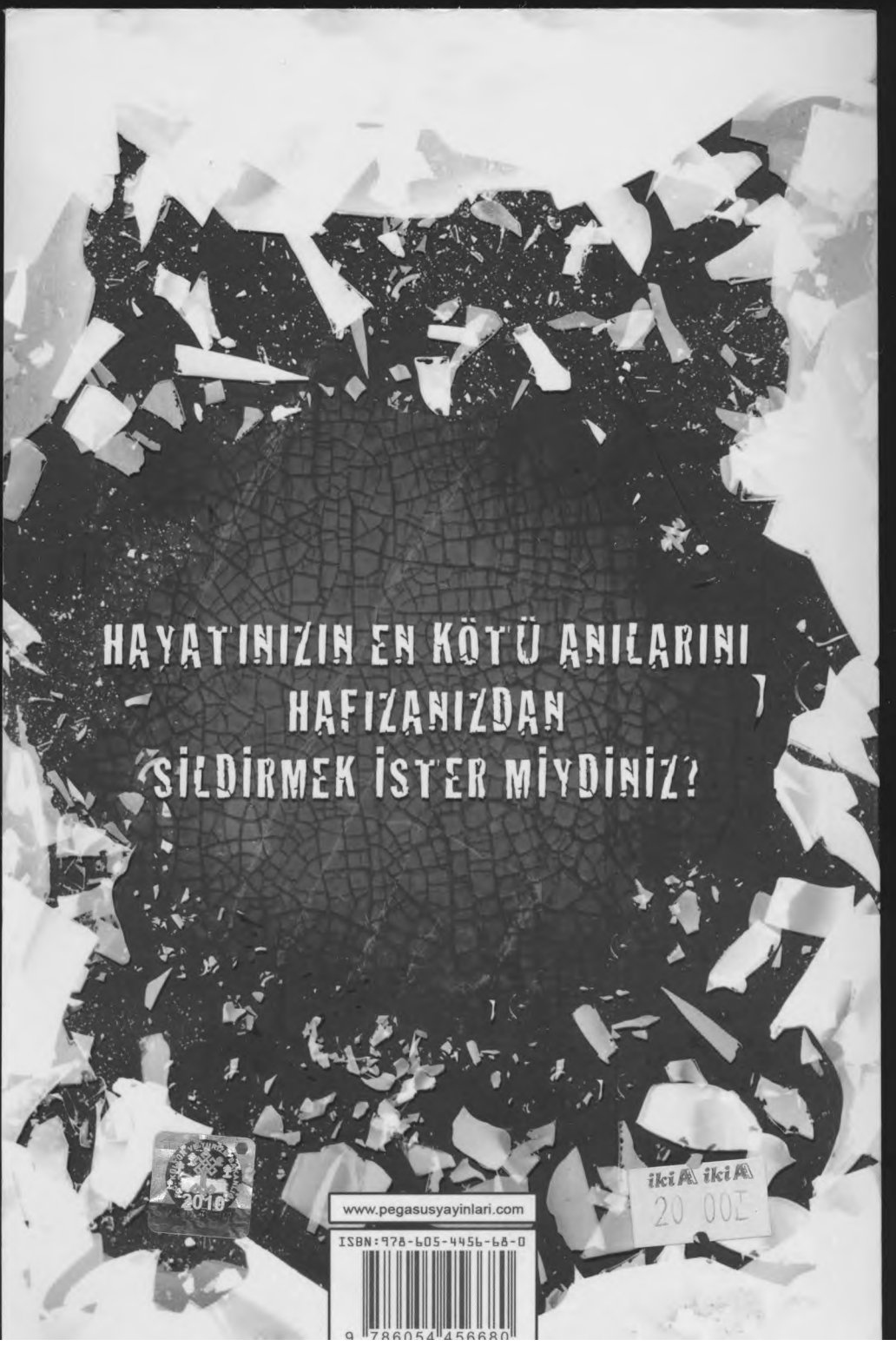
www.mpu-berlin.org/anfrage/

Bir kez sörf yapabilirsiniz. Buna değer!

786357 912300

2010
www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4456-68-0
9 786054 456680
ikiA ikiA
20 00E